

АЛЕКСАНДЪР БУШКОВ

ДИАМАНТЕНАТА ПРИНЦЕСА

Превод от руски: Ива Николова, 2016

chitanka.info

Тайна за безкрайна воля ето,
Тя на храбри хора ще отива:
търси детективът вятъра в
полето

вятърът пък търси детектива.

Алексан

дър

Величански

ПЪРВА ГЛАВА

РИЦАРИ НА ПЕЧАЛНИЯ ОБРАЗ

Унинието, което цареше в кабинета на посланика, наистина се бе нажежило до такава степен, че сякаш вече го споделяха дори другарите Ленин и Горбачов, които присъстваха във вид на помпозни портрети. Всъщност, ако вторият беше просто меланхоличен като пипнала някаква болест антилопа, първият присвиваше пронизващо очи с такова изражение, сякаш съжеляваше, че Железния Феликс не му е под ръка...

Заседанието беше абсолютно неофициално. Най-вече заради това, че тук почти никой не беше подчинен на никого. Вярно, Мазур и Лаврик в известен смисъл бяха под ръководството на Панкратов, но в никакъв случай не и на посланика. Както и резидентът на КГБ и представител на Агенцията по печата „Новости“. Още повече че през тези два дни от Москва тъй и не дойдоха нито ценни указания, нито заповеди, нито директиви, които да засягат когото и да било от присъстващите. Там най-вероятно продължаваха да обсъждат изненадващата тъжна новина, да се консултират и да избират линията, която трябваше да следват.

За разлика от унинието, което няма специфичен мирис, миризмата на алкохола е много характерна. От ароматите, които достигнаха до него, и от някои лични наблюдения Мазур доста бързо установи как стоят нещата. Най-много от всички бе изпил другарят посланик и очевидно бе погълнал последната доза буквално преди самото заседание. И това изобщо не беше странно, като се имаше предвид каква камара победни доклади бе изпратил до Министерството на външните работи през последните дни и колко настойчиво бе подчертавал своята роля в събитията. За разлика от посланика адмирал Панкратов, този гърмян заек, откровено благоухаеше на френски коняк и предъвкваше индийско орехче от препълнената си шепа, но някои наблюдения даваха основание да се предположи, че и той е преживял кратък сблъсък със зеления змей.

Естествено, по същите причини, по които и посланикът, и Панкратов бе натракал един куп шифрограми до Генералния щаб, в които изтъкваше личните си заслуги. Двамата бойци на невидимия фронт явно бяха положили известно усилие да угасят махмурлука си и бяха спрели дотук. И единствено Мазур и Лаврик бяха предпочели за всеки случай да не дават мъкмата си във виното, опирайки се на доста големия си и специфичен житейски опит.

А както сочеше въпросният опит, в такива случаи, независимо какво щяха да решат в Москва, почти веднага наставаше Вселенският калай и това си беше традиция. Дори никой да не бе виновен за нищо, според някои неписани закони беше наложително на доста народ с пагони и без пагони здравата да му бъде набито канчето. Това бе утвърдено като правило на добрия тон и неписана добавка към писаните устава. Започваха отгоре и лека-полека слизаха надолу. А понякога свършваха с хора, които нямаха нищо общо със събитията, та никой да не се чувства обиден. Най-вероятно се ръководеха от принципа за социална справедливост. В такива случаи в действие винаги влизаше една от любимите формулировки на цялото и на всяко началство: „Блели сте! Проспали сте!“. Общо взето, това не водеше до сериозни последствия, макар да имаше и изключения. Ако се съдеше по натъжената физиономия на посланика, той току-що бе осъзнал, че на земното кълбо има още по-гадни дупки от тази. Налице бяха всички основания да се подозира, че и рицарите на невидимия фронт унило си мислеха за същото (честно казано, в сегашната ситуация те бяха виновни най-малко, тъй като нямаха пряко отношение към събитията, но кой щеше да изяснява тези подробности, при положение че душата на началството жадуваше за символични кръвопролития?).

Както сочеше същият този опит, когато се озовяха в такова положение, хората често започваха да пишат. Пишеха многословно, емоционално, опитваха се да прехвърлят част от вината на други. Имаше такива прецеденти. И по стар навик посланикът щеше да хленчи, че от него не е зависело абсолютно нищо, защото не ръководи бойците на невидимия фронт под каквато и да било форма и още по-малко военните моряци, а пък охраната на Бащицата изобщо не влиза в неговите задължения. Бойците на невидимия фронт щяха да твърдят абсолютно същото, като се аргументират с недостатъчното

финансиране, неразвитата агентурна мрежа и други уважителни причини.

А пък гореспоменатите другари военни моряци... Ако се съди по някои признаци, те още от самото начало се бяха разделили на две групи, макар никой дори да не намекваше за това. Численото превъзходство беше на страната на Мазур и Лаврик, но то не играеше никаква роля, при положение че на Панкратов му хрумнеше да потанцува върху техните кокали. А пък, ако се позовем на пронизващите погледи, които другарят Панкратов тихомълком хвърляше към двамата, той наистина бе решил да го стори, като напише не просто опера, а цяла симфония в три части с интродукция и епилог. Мазур вече доста добре бе опознал този тип човешка природа и нейните виртуозни умения да сътворява писания.

Кой беше човекът, който се намираще буквално на две крачки от мястото на убийството и чиято задача бе бдително да охранява Бащата на нацията? Къ Съ Мазур, че кой друг? Това, че той дори при цялото си желание не би могъл да свети на Бащицата и поредната му блондинка, нямаше никакво значение и не можеше да мине за смекчаващо вината обстоятелство, тъй като в случая по-важното бе как щяха да бъдат описани събитията и къде щеше да бъде изпратено въпросното творение... А ако се съдеше по тарикатската физиономия на Панкратов, той възнамеряваше да свърши тая работа...

Изобщо не можеше да се каже, че Мазур бе изпаднал в дълбока меланхолия. Просто времената вече бяха други. Нямаше да го изритат като шеф на батарея на Баренцово море и дори нямаше да го понижат. Но щеше да му се наложи да преживее неприятни моменти и едно-две писания със сигурност щяха да пуснат здрави корени в личното му досие...

Тягостното мълчание наруши посланикът.

— Как можахме да се издъним така... А Москва мълчи. Мълчи Москва... И дори не е ясно каква инициатива трябва да предприемем и изобщо трябва ли да предприемаме нещо... — изрече с тежка въздишка.

— Аз бих предприел — отсече Панкратов с тон на човек, който най-сетне е взел решение. — Поне в една посока...

— И каква е тая посока? — попита унило посланикът.

— Веднага бих свикал профсъюзно събрание — отсеке Панкратов, натъртвайки на всяка дума. Дори сред свои хора той свято спазваше правилото, че в посолствата и в други съветски ведомства в чужбина партийните събрания (комсомолските и съответно спортните) се наричаха профсъюзни.

„Набра кураж, мръсникът — помисли си Мазур. — Сега голямо писане ще падне...“.

— С какъв дневен ред? — все така унило попита посланикът, печално загледан в дясното чекмедже на бюрото, където със сигурност се криеше жива вода в красива бутилка.

— За странното поведение на капитан втори ранг Кирил Степанович Мазур — отсеке Панкратов. — Към другаря Мазур се натрупаха страшно много въпроси, разбирате ли. Да речем, за това, че той се е намирал буквално на две крачки от мястото, където бе убит президентът, но не е предприел нито едно от действията, които са част от преките му задължения, и без това вече всички са наясно...

Мазур не издържа. Но отдавна вече не беше млад лейтенант и животът го бе поодялкал. Затова не скочи от мястото си, изобщо не помръдна и дори не повиши тон. Само попита тихичко:

— Другарю вицеадмирал, смятате ли, че президентът би позволил да стоя в ъгъла с насочен автомат, докато опъва поредната си изгора на кревата?

Панкратов изобщо не се смути. Продължи, сякаш нищо не се е случило:

— Точно така, ще стане дума за поредната и последна изгора в живота му... При която вие, доколкото ми е известно, не просто сте ходили на гости, но сте пили коняк с баща й, син на злостен белогвардейски емигрант и със сигурност нечий агент... Всъщност, както и въпросната персона.

— Стана съвсем случайно — каза Мазур, като положи огромно старание в гласа му да не се промъкне и нотка на оправдание и да прозвучи съвсем равнодушно.

— Те ни надхитриха — обади се Лаврик безстрастно.

— Надхитриха ли ви? — скокна Панкратов. — И говорите спокойно за това? Вие, съветският офицер, който по силата на служебните си задължения сте длъжен да давате яростен отпор точно на такива коварни замисли? Смятам, че към вас също ще има доста

въпроси. Тъй че ще е по-добре засега да помълчите. Мисля, че с вас ще си поговорят на друго място и това ще го направят вашите преки началници. Ясно ли ви е?

— Тъй вярно — каза Лаврик.

— А пък вие, Кирил Степанович... — продължи Панкратов, поклащайки съчувствено глава. — Ето от кого не очаквах такова нещо... Работите в тайните служби от доста време, имате, тъй да се каже, пълно доверие, а да вземете да изпуснете двама злостни врагове... И де да беше само това... За какъв дявол довлякохте в посолството тая банда? Която най-цинично представихте като политически бежанци и комунисти. — Той се обърна към посланика: — Серьожа, ти поне наясно ли си кого си приютил? Трябва да знаеш, че това са наемници. Същите онези бели наемници, които обслужват реакционерите, за да се борят с местните прогресивни сили. Копоите на световния империализъм. А пък другарят Мазур, кой знае защо, реши, че трябва да ги представи като местни комунисти и да ги скрие в посолството... И какво ще стане, ако в Москва вече са научили за това?

По лицето на посланика се изписа откровен ужас, подсилен от тежкия махмурлук.

— Разрешете, другарю вицеадмирал — намеси се все така безстрастно Лаврик. — В този случай става дума за оперативна схема, чието съдържание нямам право да разкривам пред когото и да било...

— Вие майтап ли си правите? — кресна Панкратов.

— Нямам такъв навик, когато изпълнявам служебните си задължения — отвърна Лаврик със смазващо официален тон. — Вие, като партиен работник, а освен това и като военен, би трябвало да разбирате някои тънкости...

Това малко поукроти патоса на Панкратов. Той смутено замълча и предъвка устни:

— Е, щом е така... В такъв случай засега ще оставим този въпрос. Но ще се намерят доста други, на които другарят Мазур ще трябва да отговори подробно... Бих казал, много подробно. И въпросите ще бъдат неприятни...

Ако се съдеше по тона му и по решителната му физиономия, тази пледоария не беше импровизация, а добре обмислена атака. Пред очите на всички бившият „боен другар Кирюша“ се превръщаше в изкупителна жертва, включително и заради това, че самият Панкратов

трябваше да се уварди чист. Разбира се, той нямаше да скалъпи обвинение в измяна на родината, сиреч да вмени на Мазур, че е бил вербуван от някакво империалистическо разузнаване, пък и в Генералния щаб нямаше да погледнат добре на подобно оскърбление към честта на мундира. Но, уви, съществуваха няколко второстепенни епизода, които можеха да бъдат цинично извъртяни и лесно представени като притъпена бдителност, недопустими контакти и несериозно изпълнение на служебните задължения. Грешките бяха дребни, но събрани накуп в гнусен букет и поднесени по съответния начин, можеха здравата да му изпият нервите.

— А пък вие, другарю Самарин, не се вживявайте чак толкова в ролята на защитник — продължи адмиралът. — Много добре разбирам спецификата на вашата работа, само че, знаете ли, аз съм усвоявал тази специфика още по време на Отечествената война, когато вас още ви е нямало на този свят. Към вас също могат да възникнат всевъзможни въпроси, а моралният ви облик в тази история изобщо не е безупречен, както ми сигнализираха, нито пък сте проявили нужната бдителност. Препоръчвам ви да не забравяте, че на порочната практика, при която тайните служби се поставяха над партията, много отдавна е сложен край. Тъй че вие не би трябвало да се правите на адвокат, а да си помислите как ще обясните собствените си пропуски. — Той се обърна към Мазур: — Другарю капитан втори ранг, имахте ли интимни отношения с Татяна Акинфиева?

— Не — отвърна кратко Мазур.

— Е, ще се постареем да проверим дали все пак не сте затънали чак до ушите. — Той злобно присви очи. — А какво ще кажете за мадмоазел Натали Олонго? В този случай информацията е толкова пълна и подробна, че дори е смешно да отричате...

— Имаше нещо такова — каза Мазур.

„Ама че мръсник“ — помисли си той дори с известно възхищение. Сякаш Панкратов не беше човекът, който закачливо му смигаше и го съветваше да завърже близко приятелство с Натали заради глобалната стратегия. Само че имаше един проблем — за този разговор не съществуваха нито писмени, нито никакви други материални доказателства, тъй че без никакви проблеми можеха да му лепнат и морално разложение. В смисъл че вместо да охранява татенцето с цялото си усърдие, както му бе заповядано, докато е

изпълнявал служебните си задължения, той всъщност се е тътрил подир щерката...

— Другарю вицеадмирал — започна резидентът на КГБ. — Трябва ли да се задълбочаваме във всичко това точно в този момент? Засега не действа никаква комисия и никой няма съответните правомощия да извършва разследване.

„Умен мъж — помисли си Мазур без кой знае какво чувство за благодарност, но с разбиране. — Много добре осъзнава, че същият той Панкратов ще напише донос и срещу него, тъй като му е жизнено необходимо да омаже с лайна всички, които са му под ръка, та самият той да остане целият в бяло, доколкото това е възможно.“ Вярно, на чекиста му беше по-лесно, той принадлежеше към друга система и в такива случаи нещата обикновено потъваха в междуведомствени скандали, но въпреки това, когато пишеха доноси срещу теб, удоволствието не беше кой знае какво. Особено ако се намираш в положението на заточеник, пък и не си постигнал кой знае какви успехи, че на всичкото отгоре със сигурност имаш и недоброжелатели...

— Смятам, че в най-скоро време ще има и комисия, и разследване — обяви категорично Панкратов. — Издънката е направо крещяща.

— Извинете, а вие сигурен ли сте, че издънката е чак толкова крещяща? — попита експертът по международна политика. (Явно с инициативата да се самоназначи за съдия Панкратов беше скъсал и неговите нерви.) — В края на краищата засега не са станали никакви сътресения, нито пък има някакви резки промени на курса.

Мазур недоволно присви устни. До този момент все още не бе споделял мнението си по този въпрос с никого, но беше сигурен, че всички, както и самият той, бяха бесни заради уродливостта на онова, което се случи.

И по-точно на онова, което последва. Най-странното в събитията от последните три дни, които се разиграха след смъртта на Бащицата, беше именно фактът, че всъщност не се случваше нищо. Според всички канони (и не само в Африка) след нападението на извънградското имение и убийството на Бащицата беше задължително като дяволче от кутийка да изскочи някакъв новоизпечен Спасител на отечеството (от кого или от какво не беше чак толкова важно), да се

покатери на опустелия трон и да заяви, че оттук нататък той е Бащата на нацията, Великият вожд и Големият лунен хипопотам. С много редки изключения това се случваше винаги и на всички континенти.

Но този път не се появи такава персона. Нямаше никакви улични боеве, разпускане на парламента, разместване на генерали и министри и други рутинни прояви на африканския политически живот. Както се разбра почти веднага, резиденцията бе нападната от една рота в непълен състав, която изобщо не спадаше към най-елитния полк, и от два бронетранспортъора под командването на някакъв смотан капитан, за когото почти никой не беше чувал до този момент, тъй като той беше кръгла нула. Те бяха успели да проникнат в резиденцията и да натръшкат известен брой хора, но много скоро бе дотърчал въпросният елитен парашутистки батальон и в беса си бе изтрепал на място почти всички нападатели, включително и капитана. Тъй че в ръцете на жандармерията (полковник Мтанга беше изчезнал някъде и не се появяваше нито сред живите, нито сред мъртвите) се бе озовала малобройна цаца във вид на групичка редови бойци, повечето от които неграмотни и родени по тукашните затънтени места. Тези хора (макар очевидно да не разполагаха с време, нито с възможност да се наговорят) до един твърдяха едно и също — че през нощта господин капитанът вдигнал ротата под тревога и обявил, че току-що някакви злонамерени типове злодейски са убили Бащата на нацията и моментално трябва да бъдат наказани за това. И войничетата тръгнаха да ги наказват...

Всъщност цялата дандания свърши дотук. Никой от онези персони, познати като избродираните със злато генерали, не беше извършил никакви резки движения, не беше вдигал войската, не беше завзел нищо, не беше разпуснал никого и както вече споменахме, не бе направил опит да се покатери на опразнения трон. Господа генералите проявиха рядко единомушие. Вярно, в столицата избухна престрелка между пехотинците и дивизията бронетранспортъори (в която се озоваха Мазур и компания), но в този случай изобщо не ставаше дума за метеж, а за старата омраза между пехотинците коси и бойците от бронетранспортъорите фулу, които бяха решили да си разчистят сметките в суматохата. Край на това безобразие много бързо сложиха френските бели барети и местните гвардейци. Жандармеристите пък светкавично потушиха данданията с ограбването на магазините (на

едно от които Мазур също стана свидетел), без да подбират средства и без да позволят на безредиците да плъзнат от покрайнините към центъра.

И настъпи тишина, възцари се някакво идиотско безвремие. Махнаха огражденията от чуждите посолства, парламентът организира многочасово траурно заседание в памет на Бащицата, същото направи и Търговско-промишлената асамблея (съветът на местните чували с мангизи). Никой не дискутираше и дори не намекваше кой ще бъде наследникът на Бащицата. И единственото, което се случи, бе, че по улиците се появиха несметен брой военни и жандармерийски патрули, а военният комендант на столицата въведе извънредно положение, при което излизането на улицата от единайсет вечерта до шест сутринта беше забранено (това си беше част от правомощията му и преди последните събития). По радиото пускаха предимно траурна музика, прекъсвана от настойчивите призови за спокойствие и сплотяване на нацията в този труден момент, двете телевизии временно бяха закрити, а оцелялата трета излъчваше само документални филми за живота на Бащицата, които също бяха прекъсвани от призови за спокойствие и сплотеност. А най-любопитното бе, че всички тези призови бяха отправяни от армейски и жандармерийски генерали и полковници, които без капчица дипломатичност даваха да се разбере, че ако на някого му хрумне отвратителната идея да хулиганства, бял ден няма да види. Никой не даваше интервюта нито пред местни, нито пред чуждестранни репортери. Френският посланик с дълбокомислен вид заяви по телевизията, че той лично проучва създадената ситуация много задълбочено и смята, че е твърде рано да се правят каквито и да било изводи. Останалите посланици не сториха дори и това.

А най-важното бе, че през тези три дни никой от тайните и явни властимащи тъй и не настоя нито веднъж пред съветския посланик да върне Натали. Мярна се само едно кратко съобщение, че дъщерята на Бащата на нацията е спасена благодарение на професионализма на охраната и в момента по собствено желание се намира в съветското посолство. Но не последваха никакви обяснения какво се крие зад тази уклончива формулировка.

С две думи, цареше същинска благодат. Разбира се, зад кулисите ставаше нещо, просто не можеше да не става, но никой в посолството нямаше представа какво точно. Веднага щом нещата малко се

поуталожиха, цялата грешна троица в лицето на Лаврик, чекиста и представителя на Агенцията по печата „Новости“ хукна из града да дърмони малобройната си агентура, но се върна само с шепа противоречащи си слухове, които не вършеха работа. Единственото, което донесе реално, беше куп чужди вестници, тъй като местни все още не излизаха.

— Е, добре — започна Панкратов свадливо. — Няма рязка промяна на курса. Но някой може ли да ми каже какъв е курсът изобщо? И кой е на власт всъщност? И с кого изобщо да преговаряме?

— По принцип Натали Олонго гостува в посолството... — каза Лаврик с неутрален тон.

— И каква полза има от тази сополана? — смръщи се Панкратов. — В момента тя е никоя, кръгла нула. Съобщиха ми, че от три дни порка...

Лаврик занарежда угоднически:

— Точно в този случай изключително полезен ще ни бъде другарят Мазур, тъй като има близки приятелски отношения с нея. Мисля, че той ще се ориентира в събитията много по-лесно от когото и да било.

— Да, бе... — промърмори Панкратов. — Като седне да лочи уиски с нея...

Щом чу думата уиски, посланикът хвърли неописуемо страдалчески поглед към заветното чекмедже на бюрото, придаде си внушителен вид, доколкото можеше, и рече:

— Ама наистина, другари, докога ще преливаме от пусто в празно? Тъй или иначе сами не можем да решим нищо и няма как да предприемем каквото и да било, без да имаме правомощия. Единственото, което ни остава, е да чакаме указания от Москва и това важи за всички ни. — Той демонстративно отмести креслото и леко се понадигна. — Още не съм си написал отчета. Мисля, че и много други също не са свършили тая работа... Хайде вече да приключваме...

Посланикът имаше толкова непреклонен вид, че дори Панкратов (на физиономията му бе изписана неутолимата жажда да продължи да бичува и да разобличава) с недоволно изражение се измъкна иззад масата, за разлика от останалите, които наскачаха далеч по-ентусиазирано.

— Кирил Степанович, може ли да останете за момент? — попита посланикът, но тонът му не прозвуча настоятелно, а по-скоро умолително.

Мазур сви рамене едва доловимо и остана. Хвърляйки погледи към вратата на опустелия кабинет, посланикът извади бутилка „Курвоазие“, две чаши и чинийка с неизменните сушени плодове и чевръсто наля. Сетне покани с жест Мазур да седне, грабна пръв чашата си и юнашката я пресуши до дъно, а след това моментално я напълни отново. Мазур отпи, без много да се увлича, като се придържаше към правилата на стилните светски приеми...

— Кирил Степанович — започна чистосърдечно посланикът. — В гнева си Съома наприказва разни неща... Е, какво да се прави, такава му е работата на човека, пък и нервите на всички ни са изопнати до крайност. Познавам го от сто години, винаги прави така... Само че животът поднася всякакви изненади... Откъде бихме могли да знаем, че това татенце и неговата щерка са такива мръсници... Веднъж, по време на един прием в Министерството на подземните богатства, аз също гаврътнах две чаши с тях. Как да предположи човек, че тези хора са вражески елементи... Защо ви говоря всичко това... Искам да ви уверя, че ако стане нещо, аз от своя страна ще дам възможно най-добрата характеристика за вас. И непременно ще спомена как спасихте съветските геолози в онази трудна ситуация... Благодаря ви и за Ирина. Между другото нейният баща ви изпраща поздрави и благодарности... Ама защо не пиете?

Мазур опразни чашата си и посланикът тутакси отново я напълни, като в същото време не пропусна да налее на себе си трета за по-малко от две минути.

— Дипломацията, Кирил Степанович, е фина работа — продължи, леко позамаян. — Както се казва, винаги трябва да държиш ръката си на пулса... Вие наистина ли имате толкова добри отношения с мадроазел Олонго, понеже съм слушал много за това?

Мазур сви неопределено рамене.

— Между другото, тя преди малко се обади по телефона, търсеше вас — каза посланикът. — Скучно му е на момичето, пък и ситуацията в страната е такава, направо не ти е работа... Нали сега ще отидете при нея?

— Вероятно — отвърна предпазливо Мазур.

Посланикът се наведе към него и понижи глас:

— Тогава имам една дребна молба към вас... Зная, че си имате свое началство и първо трябва да докладвате на него... Но ако научите нещо... което не е чак толкова секретно, после го споделете и с мен, може ли? По най-бързия начин. Момичето е енергично и би трябвало да знае поне нещо. — После направо зашепна: — Съома не е прав, като казва, че тя само порка уиски... Не е точно така. От телефонната централа ми докладваха, че през последните два дни се е обаждала в града поне 20 пъти и някои от разговорите ѝ са били доста дълги. Навъртяла е огромни сметки, но както и да е, ще ги отчетем по съответното перо... Не, тя не седи със скръстени ръце...

— А с кого и за какво говори? — попита Мазур.

Посланикът разпери ръце:

— Нямам представа, понеже говори на местен език, а никой от нас не го знае. Но непрекъснато креци нещо и това е факт, повярвайте ми. Никой не разбира нито дума, но всички казват, че разговорите ѝ нямат нищо общо с пиянските дрънканици, които звучат еднакво на всички езици... Тъй че, ако вие научите нещо... Нали? Не ламтя да се докопам до някаква секретна информация, но искам да имам поне някаква яснота... А пък аз от своя страна винаги съм готов да ви помогна с каквото мога. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — каза Мазур и стана.

Работата беше ясна — в опита си да се реабилитира посланикът се стремеше да научи поне нещо интересно, за което би могъл да съобщи в Москва пръв. И той, изглежда, трябваше да му помогне в това, че знае ли човек — току-виж, наистина не забравяше сторената добрина и щеше да напише някакъв документ, който да му бъде от полза, когато Панкратов грабнеше чевръстото си перо...

Лаврик търпеливо го чакаше в коридора, двамата се заизкачваха към втория етаж, влязоха в стаята на Лаврик и той тутакси извади бутилка джин. Докато развинтваше капачката, попита:

— Какво иска този дърт борсук?

— Информация — отвърна кратко Мазур, настани се на фотьойла и взе чашата. — Оказва се, че Наташка не просто смуче уиски, а от два дни се обажда в града и май не на пияна глава.

— А ти какво си мислеше? — изпуфтя Лаврик. — Тя е бойко момиче. Знае как да понася удари... Всъщност можеш да ме

поздравиш — откриха Джулка жива и здрава, само дето рамото ѝ е малко издрано, но това е дреболия.

— Поздравявам те — каза мрачно Мазур. — А Мтанга още не се е появил, така ли?

— От него — ни вест, ни кост. Както знаеш, на онова място имаше и още един таен тунел. Сигурно изчаква някъде бурята да отmine, главата си залагам, че е така.

— Че защо? Всичко като че изглежда спокойно и нещата се нормализират...

Лаврик присви очи:

— За едни е така, а за други — не... Той има доста врагове... А пък Бащицата взе, че умря. Знае ли човек на кого ще му хрумне да си разчисти сметките в суматохата. Ще го пушнат в гръб и ще го припишат на сложната обстановка. Ако бях на негово място, щях да разсъждавам точно така и да се свра за ден-два на някое тайно местенце. Помни ми думата — Мтанга ще се появи, когато нещата се уталожат напълно и вече няма защо да се страхува за скъпоценната си кратуна.

— Какво ще се уталожат?

— Има една версия... — каза Лаврик. — Я чакай, ти защо си толкова мрачен? И пиеш с отвращение. — Той се взря в него и се изсмя. — Аха, това ли било... Панкратов ли те разстрои?

— И какво смешно има? — каза мрачно Мазур. — Тоя гаден мръсник няма да се спре пред нищо. И без съмнение ще напише рапорт. За да се опази чист. А пък ти по-добре от мен знаеш как би могъл да преиначи някои факти. Е, няма да ме пратят да командвам взвод в Туркмения, но могат да ми изпият кръвчицата...

— Я не си го слагай на сърце — нехайно рече Лаврик. — И това ми било проблем! Никога няма да напише нищо до никого. Да, с огромно удоволствие би надраскал един донос, дебел като тухла, но няма да има такава възможност...

— Че защо да няма?

— Защото на този свят живее чичко Лаврик — отвърна най-сериозно колегата му. — Който заедно с всичките си недостатъци има и едно несъмнено достойнство — не може да понася драскачи като тоя и когато има възможност, взема мерки да ги обезвреди...

Лаврик отвори единственото чекмедже на бюрото, което се заключваше с някакъв сложен шперц, извади оттам дебел плик, а от плика измъкна тлъста купчина цветни снимки. Прехвърли ги ловко като тесте карти, избра три и ги подреди пред Мазур във формата на ветрило:

— Ако това не е морално разложение, ще си изям фуражката. Какво ще кажеш? Според мен това е възможно най-неподходящото поведение за един съветски адмирал, който на всичкото отгоре отговаря за политическата част и е пратен тук да наблюдава и ръководи важна мисия...

— М-да... — каза Мазур, след като се вгледа.

На снимката с прекрасно качество — лентата явно беше вносна — другарят Панкратов, необременен от абсолютно никакви дрехи, и една разголена в същата степен тъмнокожа красавица бяха заели поза, която нямаше нищо общо с изучаването на марксизма-ленинизма и изобщо с политиката. Позата на втората снимка беше още по-засукана и не оставяше и капчица съмнение, че моментално ще бъде осъдена както от съветската общественост, така и от побелелите в идеологическите битки колеги на адмирала от Главното политическо управление.

— А това според мен направо е шедьовър — каза Лаврик, подхилвайки се.

— Така си е — съгласи се Мазур със злорада усмивка.

Наистина беше шедьовър. Другарят Панкратов седеше излегнат, с блажено забелени очи, в мек фотьойл, а застаналата на колене пред него хубавица ентузиазирано вършеше нещо изключително порнографско, като в същото време на главата ѝ се мъдреше адмиралската фуражка на Панкратов.

— Имам и видеокасета — похвали се Лаврик. — Пълен комплект на джентълмена. А сега се опитай да си представиш какво ще стане с другаря Панкратов, ако цялата тази красота заедно със съответните писмени коментари се озове в Главното политическо управление, и то не в селото на дядо ми, а точно в онези кабинети, където седят недоброжелателите на нашия адмирал, които отдавна си мечтаят да му бият шута?

— Ще го изядат с парцалите — каза Мазур.

— Точно така.

— Пу да му се не знае, ти каза нещо такова, но тогава не се отнесох сериозно към думите ти...

— А трябваше — присви очи Лаврик. — Човек може да се отнася към мен както си ще, но винаги трябва да гледа сериозно на думите ми. Това не ми костваше нищо особено. Поставих задача на Джулка, тя за нула време намери една отракана мома и както виждаш, девойката даде всичко от себе си, за да получи ефрейторски нашивки. Разбира се, аз не съм садист, аз съм дипломат. И ще намеря начин кротко и тактично да обясня на другаря Панкратов къде и при кого ще се озове тази порнография, ако му хрумне да драци доноси срещу нас, когато се върне в Съветския съюз... А пък последствията няма нужда да му ги обяснявам, понеже той е наясно с тях... Дължиш ми бутилка, нали така?

— За такова нещо не ми свидят и две — каза дълбокомислено Мазур и напълни чашата си.

ВТОРА ГЛАВА

ТАЙНИТЕ НА МАДРИДСКИЯ ДВОР

Лаврик прибра снимките в плика, мушна го в бюрото, заключи чекмеджето със сложния шперц и вдигна чашата си, без да се чука:

— Е, за бъдещата ни работа.

Мазур отпи и промърмори:

— Сигурен ли си, че ще останем да работим тук?

— Сигурен съм, че ще бъдем затрупани с работа — обяви с лъчезарна усмивка Лаврик. — Животът продължава.

— Аха, така ли било... — каза Мазур. — Би трябвало да плесна с ръце и изумено да се развикам: Ама ти знаеш ли нещо? Само че ние с теб се познаваме доста отдавна. Значи ти знаеш нещо. Знаеш защо вместо масово клане цари тишина и спокойствие...

— Ами да — каза Лаврик. — Чисто и просто Бащицата надхитри всички дори от гроба. Имам предвид операцията „Коронация“, която никой няма намерение да прекратява, защото това е добре за всички. Както се досещаш, ако Бащицата беше обикновен диктатор, тук отдавна вече щеше да е настанал същински ад. Само че кралският трон... Французите са вложили твърде много в това начинание, за да спрат насред пътя. Тронната зала блести с позлатата си, тронът е на законното си място, короната е заключена зад седем врати в местния филиал на „Креди Лионе“. И високопоставените чуждестранни гости ще започнат да се събират само след седмица. А сетне следват стабилност и нови диамантени находища заедно с останалите богатства в земята и недрата...

— Значи това било... — каза Мазур. — Ето защо господата генералите не се хванаха за гушите.

— Те са умни хора — отвърна Лаврик. — На практика целият елит, сиреч придворните, отдавна вече си е ушил парадните мундири, всички бяха готови да блестят на коронацията, всички много отдавна са си измислили гербове с помощта на най-добрите европейски специалисти и се чудеха само едно: кой каква титла ще получи, кой ще

стане херцог, а кой — някакъв си скапан барон. Това омагьосва, разбираш ли — тронната зала, дворцовите церемонии, титлите, луксозните приеми... И какво, вместо да се сдобият с всичко това, да нахлузят камуфлажната униформа и да се бият помежду си, така ли? И то не за трона, имай го предвид. Дори някой от тях и да успее да се покатери на трона, няма да може да се задържи дълго там, защото е изпъзлял от същата канавка, от която са се пръкнали и останалите. Или в най-добрия случай от бащината си бакалийка. Лошо или хубаво, Бащицата беше от стар кралски род, включително и по женска линия... А трябваше да бъде просто някакъв си президент... Много добре знаеш как стоят нещата в Африка в това отношение. Днес си президент, а утре си на боклука... Затова след първия шок умните униформени и цивилни хора се събраха, поразсъждаваха и решиха да не променят нищо. Коронация ще има. Само че на трона ще се озове не крал, а кралица.

— Наташка ли?!

— Че кой друг? — подсмихна се Лаврик. — Племенницата на Бащата на нацията е от същия кралски род, и то, повтарям, по женска линия, което в случая е допълнително предимство. Не е глупава, завършила е Сорбоната, популярна е сред военните. — Той отново се подсмихна някак цинично. — И накрая, когато на такъв пост стои едно младо момиче, е много по-лесно да го въртиш на малкия си пръст. Разбира се, тя е умна, хитра и дяволски енергична, но разликата между нея и Бащицата е като между земята и небето... Какво друго им трябва на генералите и на господарите на икономиката? Може би поредният непредсказуем генерал? А, не, това е опасно... Тъй че всички имат полза от такъв развой... Естествено, тук-там се намериха недоволни, които се опитаха да скочат, но бързо и достъпно им обясниха, че са малцинство, та затова ще е по-добре да не се правят на интересни, а да крачат в строя. Всъщност това е и причината местните големи клечки да не изтъркат прага с искане да им върнем Наташка. Тук тя е в безопасност, а това върши работа и на местните хора, и на французите. Единственият им проблем се състоеше в това, че се наложи спешно да преправят короната, за да намалят размера ѝ, понеже беше предвидена за кратуната на Бащицата...

— Тъй — каза Мазур. — Значи ето защо тя от два дни се обажда на разни места.

— Ами да, координира, стикова, уточнява подробностите. Разбира се, в същото време и пие, но момичето носи на пиене. Между другото, женският гвардейски батальон е напълно окомплектован. Момичетата са съвсем обикновени, пролетарки от покрайнините, и заради нея ще прегризат гърлото на всеки... Всъщност Джулка вече е лейтенант, вчера се похвалила на Толунго... Върховният женски съвет действа с пълна пара, активистките си дерат гърлата из цялата страна, задействали са и врачките...

— Ами ние?

— Виж, за нас все още нищо не се знае — каза Лаврик. — Засега Москва мълчи. Но предчувствам, че ще ни се наложи да изпълняваме същите функции, само че вече покрай Наташка. — Той изпуфтя. — Знаеш ли кое е най-интересното? Че от военно юридическа гледна точка ние с теб ще си останем на сегашните позиции със същите чинове. По простата причина че един офицер може да бъде принуден да подаде оставка само от главнокомандващия, а след смъртта на Бащицата този пост все още е вакантен. Между другото съм сто процента сигурен, че Наташка ще поиска да го заеме, което ще бъде много разумен ход в нейното положение. А освен това съм убеден, че ще минат две-три години, тя ще се впише в новата ситуация и лека-полека ще започне да рендосва всички също като Бащицата. Защо се нацупи?

— Само че някой уби Бащицата... — каза Мазур. — Нямам предвид конкретната изпълнителка... Искаш ли да чуеш една идиотска версия? Ами ако го е очистил същият този елит, който се натиска да блести в двора и да получава титли? Ти сам каза, че е много по-лесно да въртят на малкия си пръст Наташка. И затова в последния момент, когато на практика вече всичко беше готово, го таковаха...

— Това не е чак толкова идиотска версия — изрече бавно Лаврик. — Като нищо би могло да се окаже, че е точно така. Във всички времена навсякъде по света господарите на живота са имали далеч по-голяма полза от едно младо момиче на трона, отколкото от един сатрап като Бащицата. Но, разбираш ли, в тези събития отдавна вече се очертава и трета сила. Външното влияние. Много подозирам, че тази сила се нарича „Гемблър даймънд“. Концернът, който точи лиги за местните диамантени находища. Осемдесет процента от акциите му принадлежат на американците. И ако местният елит, пък и

французите имат нужда от единна и спокойна държава, „Гемблър“ би предпочел точно обратното — гражданска война, разпад, хаос, частни армии на самозвани генерали, с които е много по-лесно и по-евтино да се споразумееш, отколкото с правителството на стабилна държава. И по всичко личи, че те все пак са купили Мукузели, поел е по друг курс нашият безсребърник... Откога не си го слушал?

— Отдавна.

— А би трябвало — каза сериозно Лаврик. — Напълно промени насочеността на предаванията си, мръсникът. Още преди смъртта на Бащицата престана да вряка за разхищаването на държавни средства и изцяло се пренасочи към разпалването на враждата между фулу и коси. Обяснява убийството на Бащицата именно с коварните замисли на косите и скърби, гаднярът му неден. За него Бащицата вече е твърд и непоколебим борец за интересите на фулу. Заради което зловерните коси са го убили. А това вече е много по-опасно. Тази негова пропаганда ще има далеч по-голям успех, отколкото предишният му унил вой за държавните средства, които Бащицата разхищавал. Въглените отдавна тлеят и ако от време на време им плисват по малко бензин... Между неговите проповеди и тайните намерения на „Гемблър даймънд“ има голямо съвпадение, а в такива случаи аз изобщо не вярвам на съвпаденията. Освен това той хем се премести в столицата, за да е по-далеч от границата, където беше много лесно да го спипат, хем радиостанцията му е съвсем нова и се различава от предишната като „Ролс Ройс“ от „Запорожец“, а и според някои информации се е обзавел с доста сериозна охрана. Да, със сигурност са купили това гълъбче. А когато един интелгент безсребърник все пак се продаде, той може да извърши такива неща, че сетне ще трябва дълго да вадят горещите кестени и да заравят труповете. Между другото той е много подходящ кандидат за президент в някаква си Свободна република на фулу. Бедна на градове и промишленост, но изключително богата на полезни изкопаеми и особено на прозрачни камъчета...

— Трябваше веднага да го очистят — каза твърдо Мазур. — Още докато се подвизаваше в затынтените места покрай границата. С атандара се стига дотам за нула време по въздух. А пък сега... Няма как да бомбардират столицата на съседната държава, това не би дръзнал да го направи дори Бащицата...

— По принцип има и други начини... — замислено изрече Лаврик.

— Още ли не се чува нищо за Акинфиеви?

— Все едно са се изпарили — отвърна Лаврик. — Може би вече са избягали от страната. Като се има предвид тоталната пропускаемост на местните граници... Да ти наля ли още?

— Не, благодаря — каза Мазур и стана. — Ще взема да ида при Наташка, сутринта ме е търсила...

— Върви — каза Лаврик, подхилвайки се. — Ако продължиш в този дух, ще станеш херцог, а може би и пер. В техните планове май фигурира и Палата на перовете. Негово сиятелство херцог Мазур, пер на кралството. Добре звучи.

— Я се разкарай! — отвърна Мазур. — Ако продължиш да ме гъбаркаш, лично ще ти издействам графска титла. Че хората да не се търкалят от смях само по мой адрес. Негова светлост граф Самарин също не звучи зле, разбираш ли... А пък на герба ти ще има плащ и кинжал. Срещу прилична сума хералдистите ще ти нарисуват каквото си щеш...

— Недей да плашиш таралежа с гол задник — изпуфтя Лаврик. — Кой е тоя Самарин? Кой тук познава Самария? Аз съм капитан Петров и толкоз. Как ще докажеш в съда, че това съм точно аз?

Мазур се подсмихна:

— Това важи и за мен. Ако стане нещо, иди и докажи, че херцог Иванов всъщност съм аз.

— А, не, говоря сериозно — каза Лаврик. — Ако началството все пак реши, че трябва да те остави като военен аташе, ще трябва да се появяваш с истинската си фамилия. Спомняш ли си, че говорихме за това?

— Спомням си — отвърна мрачно Мазур. — Лаврик, ако ти имаш нещо общо с тая работа...

— Няма да ме познаваш до края на живота си — кимна Лаврик. — Кълна ти се, че аз нямам нищо общо с тая работа. Просто се върти такава идея. На мен също не ми харесва. Защото съм напълно убеден, че ако те оставят тук, със сигурност към теб ще прикачат и мен. Че как иначе — вече съм пуснал здрави корени в страната, в която пребивавам, обзавел съм се с връзки и агентура, на всичкото отгоре съм се накачулил и с тая шибана торба с касети. Направо готов

резидент. Тъй че аз се плаша от тази перспектива не по-малко от теб. — Той потръпна. — И изобщо не се знае колко време ще висим тук...

Лаврик мрачно напълни чашите с джин. Видя сметката на своята и продължи:

— Но по принцип всичко това са глупости. Просто дрънканици. Има по-интересни неща. Преди сбирката при посланика повече от половин час разговарях по телефона с Лавута...

Полковник Лавута от местното военно разузнаване беше човекът, който наблюдаваше специалната група на Мазур, състояща се от представители на различни племена, натоварени със задачата да охраняват Бащицата. И от гледна точка на военната субординация беше местният му пряк началник.

— И какво? — попита напрегнато Мазур.

— Е, ти го познаваш, много го бива да върти и да суче. А пък в сегашната сложна ситуация надмина себе си. Почти целият ни разговор премина в двусмислици, дипломатично увъртани изрази и Езопов език. Макар че по принцип може и да е прав, защото знае ли човек кой подслушва, кой записва. Но все пак подхвърли няколко конкретни неща. Та тъй... Те не се канят да разпускат нашата група. Изобщо нямат такива намерения. Което означава, че ние запазваме досегашния си статут на предишната си позиция в системата. Дори нещо повече — Лавута намекна за повишаване на заплатата и за нови дрънкулки по пагоните. Трябва ли да ти обяснявам какво означава това, или сам ще се досетиш?

— Че какво има да обясняваш? — каза Мазур. — Вече ще искат да охраняваме Наташка.

— Точно това ми заяви и Лавута, макар и не направо. И знаеш ли кое е най-смешното? Те нямат нищо против Наташка да гостува при нас, дори нещо повече, искат да продължим да ѝ оказваме любезно гостоприемство, понеже, видите ли, при нас тя била в пълна безопасност. Това, разбира се, е така, но тъй като прекрасно познавам Лавута, много подозирам, че тук се крие и някакъв подтекст. Докато тя е при нас, той не носи нито грам отговорност, цялата отговорност пада върху нас. Но веднага щом тя се премести в някоя от градските резиденции, огромна част от отговорността ще падне върху Лавута. Скапан интригант, кучи син... Макар че иначе е нормален пич, с него се работи лесно, знаеш го... Да, и още нещо. Той намекна, че съвсем

скоро може да има промени. А това означава, че до коронацията не остава чак толкова много време...

— А ние какво ще правим?

— Че какво да правим? — сви рамене Лаврик. — Не ни трябва врачка, за да се досетим, че Москва ще следва същата линия, само че сега вместо на Бащицата ще заложи на Наташка. Още повече че тя поддържа приятелски отношения с нас... — Той се позасмя сладострастно. — Та затова просто предчувствам, че в най-скоро време ще прилепнем към нашата кралица като патрони в пълнител и като карти в колода...

— Виж какво, Лаврик... — подхвана нерешително Мазур. — Естествено по професионална линия ти разбираш повече от тези неща, но ми хрумна една идиотска идея... Ами ако грешим, като търсим в цялата тази история коварните замисли на някакъв враг?

— Какво имаш предвид? — попита Лаврик, а лицето му стана сериозно.

— Просто седях и си мислех... — каза Мазур. — Понякога ми се случват такива неща. И ето каква щуротия измислих — ами ако Бащицата е очистен от неговите хора? От онези, които днес вече пробват парадните си мундири пред огледалото? Мотивът се вижда с просто око — никой не възнамерява да променя нищо, процесът е задействан, коронацията ще има. Само че кого предпочитат на трона тези хора? Бащицата, когото не можеш да баламосваш, или младото момиче, което е сто пъти по-лесно да въртиш на пръста си? Разбира се, Наташа е амбициозна, умна и напориста девойка и за нищо на света не би допуснала да стане марионетка. Но преди да ги хване за гушите, ще мине доста време... Ако изобщо ги хване. И на някого внезапно му е хрумнало, че Бащицата вече е излишен, а да го смениш, е фасулска работа... Може би точно по тази причина... цари гробно мълчание по отношение на Татяна. Все едно че изобщо не я е имало. Официалната версия гласи, че Бащицата е бил застрелян от онази измет, която нахлу в резиденцията, още повече че по-голямата част от тях няма как да оспорят това от оня свят. И едва ли не още от първия момент набиват тази версия в главите на всички... Разбира се, моето предположение може да е и пълна идиотщина...

Лаврик дълго мълча, загледан нанякъде през Мазур. А след това все така тихо и спокойно каза:

— Не, това не е никаква идиотщина. Версията е много разумна, историята помни такива прецеденти... Само че, извинявай, но има една малка подробност, която изцяло опровергава тази възможност — факт, че в момента, когато бе извършено нападението, Наташа беше в резиденцията, както и това, че изобщо имаше нападение. Виж, ако нямаше нападение или ако в момента, когато Бащицата беше убит, Наташа се намираше на някакво друго място, далеч оттук, аз тутакси щях много енергично да започна да разработвам тази версия. Но при това положение... Ти също беше там и много добре си спомняш какво настана. Имаше огромен риск Наташа да бъде улучена от случаен куршум или от осколка и тогава цялото начинание щеше да отиде по дяволите. Но в тази идеята има хляб — добави великодушно той. — И това е напълно възможно, случват се такива неща. Но все пак смятам, че трябва да се търси именно външен враг. Дори ми се струва, че знам кой е, пък и ти също знаеш...

— И това ми било загадка — промърмори Мазур. — Става дума за „Гемблър даймънд“, няма нужда да ходим при местните врачки...

— Защо си толкова меланхоличен. Поне засега всичко си върви нормално.

— Е, ти сам го каза... — сви рамене Мазур. — Нали французите галантно ще ни изхвърлят оттук веднага щом поделят находищата. Само че същото ще се случи и когато Наташа се възкачи на трона. Чувствам се гадно, работихме добре, но всичко ще иде на вятъра...

— Какво да се прави? — разпери ръце Лаврик. — Все едно не знаеш, че нашата работа не е да се правим на умни, а да изпълняваме стриктно заповедите. — И той смигна ухилен. — Колкото до бъдещето, нищо не се знае. Че да не би напразно да мъкнах онази торба с касетите като стахановец? Сега разполагаме с убийствен компромат и за Наташа, и за един куп дами от висшето общество, тъй като някои от тях яко са се настроили да командват мъжете си. Ето ти един жив пример, ти си свой човек и мога да ти го кажа. Има един мъж, който контролира около двацет процента от местния бизнес с диаманти. Той е корсиканец. Чиста проба. Нямам представа дали е свързан с мафията, или не, при корсиканците всичко е възможно, но характерът му е сто процента корсикански. А пък жена му е очарователна блондинка с невинна външност. Само че да беше видял какви ги върши това въплъщение на невинността с Бащицата. Ако

мъжлето ѝ види тази касета, моментално ще ѝ клъцне квитанциите. В прекия смисъл. Ето ти един сектор за работа. А в онази торба има цяла камара такива козове. Тъй че тепърва ще видим дали ще ни изритат и дали ще ни изместят. На записите има страшно много съпруги на французи. Разбира се, има и някои нюанси. Тъкмо се бях прицелил в един перспективен кадър от дипломатическите среди, но се оказа, че той сам е предложил съпругата си на Бащицата, за да постигне някакви цели в кариерата си. Всъщност в това отношение също са възможни варианти... Искаш ли по още едно малко?

— Май вече не — надигна се Мазур. — Ще направя една обиколка, за да видя как се справя отрядът, ще дам нови наставления, пък и трябва да се отбия при Наташа.

— Наташа е най-важна — каза сериозно Лаврик. — Трябва да дадеш всичко от себе си, щом родината го иска... Между другото, аз дори успях да ти разчистя терена. Изпроводих оная Ирина в Съюза, та Наташа да не се разсейва с нея.

— Аха, това ли било — каза Мазур. — Ето каква била причината всички да се чудят защо изритаха момичето у дома и сега Панкратов беснее... Както и да е, аз тръгвам.

— Ъй още една подробност — каза все така сериозно Лаврик. — Недей да лягаш с Наташа веднага, дори ако много иска. Измисли нещо. Разбираш ли, през близкия час се очаква шифрограма от Москва и тя май ще е по нашата линия...

— Ясно — каза Мазур и излезе.

Сетне помисли малко и се отправи първо при своите юнаци.

В стаичката, която бяха отредили на юнаците, цареше същинска красота. Цигуларя и Фантомас седяха, съсредоточено надвесени над шахматната дъска, а други двама с неописуемо внимание следяха развоя на партията. Като се имаше предвид, че преди никой не бе забелязал подобна неистова любов от страна на четиримата към шаха, това дори не навеждаше на размисъл, а направо крещеше. Още повече че Мазур с неговия богат опит тутакси надуши в атмосферата съвсем леката миризма на джин, но за един руснак, и то военен, тя беше напълно осезаема.

— Свободно — каза Мазур, когато момчетата понечиха да станат при появата на началника си. — Продължете културното мероприятие, музицирайте, Рембрандовци...

Тъй като имаше не само житейски, но и богат военен опит, той моментално установи поне четири места, на които момчетата светкавично бяха успели да заврат бутилката и чашките, оставяйки само изрисуваната с местни плетеници чинийка с фурми като предмет, който не съдържаше абсолютно никакъв компромат. Просто, преди да стане дребно началство, самият Мазур често бе участвал в такива купони.

Но не им каза нищо. Добрият командир трябва да умее виртуозно да преценява такива ситуации и понякога да си затваря очите за разни дребни лудории на подчинените си. Беше ясно, че четиримата възнамеряваха да опразнят една бутилка, а може би и две. При положение че в момента не се очертаваше никаква сериозна работа, можеха да си позволят малко почивка...

Само че го налегна внезапна тъга: все пак сегашната младеж го играеше на дребно. На тяхната възраст те извършваха далеч по-сложни маскировъчни мероприятия в сравнение с тази вулгарна дъска. Понякога сервираха малка масичка с чай (по която дори се мъдреха уж недопити чаши с горчивата напитка) или културно нагъваха мандарини (в които преди това бяха вкарвали със спринцовка нужното количество водка), а можеше да си спомни и още много примери...

— Чуйте какво ще ви кажа, бойни соколи — рече Мазур. — Довършете играта си, тъй да бъде, само че занапред имайте добрината да не провеждате никакви шахматни турнири. Чака ни същата сериозна работа, каквато вършехме досега. Вдянахте ли?

По физиономията им личеше, че са вдянали. Мазур потупа Фантомас по рамото:

— Мести коня, коня премести...

И излезе, поклащайки се.

Ако настаняването на неговите четирима юнаци се оказа сравнително лесно, с десетте, че и повече момчета на Леон им се наложи да си поблъскат главите. Посолството, сиреч бившата къща на един местен бизнесмен, все пак беше тесничка и изобщо не можеше да поеме такъв наплив от квартиранти. А нямаше как да ги настанят в покоите за високопоставени посетители от Съюза. Честно казано, Мазур би ги настанил без каквито и да било китайски церемонии, но посланикът за нищо на света нямаше да позволи това.

Ала все пак нали на този свят все за нещо съществуваха и съобразителните началници на стопанската дейност. А сред представителите на това интересно племе нямаше заплеси. Та затова и местният началник на стопанската дейност не умува дълго. Тутакси намери отнякъде дванайсет матрака и настани нечаканите гости в Ленинската стая, или в актовата зала, както я наричаха тук в съответствие с наложената традиция. Във всички съветски ведомства в чужбина много отдавна бе въведена едно неписано, но желязно правило — Ленинската стая винаги се наричаше актовата зала, партийната организация — профсъюз, а комсомолската — спортен клуб.

Честно казано, картината беше крайно сюрреалистична. Над ниската трибуна, от която посланикът държеше скучни речи в празничните дни, се точеше лозунг, на който с бели букви върху червен плат калиграфски бе изписан един от безсмъртните цитати на вождя на всички народи, а на стената висеше огромна картина, поредно копие на всеизвестния оригинал, изобразяваща как вождът пренася греда на онзи исторически съботник. Както повеляваха традициите, имаше и още една камара всевъзможна агитация. С две думи, Ленинската стая си беше класическа. И сред целия този идеологически издържан декор се бяха настанили единайсет броя бели наемници, яростни копои на империализма, които военната преса най-редовно обругаваше. Панкратов откровено страдаше от тази ситуация, но на посланика, който във връзка с последните събития бе увеличил двойно алкохолното си удоволствие, като че ли не му пукаше.

Половината от присъстващите къртеха на матраците, а останалите юнашката шляпаха карти, естествено, на вързано. Само че при вида на началството им на въпросните момчета дори и през ум не им мина да скрият бутилките джин, които стояха на пода. Е, какво да се прави, такъв беше продуктът на възпитанието на буржоазното общество...

Мазур направи знак с глава на Леон и двамата излязоха в коридора.

— Е, как я карате тук, мон шер ами? — попита Мазур. — Според мен не е зле, нали? КГБ не ви вербува, не ви тъпчат с комунистическа пропаганда, направо да живееш и да пееш... Така ли е?

— Така е — каза сдържано Леон. — Само дето плячката е малко и не можем да се разберем с момичетата, бягат от нас...

— Е, какво да се прави — каза Мазур. — Това все пак е посолство, а не пристанищна кръчма. Четете ли вестници? Слушате ли радио? Гледате ли телевизия?

— И още как — рече белгиецът. — Нали трябва да разберем какво става в държавата и дали вече не е време да изчезваме оттук на майната си, може би с някакъв кораб. Предишният ни работодател отдавна се подвизава в селенията на Големия лунен хипопотам, а нови като че ли не се очертават. Тъй че ще е най-добре да тръгнем към пристанището, още повече че в града е спокойно. — Погледът му стана напрегнат. — Нали ще ни пуснете?

— В никакъв случай — каза Мазур с усмивка. — Ако сега избягате, това ще е дезертърство. Разбрахте ли? Общо взето, ситуацията е следната, Леон: никой не е разпуснал нашата група, ние все още сме на работа, обещават дори да ни увеличат заплатите и да ни поднесат и други приятни неща. Тъй че службата ни продължава.

— Аха, така ли било... — проточи белгиецът. — Значи това е причината наоколо да цари ред като в женски манастир, няма нито стрелба, нито суетня... Значи са решили да продължат напред, все едно нищо не се е случило? Само че вместо Бащицата ще короноват Принцесата, така ли?

— Бързо схващате — завъртя глава Мазур. — Всъщност, като се има предвид от колко години живеете в Африка...

— Е, не е чак толкова трудно да се досети човек — сви рамене Леон. — Този вариант е много изгоден за всички. Значи тя ще бъде кралица, а вие... — Той погледна Мазур без капчица насмешка и дори с демонстративна завист. — Ами да, изтеглили сте печеливения билет, Сирил, дума да няма...

„Ама че си глупак, ваше благородие — помисли си Мазур. — Същински продукт на буржоазния начин на живот...“

— Какво мислите по този повод? — попита той.

— Ами... нищо — отвърна спокойно Леон. — Службата ми продължава, ще повишат заплатата ми и това е прекрасно. Досега никога в живота си не съм охранявал крале, но предчувствам, че в това няма да има нищо ново. Работата ще е същата. Тази информация достоверна ли е?

— От Лавута е — отвърна кратко Мазур.

— Е, това звучи сериозно. Кога ще потръгнат нещата?

— Това вече не зная — каза Мазур. — Но според някои наблюдения в най-скоро време. Тъй че стегнете войнството си, защото ние продължаваме да крачим в редиците и да стоим под знамената...

Той кимна, обърна се и продължи нататък. Изпитваше някаква шеметна превъзбуда и усещаше как кръвта му бушува във вените. Просто най-мъчителното нещо за един военен в такава ситуация бе да седи като скапан пън, без да получава нито заповеди, нито разяснения за обстановката. Но сега всичко това вече свърши, настъпи пълна яснота, някои механизми се задействаха от само себе си, а други системи заработиха на автоматичен режим...

... Естествено Натали беше настанена по-комфортно от останалите, по всички правила на лукса. Веднага щом Мазур подшушна на посланика коя е тя, той тутакси ѝ отпусна въпросните покои за високопоставени гости. Вярно, след като малко се поокопоти (и пийна доста повечко), тя започна да се цупи, да капризничи и да хленчи, че биха могли да осигурят по-добри условия поне за нея, а не да я тикнат в тази стая като в евтин хотел край площад „Вожирар“, както благоволи да се изрази. Мазур с известно злорадство ѝ съобщи, че това е най-луксозното помещение в посолството и просто не може да се направи нищо друго. Тя помърмори още малко, но след поредната чаша хубав коняк от запасите на посланика и още нещо се успокои.

За да спази приличие, Мазур тихичко почука, но влезе веднага и тръгна право към хола, откъдето се разнасяше силният глас на момичето. Натали седеше край масата, качила крака отгоре ѝ, и високо дърдореше нещо на местния език, от който Мазур не разбираше и дума. Тя го ощастливи с ослепителна усмивка, посочи му фотьойла и продължи напористо да нарежда, като очевидно не позволяваше на невидимия си събеседник да вмъкне нито звук. Мазур не знаеше езика, но беше слушал доста разговори на местни хора, та затова веднага разбра, че интонациите ѝ не са просто командирски и императивни, а от време на време дори и заплашителни.

Натали не говори дълго. Затвори, обърна се към Мазур с искрено щастлива усмивка и премести краката си на коленете му. Той се вгледа. Стъпалата и глезените ѝ, охлузени до кръв от грубите войнишки ботуши, все още бяха бинтовани, но сутринта лекарят на посолството му каза, че това е по-скоро предпазна мярка, иначе раните не са нищо особено и всичко доста бързо е заздравяло.

Беше облечена с дълъг атлазен халат, но полите му бяха разтворени и разголваха краката ѝ толкова съблазнително, че Мазур си спомни инструкцията на Лаврик и положи всички възможни усилия да се настрои делово, макар това да му беше доста трудно, особено когато тънкото стъпало на момичето се разлудува по изключително нахален начин.

Без да иска съгласието му, Натали наля коняк в две чаши и побутна едната към него. Мазур за миг се поколеба, но я взе. Че кога друг път щеше да му падне възможността да се наслади на прекрасните френски нектари от личната изба на посланика?

— Как си? — попита загрижено той.

— За краката ми ли питаш?

— И за краката също. Но и като цяло.

— Краката са бях кахър — махна с ръка Натали. — Всичко отдавна зарасна. Не съм оранжерийно цвете и доста съм бродила из саваните точно с такива обувки. Само че тези ми бяха с три номера по-големи и нямах чорапи. А пък като цяло... — Тя направи недоволна гримаса. — Ти си мъж и не можеш да разбереш какво изпитва една жена с вкус, когато я издокарат с такава дрипа. — И с изключително презрение дръпна пешовете на халата. — Наистина ли не можа да се намери нищо по-свястно?

Мазур разпери ръце, подсмиввайки се наум, тъй като обстоятелствата наложиха този халат да бъде секвестриран от съпругата на посланика, която го смяташе за най-хубавата си домашна дреха. Но за момиче от класата на Натали това естествено беше дрипа...

— Скучно ли ти е тук? — попита той дипломатично.

В очите на момичето се мерна откровена тревога:

— Защо, да не сте решили да ме изгоните?

— Какво говориш! — възкликна Мазур. — Просто си мислех, че самата ти нямаш нищо против да си тръгнеш.

— Рано е — каза сериозно Натали. — Ще трябва да се спотайвам още ден-два, а при вас е напълно безопасно. — Тя посочи с глава към телефона. — Разбира се, пийвам си коняк и се забавлявам с теб в леглото, но не бива да се отпускам напълно. Просто не съм такова момиче, ако все още не си разбрал. Държа ръката си на пулса, ако мога да се изразя така. Всичко ще се задейства едва след няколко дни и чак тогава ще мога да се преместя в двореца... А сега най-важното е да не бързам и да не допускам грешки. Залогът е много голям...

Изглежда, беше запозната с доста неща. Какво пък, момичето наистина бе дяволски умно и енергично, а сексуалните забавления я вълнуваха чак на десето място...

— Значи знаеш всичко? — попита Мазур. — Както и това, че възнамеряват да те...

— Да, разбира се. — Тя се облегна назад във фотьойла и притвори очи, а по устните ѝ заигра лека замечтана усмивка. — Това е истинска приказка. Това е много повече, отколкото се надявах да получа. Не принцеса, а пълноправна кралица...

И Мазур, който по силата на работата си бе научен да няма доверие на никого и на нищо, някак дистанцирано и студено си помисли: „Ами ако си ти?“. Ако толкова много ѝ се е искало да стане не принцеса, а направо кралица, че е организирала всичко това, още повече че под ръка ѝ е била старата ѝ приятелка от училище, която е и нейна стара любовница? Особено като се има предвид, че знае сметките на Бащицата и Лаврик беше абсолютно сигурен в това. Голяма работа, че ѝ е роден чичо. В края на краищата кралят Чака е бил убит от родните си братя, а пък в европейската история имаше толкова много примери за това как най-близки роднини са се душили и клали помежду си заради короната...

Или пък нещата не стояха така? Може би ѝ бе минавало през ума да го направи, но не е рискувала, тъй като много добре е знаела, че начинанието може да се провали. Лаврик беше прав, че тази история съдържа твърде много подробности, които подсказват, че има външно въздействие. Но, от друга страна, точно Натали би могла да се споразумее с „Гемблър даймънд“ по най-блестящия начин и да получи трона срещу отстъпка при подялбата на акциите. Ама че ситуация. Не знаеш какво да мислиш, може да се окаже и така, и иначе. Но при всички случаи, дори ако тя нямаше нищо общо и не беше организирала

цялата тази история, не би трябвало да тъгува чак толкова за ненавременната смърт на чичо си, тъй като тя ѝ носеше твърде много ползи. Доколкото бе успял да разбере от историческите романи, фамилиите на монарсите си имаха свой специфичен манталитет...

„Има само една възможност да го проверим със сигурност — помисли той с професионален цинизъм. — Ако впоследствие започнат да извършват сериозни покушения и срещу нея, значи не е тя.“ Макар че и това не беше аргумент. Общо взето, истината я знаеха само онези, които бяха замислили тази акция, и Господ Бог. Но в крайна сметка всички тези африкански страсти не би трябвало да засяган Мазур по никакъв начин, защото провеждането на каквито и да било разследвания изобщо не беше негова задача. Тъй че в този случай по-скоро имаше смисъл да възприеме житейската философия на Леон, макар и с други мотиви...

— Лавута каза, че ти ще останеш при мен, така ли е? — попита тя, като отвори очи.

Мазур кимна.

— А какво смята твоето началство там? — Тя махна неопределено с ръка някъде встрани. — Няма ли да те отзоват?

— Мисля, че няма да ме отзоват — отвърна той. Наистина мислеше така.

— Прекрасно — въздъхна с облекчение Натали. — Трябва да останете... Разбира се, аз имам предвид не само теб, а Съветите изобщо. Все пак французите трябва да имат някакъв противовес, а в момента няма нищо такова...

— Значи вече започваш да се занимаваш с държавни дела и редова политика, така ли? — подсмихна се Мазур.

Натали се усмихна бавно и отнесено:

— А ти нещо друго ли искаш? Няма нищо по-лесно от това.

Тя пъргаво стана, отиде при Мазур, седна на коленете му, прегърна го през врата и измърка в ухото му:

— В спалнята ли ще идем? Или направо тук? На колене ли да застана? Или...

Някой силно и настойчиво почука на вратата.

— По дяволите! — ядоса се Натали. — Не можах да сложат един часовой на входа... — И без да става от коленете му, извика: — Влезте!

В стаята с резки и енергични движения влезе Лаврик. Беше някак стегнат, лицето му изглеждаше сурово. Обикновено ставаше такъв, когато...

Когато внезапно засвиреше ловджийският рог, ако трябва да се изразим високопарно.

— Ех, че в неподходящ момент идвате, Констан — проточи с обичайния си простодушен цинизъм Натали. — Тъкмо се канехме да си поговорим за важни неща...

Лаврик се усмихна само с устни.

— Хиляди извинения, мадамозел — каза напористо той. — Така се получи, че двамата с полковника също трябва да си поговорим за някои много важни неща. Затова ми позволете да го отвлека...

Той говореше любезно, но очите му бяха ледени. Натали слезе от коленете на Мазур (без да си направи труда да загърне халата си) и недоволно промърмори:

— Какво да ви прави човек, мъже... Надявам се привечер да ми го върнете?

— Със сигурност — кимна Лаврик, хвана Мазур за лакътя и го измъкна в коридора, преди да се е опомнил.

— Шифрограмата ли дойде? — попита тихо Мазур.

Лаврик кимна:

— Засега за нас не пише нищо. Става дума за друго. Отчитайки обстановката, Москва нареди всички съветски граждани да се върнат в столицата. Това не е трудно, тук те са само около четирийсет души и почти всички са в близките градове, в тамошните заводчета. Хората от посолството ще се заемат с това. Нашата задача е друга. Помниш ли групата геолози в Квулонго? Ще мине много време, ако им изпратим кола, която да ги доведе оттам. Тъй че ще трябва да се отиде с хеликоптер...

— И таз добра! — възкликна Мазур. — И откъде ще го вземем? Ние имаме само един хеликоптер, който е на „Ворошилов“ и е боен, а не пътнически. Освен екипажа, вътре ще могат да се натъпчат само двама души, и то ако седят на главите си. А онези са четирима плюс екипировката...

— А защо чичко Лаврик съществува на този свят? — изпуфтя Самарин. — Говорих с Лавута. Той ни дава цели два алуета и дори двама свои войници. Разбираш ли каква е работата... Днес геолозите

не са осъществили връзка, макар че трябвало да се обадят. Може радиостанцията им да се е повредила, но може и да е всичко друго. Местата са страшно затънтени, намират се до границата. Вярно, в този район всичко беше спокойно...

— За сметка на това местният вожд е страшен негодник — каза Мазур. — Всъщност не е негодник, а просто едно местно царче, което благодарение на това че се намира далеч от столицата, окончателно се е развратило. Нали знаеш онази история с Ирина...

— Да, не съм забравил.

— Значи да вдигам групата, така ли? — попита Мазур.

— Защо? — учуди се Лаврик. — Двамата с теб можем да наричаме всяко местно царче, а с нас ще има и войници. Само иди да си облечеш мундира. Както сочи историята, във всяка страна и на всеки континент селякът изпитва мистично преклонение пред мундира... Хайде да вървим. Хеликоптерите вече са на пистата.

ТРЕТА ГЛАВА

КРАТКИЯТ ЖИВОТ НА ЗАТЪНТЕНОТО МЯСТО

Мазур много пъти се бе размотавал из тази държава с военни хеликоптери, затова вече не изпитваше кой знае какви емоции, тъй като беше абсолютно наясно какво да очаква от местните икарчета. Обикновено те препускаха с вертолетчетата си като келеси с мотори (пък и на възраст повечето от тях не бяха надраснали кой знае колко келешите). При първа възможност започваха да заобикалят с дръзки бръснеци маневри скупчените дървета, скали и селски къщи, че дори и да прескачат препятствия, включително и влакови композиции. Колкото и да се бореше с този стил на летене, командващият военновъздушните сили не можеше да се справи с тях. При това, макар да изглеждаше странно, въпреки тази необузданост аварийността на практика беше сведена до нула.

Мазур винаги недоволено се смръщваше след поредния крайно безразсъден вираж. Не се страхуваше, но всичко това му се струваше някак лекомислено, сякаш не летеше с военен хеликоптер, а пряко волята си бе яхнал мотор в компанията на калпазани от горните класове. От време на време му идеше да им кресне, но беше наясно, че няма да постигне никакъв ефект, щом дори командващият им не можеше да направи нищо по този въпрос...

Ако се съдеше по физиономията на лейтенант Бернадот, който съпровождаше Мазур заедно с двама въоръжени с автомати бойци от военната полиция, той изпитваше абсолютно същите чувства, но си траеше, тъй като явно вече много пъти бе чувал, че няма никакъв смисъл да реагира...

Бернадот не беше прякор, а истинската фамилия на лейтенанта. Според правилата на местното гостоприемство, преди да излетят, те пиха кафе в стаята на пилотите и лейтенантът, който беше общително,

дори бърливо момче, успя да разкаже на Мазур откъде са се взели някои неща.

Историята се коренеше във времената на робството, горе–долу в годините, когато е управлявал злощастният Луи-Филип. Собственикът на имението, на когото принадлежали и предците на Бернарот, страшно мразел Наполеон, тъй като по време на революцията дядо му, който бил аристократ, изгубил всичко (а то изобщо не било малко) и добре че все пак успял да напусне страната заедно със семейството си и така да избегне близкото съприкосновение с революционния бръснач, сиреч с гилотината. А сетне се установил точно на това място и си купил имение и роби (понеже успял да натъпче доста скъпоценни камъни по джобовете си и да отнесе една торбичка златни монети).

По онова време тук вече имало френска колония, която заемала около една четвърт от днешната територия на страната. Много аристократи и вулгарно казано, негови колеги по нещастие успели да се потопят на дъното по тези места, тъй като заради стратегическите си планове Бонапарт не обръщал абсолютно никакво внимание на въпросите парченца африканска земя, понеже тук не се въдели никакви санюлоты. А представителите на администрацията, изпратени в знойната гореща Африка от новата власт, по принцип много бързо се отдавали на мързел, не извършвали никакви реформи, непрекъснато хайлазували под някоя сянка с бутилка в ръка и тихомълком прибирали рушвети от плантаторите, докато едва ли не открито завързвали връзки с красиви негърки (както всъщност било прието да се прави на тази територия още от времената на последните Людовици).

Докато Бонапарт все още бил на престола, аристократичното деденце беглец не изразявало открито омразата си към корсиканския узурпатор, защото колкото и мързеливи да били тукашните властимащи, някакъв добитък винаги би могъл да надраска донос до Париж, да речем, за да се издигне в кариерата и да получи по-висок пост на по-цивилизовано място, както става навсякъде по света. За сметка на това, когато научил за превземането на Париж (по онова време подобни новини допълзвали дотук някъде след около три седмици), отмъстителният маркиз се развихрил с пълна пара. Поголовно преименувал робите и кучетата си и оттук нататък те носели имената на генералите, маршалите и всевъзможните сановници

на Наполеон. Всъщност робите и кучетата не били чак толкова много на брой, тъй че останали доста свободни имена. Затова, без много да му мисли, маркизът прекръстил и свинете, и конете, и останалите си хайванчета. Естествено в стопанството разполагал и с един Бонапарт във вид на як нерез за разплод.

С днешна дата маркизът би имал сериозни неприятности с правосъдието, тъй като във Франция отдавна вече съществуваше закон, който забранява, което и да било домашно животно да се кръщава Наполеон или Бонапарт, но по онова време нещата стояли точно обратното. И благодарение на леката ръка на маркиза този обичай бързо се разпространил сред колегите му по занаят, тоест сред другите плантатори в съседство, които изобщо не се отнасяли към Бонапарт по-добре от аристократа.

Въпросните плантатори доста сериозно се поизнервили, когато на престола се възкачил Наполеон III, но някак си им се разминало. А за двайсет години всички до един до такава степен свикнали с тази симпатична традиция, че до падането на последния Наполеон никой тъй и не надраскал нито един донос (вярно, от предпазливост през цялото време, докато злощастният потомък на великия корсиканец царствал, никой вече не кръщавал робите си или домашните си животни Наполеон или Бонапарт, понеже нямало съмнение, че винаги може да се намери кой да го наклепа).

С две думи, събитията се развили така, че имената на част от робите, дадени от маркиза, станали наследствени. Човек непрекъснато си измисля всевъзможни идиотски поводи, за да се извиси над останалите, както му се струва в определени моменти. Оказало се, че има доста чукундури, които искрено се гордеели с факта, че не са някакви си селски Масабовци, а Бернадотовци и Мюратовци и техните бащи също са били Бернадотовци и Мюратовци, както и дядовците им. А по-късно, когато всеки трябвало да се сдобие с документ за самоличност, наследствените имена станали фамилни. А най-смешното бе това, че в течение на дълги години потомците на покръстените от маркиза хора наистина се имали за някаква аристокрация, макар и на ниво, което не надвишавало перваза на пода.

Лейтенантът разказа през смях на Мазур и Лаврик какви трагедии и същински Шекспирови страсти са се разигравали тук в старите времена, какво разобличаване на самозванци и колко

прекършени съдби на влюбени е имало в случаите, когато надутият общар Мюрат категорично отказвал да омъжи дъщеря си за сина на някакъв си плебей Чамбумамбу, макар Чамбумамбу да бил сто пъти по-богат от него. Лейтенантът сподели, че дори имало няколко романа на тази тема — едни били хумористични, но други напълно сериозни. А през първите години на независимостта бил основан Клубът на потомците на носителите на славни имена, който процъфтявал до ден-днешен. Вярно, самият лейтенант не членувал в него, тъй като се отнасял към цялата тази епопея по-скоро с чувство за хумор. Пък и, погледнато цинично, това не можело да допринесе никаква полза за кариерата му, понеже по неизвестни причини — дали съдбата си направила лоша шега, или просто нещата се развили така от само себе си — нито един от въпросните потомци не успял да стане голям човек, не забогатял особено и не надраснал нивото на собственик на малка бакалийка, дребен чиновник или селски кмет...

Мазур се сепна. Разтворил картата на дясното си коляно, лейтенантът заби пръст в нея. Пилотът, който стоеше обърнат към него, кимна. Да, вече бяха близо...

И затова дори необузданите момчета с шлемове на пилоти престанаха да се правят на интересни. Хеликоптерите се издигнаха много по-високо и полетяха по-бавно. Точно както повеляваха инструкциите, дадени от Мазур — да не нахлуват урбулешката на територията на лагера и да не кацат стихийно по средата, а да огледат предварително местността от разстояние. А той се разпореди да го направят заради неотдавнашния си опит. Понеже местното деспотично царче разполагаше с доста автоматични винтовки, които бяха стар модел, но действаха безотказно. И обиден от предишната случка, можеше да спретне някаква бяля. А техните алуети си бяха просто транспортни машини, без броня и без бордово оръжие, тъй че куршумът на свалената от въоръжение винтовка можеше да пробие хеликоптера като парче картон...

Разбира се, по-лесно им беше да приемат, че геолозите не са осъществили връзка, защото радиостанцията им се е повредила, но напоследък в страната ставаха доста гнусни неща и току-виж, се оказало, че цялата работа няма нищо общо с оскърбения вожд. Тъй като разстоянието до границата беше около двајсетина километра, при тях би могъл да се домъкне някакъв негодник, нает от известния

концерн, да се обяви за представител на някакъв несъществуващ фронт (което нямаше да учуди никого, тъй като тук фронтите и движенията бяха колкото бълхите по помяр), да гепи геолозите и да ги замъкне в съседната държава, а след това платените от същия концерн репортери да вдигнат страшен шум, пицейки, че Съветският съюз е решил нагло да заграби диамантените находища на независимата държава. Тази мисъл не споходи Мазур току-що. Още когато Бащицата беше жив, Лаврик най-сериозно се боеше от подобен развой на събитията и искаше да издейства от Мтанга по-многобройна охраната за геолозите, но проведе разговора на тази тема рано сутринта точно в деня, когато убиха Бащицата, и никой не успя да направи нищо...

Изведнъж Лаврик яростно заби юмрук в ребрата на Мазур и с разкривена физиономия посочи надолу. Мазур се лепна за илюминатора. Лейтенант Бернадот, който седеше до него, мръсно и витиевато изпсува, а един от войниците му направо се озъби, стискайки цевта на автомата...

Май че се бяха сбъднали най-лошите им предчувствия...

Мазур гледаше лагера от петнайсетина метра височина и не можеше да го познае. Лагер всъщност нямаше — и четирите коли бяха изгорени и стояха върху металните обръчи на колелата си като нелепи опушени кутии. На мястото на палатките имаше черна, оголена след изгарянето на тревата земя, а всичко останало беше напълно разрушено из основи: варелът с душа бе съборен, дървените му подпори — изпепелени, както и масата с пейките под навеса, дори и печката беше разрушена. Вярно, не се виждаше нито един труп, а това вдъхваше известна надежда. Стоп, а какво е това там?

До разрушения лагер се точеше почти идеално права редица от някакви странни предмети, които много приличаха на малки торби, набучени върху забити в земята колове. Три, седем, дванайсет...

Мазур тупна пилота по рамото с лявата си ръка и я свали надолу с разперени пръсти, а дясната размаха пред лицето му също с разперени пръсти. Пилотът кимна, че е разбрал, и бавно спусна хеликоптера на пет метра от земята, съвсем близо до странната редица колове. Сетне възкликна, обърна към Мазур посивялото си лице, което при негрите съответстваше на пребледняло, и направи такова движение, сякаш се канеше да повърне право върху таблото, горкичкят...

Всички видяха какво е това...

Пилотът (блед като тебешир, ако използваме понятията за белите) застина като истукан в креслото си, а хеликоптерът се залюля наляво–надясно и заби нос...

Ситуацията незабавно трябваше да се коригира. И Мазур го направи, като изплющя пилота по тила толкова силно, че той нададе истински вой, но както трябваше да се очаква, се взе в ръце. Сетне Мазур с цяло гърло му тегли една серия от най-гнусните руски псувни (без да му пука, че не разбира нито дума от този език, в случая по-важна беше интонацията) и завърши:

— Кацай, мамка ти мръсна!

Пилотът машинално закима като китайска играчка и предприе някакви действия. Кацането беше твърдо и всички здравата си натъртиха задниците в неудобните кресла. Добре че поне не потроши колесника, тоя посран Икар...

Мазур дръпна вратата настрани, скокна пръв долу и бавно тръгна към редицата от колове. Държеше автомата си на гърба и не бе разкопчал кобура си, понеже, докато летяха насам, много добре видяха, че в околността няма жива душа.

Когато се приближи на няколко крачки, Мазур спря. С крайчеца на окото си видя как лейтенант Бернадот на няколко пъти се прекръсти по католически маниер, мърморейки нещо, и чу как двамата войници високо избълваха някакви фрази, които можеха да се оприличат единствено на мръсни псувни. Единствено Лаврик мълчеше.

Ето ги и дванайсетте. Дванайсет отсечени глави, здраво набучени върху дълбоко забитите в земята колове. Четиримата геолози, сержантът, тримата му войници и четиримата чернокожи помощници. Цялата експедиция в пълен състав до последния човек...

Над тях с бръмчене кръжаха облаци едри мухи и просто нямаше начин да ги разпъдят оттам. Както винаги в такива случаи, Мазур не изпита никакви емоции. Хладен и дистанциран, внимателно оглеждаше отсечените глави и се опитваше да събере в движение цялата информация, до която имаше достъп.

Оглеждаше следите от стеклата се, засъхнала кръв, която стигаше до земята, състоянието на главите и цвета на кожата с оглед на африканския климат... Птиците вече бяха успели да пороботят над тях, но зверовете все още не ги бяха докоснали. Видът на изпепелените

коли, саждите, миризмата на изгоряло — всичко имаше значение. Според изчисленията, продиктувани от житейския му опит, излизаше, че и нападението, и убийството бяха извършени тази сутрин, най-вероятно в много ранните часове. Естествено, точният час не можеше да се определи, но нямаше съмнение, че това е станало в ранната сутрин, на разсъмване...

— И няма нито едно тяло — каза той, сякаш разсъждаваше на глас. — Иначе при всички случаи щяхме да не забележим отгоре. Пък и изобщо не личи да са ги заровили някъде наблизо...

— Сигурно са замъкнали телата навътре в саваните — каза Бернадот. — През нощта зверовете ще излязат и няма да оставят и костица от тях.

— Това пък какво значи? — посочи с пръст Мазур.

Целите широко отворени усти и на дванайсетте глави бяха натъпкани с пъстри пера от някакви непознати на Мазур птици, а върху челото на всяка от тях с нещо кафеникаво, най-вероятно със собствената им кръв, беше изрисуван йероглиф, наподобяващ елхичка с кръгче отдолу.

— Шиконго — каза съвсем спокойно Бернадот. — Отмъщение. Това е стар обичай, нещо като италианската вендета. Едно племе си отмъщава на друго точно по този начин. След провъзгласяването на независимостта много сериозно се бореха с тази отживелица, но по затънтени места като това до ден-днешен се случва какво ли не. Няма как да държиш всичко под око... — В гласа му звучеше недвусмислена почуда. — Нищо не разбирам... Няма съмнение, че това е работа на местни хора. На местни. Този обичай е само наш, на фулу, косите имат нещо подобно, но то изглежда съвсем различно. И от другата страна на границата също имат такъв обичай, но и той не прилича на този. Това е класическо шиконго — набучените на колове глави, перата в устата, знакът на челото, не са взели нищо, защото не бива да се взема дори и най-ценното, а всичко трябва да се изгори, потроши и разруши...

— Тогава защо не разбирате нищо? — попита безстрастно Лаврик. — При положение че обяснихте нещата толкова подробно и много компетентно?

— Шиконго никога не се извършва за щяло и нещяло — каза Бернадот. — Трябва да е налице някаква смъртна обида, някакво сериозно престъпление, което е далеч по-страшно от отвличането на

добитък или кражбите от хамбарите. Да речем, ако дъщерята на вожд е изнасилена или безпричинно да е убит някакъв уважаван човек... Едва ли вашите хора или нашите войници са в състояние да извършат нещо, които да се превърнат в такъв повод... И затова е странно...

— Чакайте малко... — каза Мазур. — Само че имаше нещо такова...

И той разказа набързо как обладаният от похотливост вожд посегна на Ирина и беше набит и опозорен.

— Това изобщо не е повод — отвърна убедено Бернадот. — Макар да не сте били наясно по този въпрос, вие и вашите хора всъщност сте постъпили по правилата на друг стар обичай, който се нарича лабаня. Ако хората от едно племе заловят човек от друго племе при опит да изнасят жена от тяхното племе, имат право да го пребият. Няма право да го кастрират... Само да го пребият до смърт. А ситуацията е била точно така — момичето е от вашето племе, вождът е от друго племе, а това, че е вожд, няма никакво значение. А и вие не сте убили никого, а само сте го опердашили едно хубаво, макар че, теоретично погледнато, бихте могли дори да му отрежете топките.

— Жалко, че не знаех това по-рано — промърмори Мазур. — Чакайте малко... Значи никой няма право да извършва шиконго като отмъщение за този случай?

— Точно така, мон колонел. Да извършваш шиконго без каквото и да било повод, още повече когато самият ти не си прав и си бил подложен на лабаня... Това е категорично забранено от обичаите.

— Знаете ли, Бернадот — започна Мазур, — неведнъж съм виждал в живота си как различни изроди нарушават дори и най-тачените обичаи... Може би в този случай става дума за това?

— Много се съмнявам — отвърна Бернадот. — Защото едно неправилно извършено шиконго означава стопроцентова война между племената. Както става ясно от разказа ви, тукашният вожд е сатрап и нагъл тип, което е нещо обичайно за такова затънтено място. Но той не е глупак. Не го познавам, но сред вождовете няма глупаци, а дори и да се намерят такива, те много бързо стават жертва на някакъв нещастен случай, тъй като старейшините и изобщо цялото племе няма да допусне техният вожд да постъпва като глупак, защото това ще причини доста сериозна вреда на племето. А шиконго има право да

обяви единствено вождът. През последните години дори селяндурите в затъntenите места малко се поодялкаха и осъзнават за какво става дума, камо ли вождът. Та затова да убиеш чужденци, че на всичкото отгоре и наши военни... Вождът със сигурност трябва да е наясно на какво намирисват подобни номера. — Той се озъби и злобно разшири ноздри. — Нашето племе, сиреч армията, никак не обича да убиват членовете му по такъв начин, особено когато това е дело на някакви гнусни селяндури. Дори да е като покойния Нягата Теле, потомъкът на Мегвайо, този човек трябва да си получи заслуженото. А нашето племе — той докосна леко пагоните си — може да спретне такива шиконго, каквито нито един пейзаж от дивите краища не би могъл да извърши. Всичко това е много странно.

„Да не би да става дума за някаква сериозна провокация? — помисли си Мазур. — Като се има предвид каква е общата ситуация, това е напълно възможно...“.

Стори му се, че в очите на Лаврик се мярна същата мисъл, но Самарин си замълча. Погледна още веднъж към набучените на колове глави и на лицето му се изписа неописуема злоба.

— Виждам къде са вашите хора — каза Бернадот. — А къде са нашите войници?

Мазур мълчешком му посочи. Лейтенантът се приближи до тях и прекръсти главите им по същия католически маниер, мърморейки тихичко нещо. А сетне с хищно нетърпение се обърна:

— Мон колонел, наредете да отидем с хеликоптерите до местната столица и чистосърдечно да си поговорим с вожда. Ако съдим по картата, дотам е само четири мили...

— Чакайте малко — отвърна Мазур. — Първо ще огледаме лагера.

— Защо? — попита Бернадот, пристъпяйки нетърпеливо от крак на крак с ръка върху дръжката на ножа си.

— Налага се — рече Мазур. — Току-виж, сме открили нещо.

Лаврик вече крачеше към разрушения лагер. Бернадот мълчаливо козирува. Явно не беше доволен от това, че трябва да се забавят, но като дисциплинирано и обучено момче много добре знаеше, че на този полет Лавута го бе изпратил под командването на Мазур и не може да постъпи по друг начин, иначе щеше да извърши крещящо нарушение на военната дисциплина...

— Жалко, че нямаме опитно куче, но кой да знае — каза съкрушено Бернадот, крачейки зад Мазур, който пристъпваше бавно. — Човек, дори да е най-добрият следотърсач, не би могъл да открие нищо на това място, докато кучето тутакси щеше да ни отведе при онези хора...

Дълбоко в себе си Мазур беше напълно съгласен с него — ами да, ей там, върху голата песъчлива повърхност, се виждаха отпечатъци от боси крака, но това не говореше нищо и не доказваше нищо, тъй като наетите от едно от близките села работници също не се обременяваха с обувки. Но въпреки това, за да спазят правилата, трябваше да огледат цялата околност...

— Кирил! — извика високо Лаврик, застанал до разрушената печка местен модел, която тукашните работници майсторски бяха изградили от глина.

Мазур забеляза израза на лицето му и ускори крачка. Погледна в посоката, към която му сочеше Лаврик, завъртя глава и тихичко каза:

— Наистина става все по-странно и по-странно...

Там се мъдреше цяла камара натрошени жезела и от пръв поглед си личеше, че преди това са били автомати „Калашников“. Изглеждаха, все едно някой е хванал автомата за цевта и с всичка сила го е цапардосал във все още цялата печка. Аха, имаше и остатъци от клерони, които по силата на конструкцията си се бяха счупили по-различно. А ей там се виждаше голямото, отдавна угаснало огнище, в чиято сива пепел се търкаляха безброй опушени гилзи от патрони, повечето от които се бяха пръснали по крайно причудлив начин.

Нищо не бива да се взема, всичко трябва да се руши и чупи... Само че какво беше това...

Лаврик клекна и бързешком започна да разпределя железните остатъци на купчини с явното намерение да установи какъв е броят на оръжията. Бернадот се вгледа и възкликна:

— О, „Калашникофф“... Дори не знаех, че сте въоръжили вашите хора...

— Изобщо не сме ги въоръжавали — отвърна безизразно Мазур. — Това беше най-обикновен екип геолози, а не някаква разузнаваческа група. Никой от тях не разполагаше дори с някакво си скапано пистолетче, камо ли работниците да са били въоръжени. Оръжие имаха

само вашите войници. Ето, погледнете, това са техните клерони — точно това, което е останало от тях...

— Тъй — каза Лаврик и се изправи. — Видях маркировката на някои от автоматите, пък и на цевта имат допълнителна ръкохватка. Те са румънско производство, което означава, че всеки може да ги купи навсякъде, както е характерно единствено за румънските калашници... А знаете ли кое е най-интересното? Те са точно дванайсет, драги ми господа, ако искате, пребройте ги. Дванайсет. Колкото са убитите. Само че войниците, както и сержантът са носели клерони, ето ги, търкалят се ей там...

— Нищо не разбирам — завъртя глава Бернадот. — Мон колонел, аз съм длъжен да вярвам на честната дума на един офицер, още повече, ако това е думата на командира ми. Щом вие казвате, че не сте въоръжили експедицията, значи е така. Но защо бройката на дванайсетте убити съвпада с бройката на дванайсетте автомата? И то, при положение че нашите войници са имали свое оръжие? Точно дванайсет, ни повече, ни по-малко. Дори ако допуснем, че някой без ваше знание все пак е въоръжил експедицията, отнякъде е знаел, че ще са нужни точно дванайсет автомата? Вашите хора може да са наели не четирима, а, да речем, шестима работници, а нашите хора може да не са изпратили с тях четирима, а, да речем, петима войници... Тук нещо не се връзва...

— Лейтенант... — подсмихна се Лаврик накриво. — Вие не сте просто военен, служите във военната полиция, а това означава, че би трябвало да разбирате някои неща по-добре от обикновения офицер в пехотата... Нали не сте забравили понятието провокация? Всичко това от километър мирише на голяма, мръсна и добре скалъпена провокация. Не се наемам да твърдя нищо предварително, но току-виж се оказало, че тази нощ столицата здравата е била обстреляна точно с тези дванайсет автомата. Ако се окаже, че това е така, пъзелът тутакси ще се подреди и няма да има никаква загадка. Натъквал ли съм се на такъв случай? — обърна се той към Мазур. — Помниш ли Кувимби?

— Помня го. Макар че изобщо не ми се ще да си го спомням... — промърмори Мазур. — Стигате ли вече до някакви изводи, лейтенант?

— Опитвам се, мон колонел... — проточи объркано Бернадот. — Значи, вие смятате... че това е нечия провокация?

— Много прилича на нещо такова — потвърди Мазур. — Сега ще отидем до столицата и ще видим как стоят нещата на място. Както сам казахте, дотам са четири мили... — Изведнъж заповяда: — Слушайте ме внимателно, лейтенант. Много добре разбирам какво изпитвате. Повярвайте ми, аз изпитвам горе–долу същите чувства... и желания. Но тъй като на този етап няма пълна яснота, категорично ви забранявам да предприемате каквото и да било на територията на столицата. Никаква самодейност, камо ли някакво шиконго. Ще спипаме вожда тихомълком и ще го разпитаем... или по-точно, ще го разпитвате вие и господин майорът — и той посочи към Лаврик. — Защото аз не зная френски, а той не знае английски. Нашата задача е да докопаме вожда цял и невредим. И толкова. Нищо повече. Това е заповед. Разбрахте ли нареждането, лейтенант?

— Тъй вярно, мон колонел! — Бернадот се изопна и тракна токове. А след това младото му гневно лице се озари от дълбока надежда. — Но ако по време на изпълнението на тази акция по нас открият огън, надявам се, че ни е позволено да отговорим?

— Да, разбира се — подсмихна се Мазур. — Че как иначе? Да се отговаря на огъня с огън, е задължително. Затова всеки опит за съпротива веднага трябва да бъде потушен с огън. Хората на вожда имат една камара стари, но безотказни винтовки. Естествено те са скапани стрелци, но автоматичната винтовка си е автоматична винтовка, а когато оръжието е много... Тъй че започне ли някаква патаклама, ви разрешавам да не се церемоните с никого, ако моментално не изпълни заповедта „Хвърли оръжието!“, а още по-малко — с хората, на които им хрумне да стрелят... Повтарям, най-важното е да спипаме вожда цял и невредим. Само че как можем да го открием колкото се може по-бързо, без да се лутаме?

— Къщата му при всички случаи трябва да се намира в центъра на селото — каза уверено Бернадот. — И аз горе–долу си представям как би трябвало да изглежда. Всички къщи на вождове се строят по един и същ начин.

— Прекрасно — кимна Мазур. — Да вървим.
Той се обърна и закричи към хеликоптера.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БУРНИЯТ СТОЛИЧЕН ЖИВОТ

За да вземе предпазни мерки и да избегнат излишния преждевременен шум, Мазур нареди хеликоптерът да кацне на около половин миля от покрайнините на столицата, с други думи — от голямото село. Между хеликоптера и селото се издигаше гъста гора от някакви местни дървета с грапави дънери и пищни корони и тъй като до този момент машината всъщност се движеше на височината на човешки бой, кацането ѝ сигурно бе останало незабелязано.

Мазур скокна на земята пръв, оправи китела си и намести фуражката си. Не се боеше особено, че ще се натъкнат на въоръжена съпротива. Все пак местните хора не бяха пълни идиоти, за да нападнат трима офицери и двама войници, облечени по всички правила. Но когато човек започнеше да налита на разни гадни парадокси, можеше да очаква всичко. Затова той нагласи автомата си в удобна позиция и го настрои за автоматична стрелба, като умело притисна с пръст спусъка от обратната страна, за да не произведе случаен изстрел. Не се наложи да инструктира лейтенанта и войниците му, камо ли Лаврик, тъй като те направиха същото по собствена инициатива.

— Але! — разпореди се Мазур с една от трийсетина фрази, които знаеше на френски.

Тръгнаха през гората един след друг. Когато стигнаха до последните дървета (от най-близките къщи вече ги делиха около двеста метра), спряха и се огледаха.

В далечината от дясната им страна, опънали нестройни редици, местните земеделци ритмично размахваха мотики из обширните поля и от това разстояние приличаха на навити кукли.

Ако се съдеше по гледката, битката за селскостопанския добив беше в разгара си. Пред тях се издигаха къщите на столичния град — разпръснати без какъвто и да било намек за улици кръгли колиби от сивкаво-жълтеникава неизпечена глина, със сламени покриви и

хаотично разположени малки прозорчета без рамки и стъкла. Между тях по извечна традиция се щураха кльоцави прасета и хърбави кучета, а някои от животните се търкаляха в сенките. За Мазур тази гледка бе станала обичайна.

Тъй. А това вече беше много по-интересно и като че ли не бе характерно за житейските делници. Мазур измъкна от джоба на китела си малък бинокъл и го опря до очите си. Лаврик и Бернадот извадиха своите.

В сенките на две колиби се мъдреха пейзажи, въоръжени с най-остарелия модел автоматични винтовки — трима бяха до дясната, а четирима до лявата. Изобщо не можеше да се каже, че изпълняваха служебните си задължения бдително, а просто седяха в крайно небрежни пози, дъвчейки нещо, най-вероятно онази местна дъвка, която тук обожаваха не по-малко, отколкото бетела в Индия или насвая в Узбекистан, да не говорим за янките и тяхната чуинг гъм. С нея беше оплюта дори истинската столица, колкото и полицията да бдеше за чистотата на централните улици и винаги да беше готова без излишни приказки да цапардоса нарушителя с палка по тиквата, загърбвайки церемониите с разните му европейски номера като квитанции за глоба например.

Двама от мъжете, вероятно най-добросъвестните, държаха винтовките на коленете си, но другите ги бяха подпрели на стените на колибите. „Изроди — помисли си Мазур с гнусливо превъзходство. — Човек може да ви очисти с един откос, вие не сте караул, а мечтата на картечаря.“

— Лейтенант — прошепна той. — Не познавам добре местния начин на живот, но според мен това все пак не е обичайно, нали? Да сложат въоръжена охрана в покрайнините на селото?

— Точно така, мон колонел. Освен ако не очакват да се случи нещо лошо. Сблъсъци между племената има до ден-днешен... Аха! Ей там, лявата колиба...

Мазур премести бинокъла си в тази посока. И завъртя глава. Предсказанието на Лаврик за пореден път се сбъдваше — в стената на колибата зееха най-малко дузина дупки, заобиколени с паяжина от пукнатини. Дори и по-неопитен от Мазур човек, който все пак имаше някаква представа, без затруднение би определил, че това са следи от автоматен откос. Просто куршумът от „Калашников“ пронизваше от

край до край далеч по-сериозни препятствия от някаква си скапана глинена стена с дебелина около три пръста... Да, пъзелът се подреждаше... Същата картинка се виждаше и на стената на другата колиба, само че дупките бяха повече.

— Вие се оказахте прав, господин майор — заяви с уважение Бернадот. — Тук са стреляли с автомати. И, разбира се, със сигурност не са го направили вашите хора... — И добави, присвивайки злобно очи: — Което изобщо не променя моето отношение към онези, които са убили нашите войници...

— Да вървим — каза Мазур. — Лейтенант, когато се приближим на метри от тях, ще им заповядате да хвърлят оръжието. Всяка съпротива да се потушава в зародиш.

Лейтенантът преведе думите му на войниците си, тъй като те не знаеха английски, и петимата с бърза и решителна крачка тръгнаха към оградата, заобикаляща селото, нагласили автоматите си на ремъците в такова положение, че тутакси да могат да изстрелят по един откос.

Забелязаха ги, когато бяха изминали половината път. Както трябваше да се очаква, караулите започнаха да се държат като истински селски тъпаци, които не знаят дори азбучните правила за поведение на един караул. Четирима скокнаха и грабнаха винтовките си, но в мъжете, които се приближаваха, се прицели само един от тях, и то по тукашния простонароден маниер, притиснал приклада до бедрото си.

Други трима просто стояха скупчени, хванали винтовките си кой както може, а единият от тях дори я държеше по средата. Колкото до останалите трима, те също бяха грабнали винтовките си, но тъй си и останаха седнали.

Мазур ускори крачка, без да сваля очи от дясната ръка на единствения мъж, който се целеше. Естествено, когато някой държеше оръжието си по този начин, шансът да улучи целта беше едно на сто, но въпреки това бе някак си неприятно да вървиш срещу насочено към теб дуло. Мазур гледаше неотклонно ръката и ако пръстът докоснеше спусъка...

Не, храбрият воин продължаваше да стърчи, хванал скобата с цяла ръка, а вече ги делиха около три метра. По физиономиите и на седмината се четеше истинска главанашка почуда. „Не, това не е метеж

— помисли си Мазур, — метежниците непременно щяха да започнат да стрелят на мига по хора с военна униформа...“

Бернадот изкомандва високо нещо на местния език. Никой от седмината не помръдна и те продължиха да стоят в същите пози. Лейтенантът се озъби и натисна спусъка. Дългата поредица от фонтанчета прахоляк премина от дясно на ляво точно пред босите крака на изправените мъже. Нагледната агитация се оказа изключително убедителна и седмината момци с посивели лица чевръсто захвърлиха винтовките където им падне. На всичкото отгоре онзи, който се целеше, тъпакът му неден, едва не улучи Мазур в коляното с древното си пушкало, но той успя своевременно да отскочи.

— Какво ще заповядате, мон колонел? — осведоми се дисциплинирано Бернадот, като продължи да държи седмината на прицел с крайно недружелюбна физиономия.

Мазур помисли малко и нареди:

— Оставете един войник да ги пази, че иначе ще хукнат из селото и ще вдигнат шум... Другите — напред!

Те се устремиха напред, отново в колона по един. Селото сякаш беше измряло, ако не се брояха животните, които скитореха или се търкаляха по земята, и голите хлапета с издути коремчета, които ровичкаха из прахоляка покрай някои колиби. И в това нямаше нищо странно, тъй като във всяко село, независимо на кой континент се намира, в разгара на селскостопанската дейност денем не се срещаха хайлази.

При вида на посетителите хлапетата реагираха различно — едни с писъци и рев се втурваха към колибите, а други оставаха да седят в прахоляка с облепени очи и зяпнала уста. Ако се съдеше по реакциите и на едните, и на другите, те може би бяха виждали войници, но за пръв път в краткия си живот съзираха бели хора.

На три пъти се натъкнаха на надупчени от куршуми колиби. По всичко личеше, че нападателите са нахлули в селото и са профучали през него, бълвайки хаотичен огън.

От изненада Мазур рязко спря. От колибата, покрай която им предстоеше да минат, се разнесоха страховити сърцераздирателни вопли и вой и дори не можеше да се разбере дали ги надават мъже, или жени.

— Това са жени. В траур са — обясни Бернадот. — Виждате ли белия парцал над входа? В колибата има покойник...

Сигурно не ставаше дума просто за покойник, а за убит човек, защото стената на тази колиба беше надупчена с повече от десет куршума. Отляво, малко по-нататък, се чуваха същите вопли, както и от друго място. Ако се съдеше по воя и каканиженето на оплаквачките, убитите наброяваха най-малко половин дузина, а може да бяха и повече, тъй като селото беше голямо и те едва ли чуваха всички...

Без да срещнат нито един човек, излязоха на обширния площад, наскрел който се издигаше резиденцията на вожда. До този момент Мазур не беше виждал такива пострройки, но веднага се досети, тъй като тя беше три пъти по-голяма и два пъти по-висока от останалите (еднакви като грахови зърна) и целите ѝ стени бяха гъсто изрисувани с причудливи плетеници и орнаменти в черно, червено и зелено. За разлика от другите къщи, пред тази имаше навес върху две тънки резбовани стълбчета, от него висеше парче леопардова кожа, а под навеса стърчеше някакъв тип с винтовка. Мазур не спря нито за миг, а продължи бързо и уверено да крачи към навеса, като човек, който бе в правото си да влезе вътре.

И тук събитията се развиха по най-добрия начин — мъжът с винтовката изпадна в пълен шок и докато минаваше покрай него като покрай празно място, Мазур го удари с обърната настрани длан, ала не много силно и дори би могло да се каже нежно, но естествено по такъв начин, че въпросният тип моментално изгуби съзнание и се строполи в прахоляка, изпусвайки винтовката.

Стиснал автомата с цевта нагоре, Мазур отметна бродираната завеса на входа, нахлу в къщата и се отдръпна вдясно, за да направи път на останалите, които връхлетяха по същия устремен и безшумен начин. И застинаха като статуи, докато се ориентират в обстановката. А обстановката беше следната — намираха се в огромна стая, която заемаше почти половината резиденция и чиито под и стени бяха покрити от горе до долу с пъстри черги. Отляво, в ъгъла, нещо шаваше и шумолеше. Имаше достатъчно светлината, за да разгадаят бързичко този ребус — живото и мърдащо нещо много приличаше на мъж и жена, завити през глава с одеяло на ромбове в черно и червено. Ако се съдеше по женските стонове и доволното мъжко ръмжене, там се случваха напълно житейски неща, тъй като горната фигура се друсаше

доста темпераментно. Мазур вече не се съмняваше, че точно това е тялото на мъжа.

Той се огледа по-внимателно. Близо до палуващите под завивката се търкаляше забележителен комплект от вещи — къси сини панталони, бяла блуза, дантелено дамско бельо и някакъв дълъг червен парцал. Аха, сети се Мазур, по време на последната им среща вождът носеше точно такава червена препаска през кръста и сигурно това беше точно тя... Ето го и парчето от леопардова кожа, и черния бастун с трите големи пискюла от червена вълна. Вече нямаше никакво съмнение, че под завивката лудуваше именно вождът, изпаднал в любовен екстаз... А интересното бе това, че комплектът женски дрехи имаше чисто европейски вид. Дали пък при вожда не се бе отбила на гости някаква местна еманципирана гражданка, която отдавна е свикнала да носи европейски тоалети.

Той притича на пръсти през стаята, отметна завесата и надникна в съседното помещение. Беше нещо като тронна зала, но вместо трон вътре се мъдреше огромно старинно и масивно като булдозер кресло с извити крачета и засукани облегалки за ръцете, чийто плоски части бяха тапицирани с леопардова кожа. Най-вероятно нямаше никакви други мебели и удостоените с аудиенция посетители трябваше да стоят прави или да седят на пода. Подът и стените също бяха покрити с пътеки, само че шарката им беше различна — вълнообразна, в черно и зелено. Къщата нямаше друг изход. Вече бяха наясно с обекта и най-сетне удари часът да поработят с клиентите...

Мазур се върна в първата стая, пусна предпазителя на автомата си, приближи се тихомълком до лудетината под завивката, бързо се ориентира къде е задникът на вожда, който подскачаше нагоре-надолу, и му заби един много як шут, сякаш изпълняваше дужпа.

Ритна го с всичка сила, дума да няма... Затова не беше странно, че вождът нададе вой с нечовешки глас, разбира се, не само от болка, а и от изненада. Завивката отхвърча, вождът скокна като разярен мечок и буквално се вкамени, щом съзря Мазур, който му се усмихваше мило. Освен вожда изпод завивката се появи разчорлена блондинка с бюст около четвърти размер, чиято външност беше чисто европейска. Тя също се вцепени от неописуема почуда, сякаш Мазур най-ненадейно се бе сдобил със способностите на медузата Горгона, и продължи да си лежи с облещени очи, без да пищи и без да се прикрива с ръце.

Мазур не даде възможност на вожда да се окопити, все така любезно усмихнат, направи крачка напред и с всичка сила му вкара две крошета, но по такъв начин, че клиентът да изпита много силна болка, ала да остане с бистро съзнание. После сграбчи сгърчения вожд за гъстата прошарена грива, засили го с главата напред през цялата стая към вратата, където Бернадот и Лаврик предвидливо подхванаха плячката за черните ръчички. И спокойно каза:

— Господин майор, господин лейтенант, разпитайте го веднага...

Лаврик блъсна вожда, принуждавайки го да седне до стената, и за да не губят време за дипломация, двамата с Бернадот измъкнаха внушителните си дълги ножове от ножниците. Лаврик кресна нещо на френски, а след него и Бернадот изкрещя някаква фраза със същата неприветлива интонация. Войникът, който остана без работа, моментално схвана изразителния жест на Мазур, обърна се с лице към завесата на входа и взе да се ослушва бдително. Всичко беше наред, цареше работна атмосфера, направо да изпаднеш в умиление...

Мазур се извърна към блондинката. Тя вече се бе окопитила до такава степен, че беше стиснала здраво краката си, беше прикрила прелестите си четвърти размер с ръце и продължаваше да се блещи с такъв страх, сякаш се опитваше да разбере какво ще направи Мазур с нея — дали първо ще я изнасили и след това ще я заколи, или в обратния ред.

Той се подсмихна и реши да спази приличие, като ѝ хвърли завивката, с която тя тутакси се покри до брадичката. В ъгъла отново се разнесе поредният крясък на два гласа и се чу плясъкът на силен шамар. А вождът най-сетне измъкна нещо и ако се съдеше по гласа му, изобщо не се опитваше да се удържи на положението на царственото си величие. „Май че там разговорът потръгна“, каза си със задоволство Мазур, вгледа се в блондинката, видя, че е симпатична, и бавно попита, натъртвайки всяка дума:

— Твой английски разбира?

Тя на няколко пъти отвори и затвори уста като риба на сухо, а сетне изчурулика:

— Разбира се... Аз... Аз съм англичанка.

— Прекрасно — каза Мазур. — Това просто е прекрасно...

— Кой сте вие? — попита напрегнато тя.

— А може би владееете и френски?

Тя леко кимна. „Интелигентно момиче — помисли си със задоволство Мазур, — само че моралният ѝ облик очевидно я подвежда, пък и вкусът ѝ не е на ниво. Ама че любовник си намерила... Макар че може ли да ги разбере човек тия жени, особено като се имат предвид някои несъмнени достойнства на вожда, които току-що видяхме...“.

— Полковник Иванов от тайната полиция — каза Мазур, извади картата, която Мтанга му беше дал преди време, а той благоразумно бе запазил, и я доближи до лицето ѝ. — Тук е написано всичко. Заверено е с подписи и печати, има и снимка...

Тя бързешком го прочете, макар че какво имаше да им се чете на тези два реда.

— Съмнявате ли се в истинността на документа? — попита любезно Мазур.

— Н-не... — завъртя глава тя.

Но въпреки това симпатичната ѝ муцунка си оставаше все така изплашена, макар логиката да сочеше, че би трябвало да се успокои, след като не се съмнява, че си има работа с представител на авторитетно държавно ведомство, а не с някакъв си бандюга. Въпреки че, от друга страна... Репутацията на полковник Мтанга и неговата кантора беше всеизвестна и понякога доста яки мъжаги се обливаха в студена пот, когато зърнеха такава служебна карта...

— Защо фамилията ви е руска? — попита тя доста учудено.

„Интелигентно момиче“, помисли си отново Мазур. И най-спокойно отвърна:

— Дядо ми е емигрирал от Русия. Навремето е избягал от болшевиките и е пуснал корени тук, разбирате ли. Полковник Сирил Иванов. С кого имам честта да разговарям?

— Кейт... Кейт Молтиз.

— Много ми е приятно — каза със светски тон Мазур, без изобщо да се вслушва в разговора в ъгъла, тъй като не разбираше нито дума от него. — Извинете, мисис или мис?

— Мис... Какво става тук?

— Ще трябва да ви огорча, мис Молтиз — разпери ръце Мазур. — Както току-що се убедихте, ведомството, което представлявам, изобщо не е департаментът по селско стопанство и моите офицери — също... Колкото и да е тъжно, вашият приятел е арестуван за сериозно

престъпление срещу държавата и ние ще го откараме в столицата. Като възпитан човек, ще ви дам възможност да се сбогувате...

— За какъв дявол ще се сбогувам с него! — изстреля тя. — И той изобщо не ми е приятел! Този дърт бабуин ме изнасилва вече трети ден, а аз просто нямам къде да се дяна...

— Зная, че старият дявол е склонен към такива грехове — кимна Мазур. — Веднъж вече се наложи много сериозно да го критикуваме за тези неща... Е, мис Молтиз, вашето изгнание приключи, както вече ви казах, сега ние ще го отведем в столицата... Как попаднахте тук?

— Аз... Аз съм журналистка. Двамата с Патрик ни изпратиха от вестника... А този негодник ме изнасили още първата вечер...

— А какво стана с Патрик?

— Нищо — отвърна тя и моментално замлъкна. — Той... Той си живее тук...

На лицето ѝ отново се изписа предишният страх. В тази история нещо категорично не беше наред. Една добронамерена английска журналистка, която са измъкнали от лапите на насилника, би трябвало да се държи по друг начин. Със сърцето си, с интуицията си и с нюха си Мазур усещаше, че нещо не е както трябва, макар да не разбираше какво точно. Но нещо не беше както трябва и толкоз...

Как да подходи? Аха!

— Вижте какво, мис Молтиз — каза решително той. — Ние разполагаме с два хеликоптера, има достатъчно място за всички. Вие ще дойдете с нас в столицата... Естествено ще вземем и вашия Патрик. Там ще подадете жалба, че сте изнасилена. Разбира се, това е дребно нещо на фона на останалите прегрешения на този тип — и той посочи към ъгъла, където разговорът вървеше с пълна пара. — Но аз, като офицер от полицията, не мога да допусна престъпленията да остават неразкрити. А според нашите закони изнасилването е сериозно престъпление. Съберете си бързо багажа.

— Не! — изтръгна се от гърдите ѝ.

Мазур вдигна вежди:

— Не искате да тръгнете с нас, така ли? И да се върнете обратно в цивилизацията?

— Аз... На мен... Всъщност...

Мазур реши да не прелива от пусто в празно, стана и отиде до струпаните ѝ накуп дрешки, където тутакси забеляза и една бежова

дамска чанта. Отвори я и най-безцеремонно изсипа съдържанието ѝ върху пътеката.

— Недейте! — извика Кейт.

— Лежете, мис — отвърна лениво Мазур. — Преживели сте ужасни неща, нуждаете си от покой...

Вътре имаше обичайните женски дреболии — пудриера, червило и разни други козметични средства, доста дебела пачка местни, пристегнати с ластик банкноти, пакет цигари, запалка, опаковка бонбони за освежаване на дъха... И карта във вид на ламиниран картонен правоъгълник.

С картата всичко си беше наред — имаше снимка, подпис и печат. Тя наистина се казваше Кейт Молтиз. Наистина беше репортер от вестник „Кириату хералд“. Но целият проблем се състоеше в това, че вестникът не беше местен. Кириату беше столицата на съседната държава, в която Мазур се отби веднъж заради Мукузели. Точно така, документът бе издаден от Министерството на печатното дело... на въпросната съседна държава.

Той се обърна, потупвайки картата в ръката си. Както пише в старите романи, тя го гледаше с ням ужас в очите. И в този момент Мазур най-сетне прозря. Имаше само едно обяснение на факта, че момичето продължава да се гърчи от страх...

— Аз не съм експерт — каза той. — Затова на този етап ще смятаме, че вашият документ е истинска презумпция за невинност, нали така? Само че къде е паспортът ви с входната виза, поставена по надлежния начин? Ако е в колибата, където са ви завели с вашия Патрик, нека веднага да отидем там и вие ще ми го покажете. Между нашите страни има визов режим и вие, като столична журналистка, би трябвало да го знаете... Е, къде е паспортът ви с визата? Мълчите и се блещите насреща ми с трагичен поглед на умираща газела... Защото нямате виза, така ли е? Сигурно и Патрик няма. Как се озовахте тук?

— Ами, пристигнахме...

Мазур се засмя без капка позъорство.

— Колко мило и простодушно... Просто пристигнахте. Според нашите закони нелегалното преминаване на границата е криминално деяние. Между другото, и според вашите е така, зная го със сигурност. — Има си хас да не го знаеше — не чак толкова отдавна по най-циничен начин лично бе нарушил въпросните закони. — Изглежда, ще

трябва да ви подложим на сериозен разпит. Но ще го направим в нормална обстановка, защото в момента, както си лежите в този вид, ситуацията е някак водевилна.

Вниманието му привлече шум до входа. Часовоят изскочи чевръсто навън, чу се глух удар и войникът моментално се върна, като влачеше безчувствения охранител за ръката, стиснал винтовката му под мишница.

— Свестил се е, мон колонел — докладва той, улавяйки погледа на Мазур. — Можеше да вдигне шум...

— Оставете го в ъгъла и му хвърляйте по едно око. Ако започне да се съживява, цапардосайте го още веднъж — нареди Мазур и се обърна към момичето. — Е, мис...

Сграбчи купчинката нейни дрешки, метна ги до Кейт, рязко дръпна одеялото, преди тя да е успяла да се вкопчи в него, и строго подвикна:

— Обличай се, бързо! Иначе ще заиграят шамарите...

Тя започна да се облича, като го стрелкаше с изплашени погледи и току се извъръщаше. Процедурата не отне много време. Мазур сграбчи момичето за лакътя, най-безцеремонно го завлече в тронната зала и посочи с глава към креслото:

— Ще се държим като джентълмени, но само донякъде. Единствената табуретка е за дамата... Сядай, ти казах!

Тя седна, извила ужасен поглед към него, сякаш очакваше удар.

— Отдавна ли си в тоя занаят? — попита Мазур.

— От седем години...

— През цялото време ли си работила в столицата?

— Да. Родителите ми...

— Пет пари не давам за родителите ти! — прекъсна я Мазур. — Не става дума за това. Постарай се да ми спестиш време и да си опазиш здравето, чу ли? Много добре знам, че някои от хората, които са си имали работа с тайната полиция и са успели да избягат през границата във вашата страна, са давали интервюта за методите на работа в нашето ведомство. Ти си столична журналистка със седемгодишен опит и би трябвало да си спомняш тези неща. А пък, ако си забравила, ще ти припомня какво се случва с такива като теб. Първо ще те метнат на кревата с петима–шестима юначаги, подбрани специално заради някои техни достойнства, и те така ще те изучат, че

дори търкалянето ти с вожда ще ти се стори като историята на Ромео и Жулиета. А освен това... Там има електрошок, хирургически инструменти, камшици и още някакви гадории... — Той съвсем искрено се смръщи. — Лично аз не си падам по тези неща, не се занимавам с това, но не съм и човекът, който е създал правилата, и не мога да ги променям. Просто трябва стриктно да изпълнявам служебните си задължения...

Говореше самата истина, чута от хора, на които можеше да се вярва — когато на територията на Мтанга се озоваваше жена, от която се надяваха да получат ценна информация, най-напред петимашестима юначаги грубо и по всевъзможни начини я изнасилваха, за да я унижат и да я съсипят морално. Твърдяха, че това имало ефект. Сигурно не лъжеха и за наличието на гореспоменатите инструменти.

Трябваше да се прави едновременно и на доброто, и на лошото ченге, това е положението. Мазур с дружелюбна любезност рече:

— Може да не ми вярваш, но ми е мъчно за теб. Ти си хубаво момиче. Само че знаеш ли на какво ще те направят там, на какво ще заприличаш?

— Как можете вие, белият човек... — измънка тя с насълзени очи.

— Отдавна ли си в Африка? — попита делово Мазур.

— Родена съм тук, в Кириату...

— Тогава защо се правиш на невинна? Би трябвало да си абсолютно наясно колко много бели, които работят за черните, вършат отвратително гадни неща... ако им плащат добре за това. А на мен ми плащат доста добре. Както казват янките, просто бизнес, нищо лично... Няма значение, това са лирически отклонения. Имаш два варианта. Ако се инатиш, ще те предам на нашето ведомство. Но ако си напълно откровена, ще те предам на военната полиция. По принцип там не подлагат хората на мъчения и не ги изнасилват. Аз съм в добри отношения с началника на военната полиция. Мога да се разбера с него просто да те екстрадират. Общо взето, престъплението не е сериозно, ти си столична журналистка, вашите вестници могат да вдигнат шум, а защо трябва да изостряме отношенията си? Е? По очите ти виждам, че не припадаш от страх и си в състояние да разсъждаваш в правилната посока. Избери си бързо един вариант. И да знаеш, че няма никакви

„давам ти пет минути да си помислиш“, не сме в Холивуд. Избирай веднага. Е?

Без да се замисля, тя извика бързо:

— Във военната полиция!

— Тоест, ще бъдеш напълно откровена? — кимна Мазур. — Умно момиче... И тъй... За какъв дявол се домъкнахте тук?

— За да направим репортаж за вожда...

— Ахааа — каза Мазур. — Той е мъдър ръководител, интересен човек и многопластова личност... Така ли?

— Ами, горе-долу...

— Огорчаваш ме — каза натъжено Мазур. — Аз подхождам към теб толкова искрено, а ти тутакси започваш да ми разказваш разни басни... С какво този тип може да бъде интересен на вашата столична преса? В околността има над двайсетина такива персони. Значи все пак ще се наложи...

— Почакайте! — извика отчаяно Кейт. — Нека да ви разкажа поред...

— Хайде — каза Мазур.

— Не съм изпратена тук от вестника, имам частна поръчка... Патрик организира всичко.

— А кой е всъщност този Патрик?

— Той е фрийлансър — отвърна Кейт. — Фотограф на свободна практика. Печели много добре и има големи връзки. — Тя сведе очи. — Понякога сме заедно... Аз не съм омъжена... Тъй че той дойде и каза, че се очертава прекрасна сделка. Дватамата отидохме в „Кириату маунт инкорпорейтед“ — това е една от най-големите рудодобивни компании, където ни прие един много високопоставен служител. Той каза, че в земите на вожда има богати залежи от мед, но вашите хора още не са ги надушили, само че със сигурност знаят за наличието им и искат да бъдат първи. Изобщо не се наложи да ми обясняват подробностите, просто трябваше да напиша възможно най-хвалебствения репортаж за вожда. Искаха това. А когато каза какви пари са готови да дадат не толкова за репортажа, колкото за риска и мълчанието ни, и когато показа попълнения чек с половината сума, който само трябваше да подпише, аз се съгласих, без да задавам въпроси. Още повече че рискът не беше голям...

— И какво стана по-нататък?

— Закараха ни в Лубанго със самолета на компанията. Това е...

— Зная — каза Мазур.

Ставаше дума за същото онова крайгранично градче, от което се опитваха да докопат Мукузели.

— Тъй... А пък, когато се стъмни, ни докараха тук с хеликоптер. По въздуха е само за десет минути, понеже тук няма нито граничари, нито локатори. Щяха да ни приберат със същия хеликоптер. Патрик носи една малка радиостанция и трябваше да се свърже с тях, когато приключим с работата... Общо взето, аз записах с диктофона едно малко интервю с вожда. Малко е, защото, ти си прав — той просто е примитивно животно и в началото ми се наложи да му подсказвам много неща. Няма значение, за толкова пари бих могла да го направя и сама... Мислех си, че ще се върнем днес през нощта, все пак бях малко притеснена заради това, че преминахме границата нелегално и тъй нататък — тук си прав... Но вождът заяви, че просто няма да пусне почетните гости без задължителния за такива случаи банкет. Лично мен не ме влечеше да пирувам с него, щеше ми се час по-скоро да се прибера вкъщи, но Патрик се вдъхнови и ме убеди да остана. В края на краищата радиостанцията е у него, аз не мога да се свържа с никого... Банкетът наистина беше пищен. — Тя се смръщи. — Само че сетне това животно ме поведе да ми показва фамилната си съкровищница и аз като пълна глупачка тръгнах с него. Естествено нямаше никаква съкровищница. Той ме изнасили и не искаше да ме пусне. Каза, че ще стоим тук цяла нощ... А тоя негодник Патрик дори не се опита да ме намери...

— Тоя твой Патрик изобщо не е рицар — изсумтя Мазур. — Макар много добре да знае, че като нищо могат да го цапардосат по главата, да изхвърлят тялото му някъде навътре в савана и хиените да довършат работата... И какво стана по-нататък?

Тя чак потръпна:

— През нощта се случиха страшни неща... Изобщо не спяхме, той за пореден път ме... И в този момент започна ужасна стрелба, стреляха с автомати, стрелбата се приближаваше все повече и повече и ставаше все по-продължителна, а след това местните хора започнаха да отвръщат на огъня с винтовки. Пукотевицата беше страховита, не зная колко време продължи всичко това. — Тя анемично се подсмихна. — Вождът направо се побърка от страх, лежеше тук и все едно че беше

станал плосък като ей тия постелки... А след това шумотевицата лека-полека стихна. Аз ужасно се изплаших. Имаше само едно хубаво нещо — след всичко това вождът повече не ми посегна, лекуваше разстроените си нерви с уиски и джин... А на разсъмване дойде Патрик. Вече знаеше какво се е случило, проклетият му тарикат. Беше ухилен до ушите. Каза, че ни се отваря възможността да спечелим добри пари и от един разтърсващ репортаж със снимки. Оказа се, че някъде наблизо се настанили руски разузнавачи, които се престрували май на група геолози. И точно тези хора дошли тук през нощта. Явно са искали да се доберат до вожда, но не успели.

— А защо им е вождът, как мислиш?

— Откъде да зная? — сви рамене Кейт. — Защо трябва да си блъскам главата по този въпрос? Щом като с такъв репортаж наистина могат да се спечелят добри пари, значи Патрик е прав, нали така? Вождът изпрати своите хора да отмъстят, Патрик тръгна с тях, а аз огледах селото. Имаше осемнайсет убити. Когато Патрик се върна, беше направил много снимки. А след това вождът отново ме замъкна тук и пак започна да ме... И тогава нахлухте вие... — Тя събра длани като за молитва. — Честна дума, събитията се развиха точно така, казах ти всичко... Как да те убедя?

— Замълчи — рече мрачно Мазур. — Искам да помисля малко.

А той си мислеше най-вече за това, че трябва моментално да завърже възможно най-близо познанство с въпросния Патрик. Тъй като тази персона предизвикваше доста сериозни подозрения. Разбира се, понякога ставаха най-невероятни съвпадения и въпреки това май щеше да е по-добре да тегли една майна на теорията на вероятностите. Просто нещата изглеждаха твърде подредени — журналистката и фотографът се бяха озовали тук малко преди да се разиграят среднощните събития. И следваше разтърсващ репортаж за злодейското нападение на мирното село от страна на съветска разузнаваческа група. Те ти, булка, Спасовден. А Патрик беше в центъра на събитията. Той беше човекът, който бе провел преговорите и я бе довел тук, и точно той някак много бързо бе установил кои са нападателите. Чудно по какъв начин? Да не би нападателите сами да му се бяха представили и да му бяха обяснили, че са маскирана съветска разузнаваческа група? Сигурно този Патрик все още е тук, че къде би могъл да се дене, нали трябваше да върне у дома Кейт —

авторката на разтърсващия репортаж. Нравите на границата бяха патриархални, тукашните хеликоптери най-непринудено прекосяваха браздата и отиваха при съседите, а както стана ясно — техните идваха тук, но те едва ли щяха да летят през деня. Оттук летяха нощем и те със сигурност щяха да постъпят по същия начин, понеже патриархалността не беше стигнала чак толкова далеч, че да пърхаш през границата посред бял ден. Мазур си спомни някои справки, които Мтанга му даваше да чете. „Кириату маунт инкорпорейтед“ наистина беше сериозна рудодобивна компания. И за нея бяха важни две подробности — първо, тя се занимаваше и с диаманти, и, второ, беше тясно свързана с „Гемблър даймънд“. Тъй че загатката не беше трудна и всъщност нямаше никаква загатка... За някои хора изобщо не би било зле да поразмажат насам–натам съветските лайна. Ако военните изгоряха селото и очистеха вожда, отмъщавайки си за своите хора, това щеше да е прекрасен повод Мукузели за пореден път да нададе кръсъци срещу тиранията... И означаваше пълен джоб удоволствия...

Кейт напрегнато го наблюдаваше с навлажнени очи.

— Добре — каза Мазур. — Ти си късметлийка, момиче. Изтегли билета с военната полиция и екстрадицията.

А наум добави: „Но не и преди да повториш всичко това пред хората на Лавута и пред видеокамера, скапанячке... Един разтърсващ скандал ще свърши работа и на нас.“

— Наистина ли? — попита напрегнато Кейт.

— Давам ти честната си офицерска дума — подсмихна се Мазур. — Тук белите хора трябва да си имат доверие, нали така?

Тя се усмихна анемично:

— Ще се постарая да повярвам... — Очите ѝ блуждаеха. — Ако искаш...

И тя посегна да разкопчае блузката си. Честно казано, при други обстоятелства Мазур не би се въздържал. Но сега, когато трябваше спешно да залови Патрик... А на това отгоре и преди още да е измила следите на вожда от себе си...

— Закопчай се — каза решително той. — Сега ще отидем на гости при Патрик. Ще ми покажеш къде се подвизава. Едва след това ще можеш да разчиташ на пълно помилване. Разбра ли?

— Естествено — каза бързо Кейт. — Ще ти покажа. Изобщо не ми пука за него. Той ме забърка във всичко това...

— Да вървим — разпореди се Мазур.

Кейт енергично скокна. Когато отидоха в другата стая, Мазур установи, че там цари същинска идилия — седнал до стената, вождът многословно разказваше нещо, без изобщо да го принуждават. Вярно, Лаврик и Бернадот, които седяха от двете му страни, ту потупваха ножовете в дланите си, ту чистеха ноктите си с върховете на страховитите им остриета.

— Лаврик, трябваш ми — каза Мазур на руски.

Лаврик му направи знак с ръка да го остави на мира:

— Чакай малко, много интересни неща разказва негодникът...

— Аз имам някои още по-интересни неща — каза нетърпеливо Мазур. — Отивам да заловя един човек от „Гемблър даймънд“, няма да е зле да се застраховаме...

Щом чу тези думи, Лаврик моментално се стегна. И посочи с глава към Кейт, която стоеше с вид на школувана камериерка:

— Партньора на тая мръсница ли? Вождът го спомена...

— Същия — каза Мазур. — Идваш ли?

— Иска ли питане! — Лаврик скокна, каза на Бернадот нещо на френски и грабна автомата си. — Вземи си пушкалото за всеки случай. Естествено двамата с теб ще спипаме това нищожество и без това, но току-виж ни се наложило да разпъждаме местни хора...

Съветът беше добър и Мазур го последва, метна автомата си на рамо и кимна на Кейт:

— Хайде да вървим, приятелко на великия вожд...

Когато се отдалечиха на няколко крачки от резиденцията, Кейт внезапно спря и се вторачи в Мазур с вид на учен, който е направил гениално откритие:

— Всичко разбрах...

— Какво си разбрала? — попита с любопитство Мазур.

— Вие двамата сте от Кейджи Би. В нашата столица отдавна се говори, че Бащицата е свързан с вас...

— А теб всъщност какво те засяга, слънчице мое? — попита лениво Мазур. — При положение че аз легално се водя на работа в тайната полиция и за нула време мога да те тикна там? Да не би да си решила да рипаш?

— Не, не — отрече бързо Кейт. — В моето положение... — Тя помълча, а сетне предпазливо попита: — Ще ме вербувате ли?

— А готова ли си да бъдеш вербувана? — изпуфтя Мазур.

— О, боже мой... — възкликна Кейт. — Готова съм да се отдам не само на вас, но и на дявола, само и само да се измъкна оттук.

— Искаш ли да ти разкрия една страшна тайна на КГБ? — изпуфтя Мазур. — Нямам никаква нужда от теб като обект за вербуване.

— Хубаво е, че говориш само от свое име — каза Лаврик на руски с ангелска усмивка. — Ти наистина нямаш нужда, но преди да я пусна да се прибере вкъщи, аз задължително ще я вербувам. Една столична журналистка винаги може да потрябва в домакинството. На нас тя, разбира се, не ни е нужна, но току-виж свършила работа на някое от братските заведения... Тръгваме ли?

Тримата закрачиха по пустата прашна улица или по-точно по широкото пространство между хаотично разпръснатите колиби. Някъде в далечината все още се разнасяше каканиженето на оплаквачките.

Увесила унило глава, Кейт безразлично попита:

— Вие поне плащате ли?

— Плащаме, не се тревожи — изкиска се Лаврик. — Но само за добре свършена работа... Далеч ли е?

— Не. Ей тази колиба... — посочи тя.

Двамата моментално се напрегнаха, а Мазур каза през зъби:

— Дръж под око момата, мога и сам да го спипам...

Приближи се тихомълком към въпросната колиба и се вслуша в тишината вътре — чуваше се нещо като леко похъркване. Сетне безшумно се вмъкна в колибата. И се огледа. Вътре имаше два разгърнати спални чувала — син и яркочервен, една раница и една обемиста чанта... Върху синия спален чувал похъркваше легнал по корем мъж, отпуснал глава на ръцете си. Мазур се приближи до него и кресна:

— Приемате ли гости?

Спящият потръпна, вдигна глава и се вторачи в Мазур с помътнели от съня очи. Беше рус, около трийсетгодишен, с елегантна брадичка. След това лицето му се разкриви и той бръкна под спалния чувал. Да бе, как ли пък не... Темпото, с което брадатият мъж извършваше движенията си, изобщо не даваше основание да го причисли към опасните противници, та затова в течение на няколко

секунди Мазур наблюдаваше, едва ли не скучаейки, как към него се насочва един класически военен колт (за това време самият той щеше да успее три пъти да простреля тиквата на брадаткото).

Със заучен жест той изби пистолета с крак още преди дулото да се е насочило към него и със същия крак изрита Патрик в гърдите толкова силно, че той се изтърколи от спалния чувал и се залепи за стената. Сетне бързешком клекна и опипа спалния чувал, а след това и собственика му. Не, нямаше друго оръжие. Отметна завесата, подаде се навън, свирна и махна с ръка. Лаврик и Кейт тутакси се озоваха вътре. Патрик не се опитваше да рипа, лежеше си в същата поза и напрегнато ги разглеждаше.

Кейт се тръшна на червения спален чувал, легна по гръб, мушна ръце под главата си, притвори очи и с безкрайно уморен глас изрече:

— Ето го Патрик. Правете каквото искате, изобщо не ми пука, стига само да не ме излъжете...

— Защо мълчите, приятелю? — попита почти приветливо Мазур. — Според всички правила би трябвало изумено да възкликнете: Какво става тук? Или нещо от този сорт. Е?

Патрик не възкликна изумено, но все пак попита:

— Какво става, Кейт?

— Загазихме — каза безразлично тя, без да отваря очи. — Тези са от тайната полиция. Мен вече ме изчукаха, колкото ми се полага, а сега ти разтваряй крака или както ти е удобно. Забърка ме дявол знае в какво...

— Мис Молтиз ви запозна със ситуацията много изчерпателно, старче. Ние сме от тайната полиция, ето и документите. Има една доста важна подробност — момичето вече сподели всичко, което знае, като на изповед и затова си спечели правото просто да бъде екстрадирано от страната. Но по отношение на теб, добитък такъв, засега цари пълна неизвестност... Не мисля, че си глупак. Напротив, смятам, че си умно и повратливо момче. И със сигурност би трябвало да осъзнаваш, че си се нахиснал в лайна чак до ушите. Няма кой да те спаси, понеже се подвизаваш тук нелегално... По дяволите, че аз мога изобщо да не си правя труда да те водя в столицата, а още сега да ти отрежа топките и да ти одера кожата, нищо не ми коства...

Мазур нарочно говореше с просташко превъзходство, гледайки брадатия мъж като войник — въшка. И с просто око се виждаше, че

той вече е проникнат от ясното съзнание за пълната шибанящина на ситуацията...

— Е, разбра ли всичко, хипопотамска жертво на аборта? — процеди през зъби Мазур. — Защо трябва да се впускаме в дълги психологически двубои? Ситуацията е проста: или — или. И ти много добре разбираш какво се крие и зад двете „или“. Няма нужда да ти обяснявам, нали? Какво ще кажеш?

Гледайки изпод вежди, Патрик подхвърли:

— Ако се разприказвам и онези разберат, за нула време ще ме очистят, те нямат проблеми по тази линия...

— А пък ако не се разприказваш, ние жив ще те одерем — каза Мазур. — Шибана ситуация, вярно е. Само че ти сам си се накиснал в нея, никой не те е карал...

— Кейт — обърна се към момичето Патрик. — Ти наистина ли им разказа всичко?

Тя се надигна на лакът и очите ѝ яростно проблеснаха:

— Не, гордо мълчах! Понеже съм мазохистка и направо си мечтая да ме закарат в тайната полиция и там да ме обесят с главата надолу! Разбира се, че им разказах всичко. Всичко, което зная.

— И дори не ти хрумна, че в „Кириату“ могат да те...

— Те са умни момчета — кимна тя към Мазур и Лаврик. — И при всички случаи ще измислят нещо, за да остана извън подозрения.

— Момичето отново казва самата истина — одобрително поклати глава Мазур. — Само след два часа на това място човек просто няма да може да се размине от войници и хеликоптери. Все пак местните хора толкова са се увлекли, че са очистили цели четирима войници. А в армията не обичат такива неща... Направили хайки и обиски и преобърнали цялото село с краката нагоре, за да търсят оръжие. И задържали една чуждестранна журналистка, чиято вина се състои само в това, че е проникнала тук нелегално. С нает от нея частен самолет, както обяснила самата тя по време на разпита. Дочула, че поданиците на вожда открили диаманти, станало ѝ интересно и решила да направи разтърсващ репортаж. И за да не нагнетяват напрежението между мирните на този етап отношения между двете страни, властите ѝ теглили една майна и я екстрадирали в родината ѝ... Тя е достатъчно умна, за да убеди момчетата от „Кириату маунт“, че не е казала нищо. Те няма да дръзнат да я подложат на мъчения, тъй

като „Маунт“ е всичко на всичко един от големите концерни и нищо повече, а тя е известна столична журналистка, тъй че в този случай се налага да проявят деликатност. А на нея ще ѝ бъде още по-лесно да се оправдае, защото ти, кучи сине, ще бъдеш застрелян по време на хайката от някой страшно изнервен войник. Ще им покажем трупа веднага. Ти си тук нелегално, така че твоето правителство няма да вдигне шум и дори точно обратното — просто ще се накъка, когато получи официална нота с оплакване срещу собствените си граждани, които проникват незаконно на чужда територия...

— Вече сте я вербували, нали? — подсмихна се Патрик.

Мазур разпери ръце:

— Че как да не я вербуваш в такава ситуация? Ако не я вербуваш, дори ще е някак неприлично, това е в разрез с правилата... Ние наистина ще ѝ скалпим една страшно убедителна легенда и ако тя се придържа стриктно към нея, ще се измъкне. А аз вече се убедих, че тя е умно момиче, тъй че ще се измъкне. Но с теб нещата стоят доста по-неприятно... Или може би ще се съгласиш да спечелиш обратния си билет с пот на чело? Е, хайде, мисли по-бързо, нямам време да се занимавам с теб. И без това не изпитвам кой знае каква потребност от твоята персона. Трябваш ми само за да допълня някои дребни липсващи подробности в пъзела, а такива останаха съвсем, ама съвсем малко. Вождът разказа доста неща и Кейт също сподели, каквото можа. Общата картина е ясна. Край, диспутът приключи. Или — или. Казвай?

Патрик се подсмихна:

— Предупреждавам, че ще поискам доста пари. Включително и за риска. Защото вие при всички случаи ще ме вербувате и ще ме направите двоен агент, не съм вчерашен...

Мазур сви рамене:

— Правилата са стари и не сме ги измислили ние: за добра работа — добро заплащане, за лоша работа или измяна — куршум в гърба. Ти първо докажи, че заслужаваш добро заплащане. И поне кожата ти ще остане цяла...

Патрик присви очи:

— Наистина ли можете да измислите добра легенда? Която да прозвучи така, че в „Кириату“ да не ми откъснат главата?

Мазур се ухили:

— Дори ако не си в състояние да се ориентираш в нашите отличителни знаци, на моята карта черно на бяло е написано, че съм полковник. Как мислиш, дали в тайната полиция тъпанарите издрапват до такива звания? Може да ти скалъпим, ако щеш, десет легенди и те ще са една от друга по-убедителни. Хайде, стига си се превземал. Казвай най-важното накратко, докато не съм ти мушнал шомпола в задника и не съм нажежил другия му край на пламъка...

— Добре — отвърна с крива усмивка Патрик. — Ще ви кажа най-важното. — Щом съм загазил, значи съм загазил... Този...

— Чакай малко — прекъсна го Мазур с известно любопитство. — А защо не се пазариш, защо не искаш гаранции?

— Това ще е глупаво — подсмихна се цинично Патрик. — Вие можете да ми обещаете всякакви гаранции, а сетне да ме излъжете. Но очевидно имате нужда от свой човек в „Маунт“. Тъй че ще трябва да рискувам...

— Направо ме умиляваш с този крайно рационален подход към живота — изсумтя Мазур. — Хайде, сега разкажи накратко, а пък в столицата ще си поговорим по-подробно.

Двамата с Лаврик не чува нищо кой знае колко сензационно, но, както каза Мазур, в пъзела се появиха липсващите парченца. Този тип наистина беше фрийлансър и освен чрез обичайната си работа с фотоапаратите изкарваше по нещо и в службата за сигурност на „Маунт“. Плащаха му добре, а пък задачите му, общо взето, не бяха чак толкова обременителни — използвайки големите си връзки в журналистическите среди, трябваше да организира нужните статийки и предавания или от името на напълно независими източници, които представят „Маунт“ в най-добрата му светлина, или от името на такива, които компрометират противниците му. Веднъж му възложили с цената на всичко да заснеме някакъв депутат с младата му любовница, който непрекъснато и много енергично се опитвал да оцети интересите на „Маунт“ (не от вродено благородство, а защото получавал яки кинти от конкурентите на концерна). Патрик утрепал две седмици, но се справил. Друг път му поръчали точно обратното — ако ще, да пукне, но да вкара в кревата младата жена на някакъв високопоставен чиновник в оборудвана със скрити камери стая. Патрик се справил и с това, след което компрометираната нещастница била принудена да рови из книгата в кабинета на мъжа си, за да търси

документите, които интересували „Маунт“. И други неща в този дух. Казано с две думи, такава е хищническата паст на едрия капитал и продажността на буржоазната преса...

А преди няколко дни им възложили нова задача. Патрик трябвало да заведе Кейт при вожда, за да направи въпросния репортаж и на живот и смърт да остане в селото през нощта. Понеже, както го предупредили още тогава, през нощта щяла да настане страшна дандания, придружена със стрелба. А когато патърдията свършела, на сутринта трябвало да се появи при вожда и да му разкаже всичко за съветската група разузнавачи, които са се загнездили тук, правейки се на геолози, и сега се канели да очистят вожда, за да пробутат на неговото място свой агент. А за по-убедително трябвало да признае, че той не е просто журналист, а и служител на разузнаването, който издебва червени шпиони. И дори го снабдили със съответната несъмнено майсторски фалшифицирана карта, тъй като „Маунт“, както и много други големи концерни, си позволяваха такива сериозни прегрешения. А може пък с техните възможности и връзки и с оглед на африканската корупция картата му дори да беше истинска, както предположи Патрик, свивайки рамене. А след това трябвало да илюстрират въпросния разтърсващ репортаж за нападението на злите комунисти срещу мирното село с ефектни снимки.

Точно тази задача никак не му харесала, тъй като криела доста голям риск, какъвто до този момент не бил поемал. Да проникнеш нелегално в съседна държава и там да извършиш на практика истинска шпионска операция, си беше много по-сериозна работа. Но той не дръзнал да протестира, понеже бил на къса верижка и много добре осъзнавал, че ако откаже, за нула време ще му спретнат някоя катастрофа или, да речем, отравяне с вмирисана лангуста. Такъв си беше този бизнес. Нямахше как дълго време да вършиш мръсна работа срещу добри пари, а след това изведнъж да се направиш на непорочна монахиня и да откажеш да изпълниш поредното поръчение...

Всъщност нямаше смисъл да го разпитват за подробностите, за имената, за датите и за други неща, тъй като можеха успешно да се заемат с това в по-комфортни условия в столицата...

— Ти си негодник, Патрик — каза вяло Кейт, след като чу цялата история, а какъв смисъл имаше да крият от нея, след като сетне при всички случаи щяха да я вербуват. — Да ме накиснеш по такъв

начин... Дори не става дума за това, че ме начукаха, но тези прекрасни момчета можеха да ми одерат кожата...

— Такъв си е този бизнес, миличка — сви почти безгрижно рамене Патрик. — Всеки си има свой бизнес. Само че е точно обратното — ти трябва да си ми благодарна. Ще имаш допълнителен източник на доходи. Тези прекрасни момчета сигурно ще ни вербуват, а това означава, че редовно ще ни плащат. Вярно, ще ни се наложи да проявим изключителна повратливост, та от „Маунт“ да не ни откъснат главите, но ние с теб сме печени и ще се справим. А парите никога не са излишни.

„Закоравял мръсник“, помисли си Мазур дори с известно възхищение. Но Лаврик беше прав, като твърдеше, че е най-лесно да си имаш работа точно със закоравели мръсници, защото те хем щяха да се препродадат без никакво угризение на съвестта, хем щяха да предадат предишните си господари, хем щяха да си развържат езика, все едно е канап, още щом чуят звънтежа на монетите или просто за да си спасят кожата. Виж, с принципните хора беше далеч по-трудно — когато се заинатяха, ако щещ, ги режи на парчета, пак нямаше да издадат нищо. Кой беше казал, че не съществуват боклуци, съществуват само кадри? Май че Канарис...

Двамата с Лаврик излязоха от колибата, без да спускат завесата. След като заповядаха на Патрик да седи кротко, Мазур непрекъснато го държеше в полезрението си, наблюдавайки го с крайчеца на околото си, пък и се стараеше да не изпуска от поглед и Кейт, понеже, знае ли човек — понякога се случваха най-невероятни изцепки.

— Съвпада с това, което разказа вождът — рече тихичко Лаврик на руски. — След среднощната канонада този плъх се довякъл при него, обяснил му всичко за червените агенти и му показал и картата си. И подкрепил намерението на вожда да извърши шиконго. А за това, че там имало и войници, изобщо не му пукало, както обяснил самият той. Времената вече били други, а в столицата се случвали такива неща, че този път никой нямало да се поинтересува от случайно загиналите смотани пехотинци. Според мен вождът се е вбесил най-много не от самото нападение, а от това, че според информацията на Патрик, за която той твърдял, че е сигурна, искали да го убият... Както и да е. Провалихме разтърсващия репортаж, което никак, ама никак не е зле, и

се обзаведохме с двама нови агенти... Какво ще правим оттук нататък, старши?

Мазур не мисли дълго:

— Ако политическата ситуация го изискваше, можехме да накараме Патрик да извика хеликоптера, да направим среднощна засада и да завземем машината. А след това дипломатите щяха да вдигнат шум до Бога, още повече че разполагаме с карта на служител на разузнаването. Но ситуацията май не го изисква... Значи, какво... Престъплението е налице. И можем да наредим на Бернадот веднага да извика от столицата колкото се може повече хеликоптери с войници. И наистина да претарашат селото за оръжие, понеже тук има доста скрити пушкала. Изобщо, нека да се оправят сами. А ние ще закараме вождата и тези двамата в столицата и ще ги предадем на Лавуте...

— Точно така — каза сериозно Лаврик. — Но има и още една подробност — преди да предадем тези двамата на Лавуте, аз малко ще поработя с тях. Моя грижа си е как ще го направя, макар че и на теб ще ти се наложи да дадеш едно рамо. В столицата всичко е спокойно, ние продължаваме да се водим на предишната си работа, имам и една-две квартири в града, както и няколко души... — Той се подхилна развеселено и погледна Мазур в очите. — Поне оправи ли я? Имаш навик да опъваш блондинки. Пък и нея си я бива.

— Не е измила следите на вождата по себе си — изсумтя Мазур.

— И това е вярно — съгласи се Лаврик. — Нищо де, ако искаш, в столицата ще я измия, една от квартирите ми е в сносен район, има баня и душ... Е, нека да си съберат багажа и всички заедно ще тръгнем за местния Кремъл.

ПЕТА ГЛАВА

СЪБИТИЯТА В РАЗВОЙ

Мазур стоеше до високата остъклена стена над пистата за излитане и гледаше надолу към спрелия на около двеста метра от сградата самолет ТУ на „Аерофлот“, който току-що беше кацнал от Конакри. Ето че докараха стълбичката, вратата се отвори, красивата стюардеса застана на горната площадка вероятно с усмивка, която разкриваше всичките и четирийсет и четири зъба, първите пътници се появиха и върволицата тръгна към летището. Аха! Той моментално разпозна по описанието човека, когото трябваше да посрещне и да заведе в посолството. Беше с празни ръце, не носеше нито чанта, нито някакъв друг багаж и само бе праметнал едно бежово сако през рамото си...

Тъй, тъй, тъй... Мазур веднага се ориентира, че онези две яки момчета с бели костюми са охраната му, и то добра охрана. Единият крачеше малко пред него и малко вляво, а другият — малко зад него и малко вдясно. Вървяха си съвсем непринудено и като че ли дори не се озъртаха настрани, та непосветен човек изобщо не би могъл да се досети за тяхната роля и за това, че тези трима души бяха свързани с невидимо въже като група алпинисти. Когато се приближиха на петнайсетина метра, с набитото си око Мазур установи, че под леките си сака и двамата носят оръжие. Ами да, полетът беше на „Аерофлот“, а това означаваше, че екипажът бе получил съответните указания...

Инструкциите, които Лаврик му даде, не бяха сложни. От Конакри ще пристигне човек, който най-сетне ще им изясни обстановката, ще сложи нещата по местата им и ще им даде нужните заповеди. Той трябва да го нарича единствено Михаил Петрович, трябва да се държи с него нормално, без каквито и да било демонстрации на видимо чинопочитание, и да го пази като зеницата на окото си. Без особена надежда да получи отговор Мазур все пак попита:

— А кой е той?

Лаврик се подсмихна, посочи с показалец към тавана, а сетне се потупа със същия пръст по лявото рамо и го плъзна от врата към ръката. И каза:

— В този дух...

Значи беше генерал-полковник. Един господ знае откъде се бе взел. Но щом този толкова високопоставен гост се появяваше тъй неочаквано, значи операцията продължаваше с пълна пара. Просто подобно посещение не можеше да означава нищо друго.

Изчислявайки нещата много точно, Мазур слезе в залата и посрещна госта до самата врата. Ако се съдеше по погледа на новодошлия, той явно беше виждал снимката на Мазур, защото моментално го разпозна.

— Кирил Степанович?

— Михаил Петрович?

Двамата си стиснаха ръцете и гостът тръгна пръв към вратата. Мазур вървеше до него и по навик пристъпваше така, че двамата да не маршируват в крак. И анализираше първите си впечатления.

Да, това беше вълкът... Бери, най-високопоставеният предводител на доста голяма глутница, същински Акела в разцвета на силите си. Беше малко над петдесетте, с тъмни, леко прошарени по слепоочията коси, с ненатрапчива физиономия, без особени белези, с открит поглед, с искрена усмивка и дори очите му — най-слабото място на разузнавача, бяха съвсем обикновени. Но врелият и кипял Мазур веднага долови вътрешната сила, която се излъчваше от всяко движение на госта. Той беше от онези хора, към които трябва да се отнасяш изключително сериозно, ако са ти врагове, а ако са от своите, съсредоточено да ги слушаш и да изпълняваш заповедите им едно към едно...

— Не отваряйте вратата пред мен — тихо каза гостът на руски.
— Няма нужда.

— Нямам намерение, Михаил Петрович.

— Прекрасно. Понеже в Конакри един се хвърляше да го прави като оловно войниче, въпреки че беше сериозен и умен човек... Накъде сме?

— В ей този син ситроен — посочи Мазур.

И седна зад волана. Михаил Петрович се настани до него, а двамата мъже в бяло не принудено се наместиха на задната седалка.

Докато излизаше покрай оградата, Мазур хвърли поглед към огледалото за обратно виждане. Естествено невзрачното рено с Фантомас и Цигуларя се движеше на известно разстояние след тях, без да позволява на която и да било друга кола да се промуши помежду им.

— Този автомобил знак на сервилност ли е, или е нещо обичайно по тези места? — попита с непринуден, спокоен тон гостът.

— Съвсем обичайно — каза Мазур. — Тук има толкова такива коли, колкото са волгите в Москва.

— Ясно. — Гостът огледа вътрешността на автомобила. — С какво ли не ми се е случвало да се возя, но, може и да не повярвате, с такава кола ми е за пръв път. — И той проточи почти развълнувано: — Даа, „Ситроен 21“... Без да искаш, събужда носталгията ти по младостта. Ходенето на кино с момичета... Фантомас, филмите с Дьо Фюнес и Ален Делон, колко много такива коли имаше в тях...

Щом на негово високопревъзходителство му се щеше безгрижно да си побъбри... Мазур каза в същия дух:

— „Дяволски ваш“...

— Да, там имаше една очарователна блондинка. — Очите му за миг придобиха друго изражение. — Това пък какво е?

Тъкмо минаваха покрай една сграда, до чиито стени трима жандармеристи с камуфлажни униформи и оранжеви барети се трудеха с кофа вода и мокри парцали. Вече приключваха работата си и на стената беше останало само едно едва забележимо червено петно.

— Това е ежедневие — каза Мазур. — Някой пак е намацал стената на Бахур! Лабарта! Налага ли се да обясня?

— Не, наясно съм — отвърна Михаил Петрович. — Умилителна картинка, нали? Жандармеристи с пълна униформа чистят стена...

„Както се казва, той е абсолютно в час — отбеляза Мазур. — Веднага разпозна по баретите и по емблемите, че това са именно жандармеристи, а не, да речем, пътна полиция...“.

— А иначе спокойно ли е всичко?

— Да — отговори Мазур.

— Само че патрулите определено са повечко. Доколкото разбирам, охраната е подсилена?

— Да — каза Мазур. — Не е обявено нито извънредно, нито военно положение, режимът е обичаен за мирно време, но всички знаят, че патрулите имат заповед да прекратяват всякакви безредици

още в зародиш, дори и със стрелба. Може би точно затова е спокойно...

След около двеста метра се натъкнаха на поредния патрул. Беше джип с картечница и четирима жандармеристи. Те излязоха на пътното платно и понечиха да вдигнат ръце и да ги спрат, но своевременно осъзнаха за какво става дума и бързешком отстъпиха на тротоара.

— Защо тоя отскочи като зайче, макар че очевидно се канеше да ни спре? — попита спокойно гостът. — Заради номерата ли?

— Да — каза Мазур. — Моите номера са на тайната полиция и всеки, който носи пагони, моментално ги разпознава.

— Ясно — кимна гостът. — Като гледам, вие напълно сте се вписали тук, свикнали сте с обстановката, същински „наш човек в Хавана“... Чели ли сте я?

— Отдавна — каза Мазур.

— Пуснали сте корени... Това е похвално. Да не би причината да е мадмоазел Натали?

На мястото, откъдето една права тясна пътечка тръгваше от улицата и водеше към посолството, бяха спрели два бронетранспортъора, а покрай тях се разхождаха шест-седем войници, парашутисти от същия онзи елитен батальон.

— Никой не ни е давал обяснения, но подозирам, че е точно така — каза Мазур, без да намалява скоростта, тъй като виждаше, че порталът вече се отворя.

— На този етап местните хора не искат ли да я отведат от посолството?

— Не — каза Мазур. — Обсъдихме помежду си защо не искат и стигнахме до извода, че така им е по-удобно. Цялата отговорност пада върху нас.

— Сигурно е така... Диспозицията е следната: вие ще ми покажете къде мога да си измия ръцете и след това веднага отиваме да работим. Разполагам с много малко време, след два часа трябва да се върна в Конакри със същия самолет.

Тъй като не бе забравил какво му обясниха за вратата на колата, Мазур не отвори пред госта и входната врата на посолството, а просто го пусна да мине пред него. След като изми ръцете си за не повече от минута, гостът последва Мазур, който вървеше на крачка пред него, изпълнявайки инструкциите на Лаврик. Мазур го заведе в кабинета,

посочен от Лаврик, който не блестеше с квадратурата си, но за сметка на това имаше климатик. Мъжете в бяло останаха някъде на първия етаж, но Мазур изобщо не ги мислеше, тъй като те бяха големи момчета, имаха си свои инструкции и наставления и много добре знаеха какво да правят...

Щом се появиха, двамата мъже, които седяха в кабинета, станаха. Лаврик го направи спокойно и без да се изопва като струна (естествено по силата на получените предварително инструкции не демонстрира никакво чинопочитание), но за сметка на това Панкратов, явно незапознат с въпросните указания, застина в стойка „мирно“, която би направила чест дори на часовете пред мавзолея. Най-вероятно знаеше много повече неща за госта от Мазур.

— Свободно — каза небрежно Михаил Петрович, окачи сакото си на облегалката на стола и се настани. — Моля, седнете. Зная каква е местната обстановка според информацията от тази сутрин, но доколкото разбирам, оттогава не се е случило нищо съществено. Прекрасно. Значителните промени в обстановката винаги причиняват главоболия, нали така? А при вас нещата вървят ли нормално?

— Идеологическата работа в колектива е пълен провал! — възкликна Панкратов.

„Боже мой — помисли си натъжено Мазур, — защо не мога да хвана този идиот за яката и да го изхвърля?“

Михаил Петровия невъзмутимо повдигна вежда:

— Пълен? Това е много тъжно... Трябва да се вземат мерки и да се наложат санкции... Между другото, кой отговаря за идеологическата работа тук? Е, защо мълчите?

Панкратов бе принуден потиснато да признае:

— Аз...

— В такъв случай изобщо не мога да разбера за какво става дума — каза гостът все така невъзмутимо. — Да не би вие да ми се оплаквате от самия себе си? Много оригинално... Обаче излиза, че е точно така, нали?

На човек направо му домъчняваше, като гледа Панкратов. А той проточи:

— При липса на необходимото съдействие...

— Това е много тъжно — каза Михаил Петровия. — Покажете ми поне плана за идеологическата работа. Носите ли го?

— Тъ... Нямам го в писмен вид...

— Това вече е много сериозен пропуск, другарю Панкратов — каза с изключително строг тон високопоставеният гост. — Като стар политически работник вие би трябвало да осъзнавате това...

— Виноват...

— Както и да е, нещата все още могат да се поправят — заключи Михаил Петровия. — Разполагам с два часа. Донесете ми плана за идеологическата работа след четирийсет и пет минути, може да е написан и на ръка. Не бързайте, но и недейте да се туткате. Всъщност няма защо да ви уча... Вървете да работите.

— Тъй вярно! — възкликна Панкратов, сияейки задето не го нахокаха, и изчезна от кабинета като дух.

„Браво — помисли си Мазур с уважение. — Елегантно го изхвърли оттук, също като в онзи виц, но най-важното е, че постъпи правилно.“

— Та така, докато чакаме плана за идеологическата работа, ще се заемем с много по-земни неща — каза Михаил Петрович. — Указанията са съвсем простички: продължавате да охранявате мадмоазел Олонго като свое собствено дете. Зная, Кирил Степанович, че вие нямате деца, но сте наясно, че това е метафора, нали така?

— Разбира се — каза Мазур.

— Прекрасно. Там, най-горе — и той посочи с пръст към тавана, — са взели решение, че след смъртта на Бащицата трябва да се заложи на нея. Мотивите са същите — ние сме изключително заинтересовани от възможността да държим военните си кораби в непосредствена близост до морския коридор Ландан — Кейптаун. Много е възможно другите ведомства да имат свои, по-различни мотиви, но за нас те по принцип не би трябвало да представляват интерес. Ние си имаме своя задача — да пазим момичето от каквито и да било неприятности. Както се казва, да го защитим с гърдите си. Е, вие сте големи хора и прекрасно разбирате каква е задачата, няма да ви я обяснявам. Просто ще ви ориентирам в събитията, за които все още не знаете. Нямам предвид това, че в най-скоро време местните хора все пак ще пожелаят тя да се появи пред широката общественост. Искам да поговорим за последствията от тази поява. Буквално след дни местният политически живот ще се оживи до крайна степен. Както знаете, денят на коронацията приближава. Но възникна едно малко препятствие. Ако

наречем нещата с истинските им имена, ООН постави ултиматум на местните власти с цялата възможна дипломатичност и, разбира се, без да казва нищо директно. Заради някакви свои тарикатлъци прекараха акцията си през ЮНЕСКО, въпреки че задачата изобщо не е в сферата на обичайните задължения на тази организация. Но няма нужда да умуваме по въпроса, това не е чак толкова важно... Смисълът е в следното: ООН ще признае легитимността на кралицата и кралството, ако бъдат спазени две условия. Първо, както и миналия път, когато покойният Баща на нацията се канеше от президент да стане монарх, в страната трябва да се проведе референдум. Знаете за какво става дума — гражданите трябва да определят дали държавата да остане република, или да стане монархия. От ООН казват, че миналия път референдумът е бил ориентиран изцяло към Бащицата, но тази път изобщо не се знаело дали народът ще поиска да има кралица. Може би от гледна точка на юридическата казуистика в това има някаква шаячна правда. Защо се подсмиввате тихомълком, другарю Самарин?

— Местните власти съгласиха ли се? — попита Лаврик.

— На мига.

— Е, да, разбира се... — Този път Лаврик се усмихна открито. — Подготовката на миналия референдум отне само една седмица. Като се има предвид, че начело на комитета за провеждането на референдума стояха тримата храбри полковници Мтанга, Лавута и шефът на жандармеристите Очеренго, всичко бе организирано в най-кратки срокове, а за монархията гласуваха деветдесет и девет и две десети от избирателите, понеже, ако бяха ударили стоте процента, това, естествено, щеше да е малко неприлично и храбрите полковници бяха абсолютно наясно по този въпрос... Сега Мтанга изчезна някъде, но другите двама са на предишните си длъжности и отново ще се занимават с референдума. Значи историята ще се повтори и ние няма защо да берем грижа за това... Правилно ли разбирам?

— Правилно — кимна Михаил Петрович. — Но местните хора приеха второто условие със свито сърце, скърцайки със зъби и след откровен натиск. Защото според това изискване на всички емигранти и на първо място на политическите трябва да бъде разрешено да се завърнат в страната. За да се демонстрира, че властта върви по новия курс към разширяване на демокрацията, както и заради предстоящите предсрочни избори за парламент, до които трябва да бъде допусната и

опозицията, която в момента е в емиграция, и най-вече Мукузели. — Той се подсмихна. — Честна дума, не мога да ги разбера тия хора в ООН. Уж са зрели и стабилни, а се държат като малки деца. Опозиционерите трябвало да се върнат в страната, да получат пълна амнистия и точка по въпроса. Чисто и просто. ООН не иска нищо друго, за тях най-важното е, че това ще означава разцвет на демокрацията и разширяване на всички възможни свободи. Имам чувството, че те изобщо не разбират за какво става дума. Хубаво, опозиционерите ще се върнат в страната, само че след известно време — а трябва да се изчака известно време поне от чувство за приличие и дори хора като Мтанга и Лавута са абсолютно наясно по този въпрос — те със завидно постоянство ще започнат да се избиват помежду си, независимо дали ще падат по някакъв кофти начин от леглото, дали ще се тровят с вмирисани кюфтета, или ще бъдат залавяни в опити да изнасят ученички от долните класове на лицей „Света Женевиев“ посред бял ден в Централния парк. Ако съдя по физиономиите ви, господа офицери, коментарите, които в момента правите наум, са доста цинични, нали така?

— Естествено — каза Мазур. — Едва ли трябва да се очаква някаква голяма патаклама, но подозирам, че дребните дандании ще бъдат предостатъчно. Хората, които по времето на Бащицата се бояха даже да гъкнат, сега току-виж решили, че вече могат дори безнаказано да буйстват.

— Точно така — съгласи се Лаврик. — А пък Мукузели със сигурност веднага ще започне да организира митинги, народни шествия и други увеселения. Всъщност няма да е само той. Работата се усложнява...

— Но няма да стигне чак до върха на трагизма, нали така? — подсмихна се Михаил Петрович. — Просто ще стане малко по-нервна и толкова... Нали не смятате, че опозицията ще реши тутакси да отмени монархията и да вземе властта? Сред тях има един-двама неадекватни, но повечето, включително и Мукузели, са способни да разсъждават нормално и трезво да преценяват силите си. Животът ги поочука... Имате ли въпроси, Константин Кимович?

— Да — каза Лаврик. — Все още ли няма сигурни потвърждения, че някой е купил Мукузели?

— За съжаление, не. Засега има само силни подозрения и косвени потвърждения за това, но без нищо конкретно. Има ли други въпроси? А сега да поговорим малко за вас, Кирил Степанович. Позволете ми да бъда директен, тук всички сме възрастни хора, пък и, както много добре разбирате, въпросите ми не са продиктувани от еснафско любопитство, а от професионалните ми интереси... И тъй, между вас и мадроазел Натали съществуват определени отношения. Това създава ли ви поне някакъв душевен комфорт? Чувствате ли се принуден да ги поддържате? Отговорете ми честно.

— Ни най-малко — каза Мазур.

— Така си и мислех — кимна Михаил Петрович. — В края на краищата тя е красиво момиче, а вие, доколкото зная, не сте склонен към монашеско поведение, което е напълно простимо за един млад и неженен мъж. Това, че не изпитвате абсолютно никакъв дискомфорт, е много добре, защото жените усещат такива неща, а вашето момиче изобщо не е глупаво. А сега един по-труден въпрос. Как мислите, дали сте просто един мимолетен каприз за нея? Или тя има нагласата за подълготрайни отношения? — Той се подсмихна. — Много добре зная, че още не се е родил мъжът, който може да разбере една жена, но все пак би трябвало да имате някакви съображения и впечатления по този въпрос, нали? Помислете добре.

Мазур помисли и сви рамене:

— Не се наемам да кажа нищо с абсолютна сигурност... Но... На два пъти тя недвусмислено намекна, че има нужда от силно мъжко рамо... Каза го едва ли не направо.

— Това е добре — кимна удовлетворено Михаил Петрович. — Това е много добре. Все пак тя е умно момиче. Обобщавайки, ще кажа, че от вас се иска едно — ревностно да изпълнявате предишните си задължения. — Той се усмихна на Мазур. — Още повече че някои от тях изобщо не са обременителни, а точно обратното... Всъщност това е всичко, за което исках да си поговоря с вас. И още нещо... Имате ли някакви въпроси, които много ви се иска да зададете на ръководството, но смятате, че е неудобно? Ако имате, предлагам ви да кажете всичко. Не мога да понасям, когато се премълчават някакви, дори и най-дребни неща... Слушам ви.

Мазур помисли малко и набра смелост:

— Михаил Петрович, а не може ли да махнете Панкратов от главите ни?

— Не може — разпери ръце Михаил Петрович. — Това не е по силите ми. Щом на едно друго място са решили, че неговото присъствие тук е необходимо, нищо не може да се направи, ще трябва да го изтърпите. Защо, чак толкова ли ви къса нервите?

— Е, не е чак толкова... — каза Мазур. — Но все пак...

— Ще търпите. Христос е търпял и е пожелал и ние да търпим. — Той се усмихна и леко понижи тон. — Толкова много неща съм слушал за вас, другарю Самария. Нима вие с вашия опит и хватка не сте измислили нищо, за да неутрализирате някаква досадна пречка? Е, разбира се, като спазвате пълно приличие, ненатрапчиво и деликатно, с чисто дипломатически методи. Кажете?

— Имам някакви идеи... — започна Лаврик с най-невинния си вид. — Точно както казвате — кротко и деликатно...

— Ами реализирайте ги тогава — каза Михаил Петрович. — Но задължително трябва да го направите по най-ненатрапчивия и деликатен начин, без да се стига до каквито и да било ексцесии... А вие имате ли въпроси?

— Да — каза Лаврик. — Според някои информации Бащицата възнамерявал просто да ни използва известно време, за да попритисне малко французите, а сетне да ни изхвърли. И какво ще стане, ако в новите условия се случи същото?

— А вие не смятате ли, че това е безполезен и безсмислен въпрос? — попита спокойно Михаил Петрович. — Разбирам, че ще бъде жалко, ако се окаже, че всичките ни усилия са отишли напразно, но ние не сме в състояние да повлияем на ситуацията... макар че би трябвало да опитаме. И то точно в новите условия. Вие трябва да работите най-вече върху това, Константин Кимович. Като се има предвид една прекрасна колекция, с която сте се сдобили за спомен от резиденцията на Бащицата. Четох вашите докладни. Напълно сте прав за начините, по които трябва да бъде използвана. Можете да смятате, че сте получили разрешение... Има ли още нещо?

— Нищо ли не се чува за Акинфиеви? — попита Лаврик.

— От тях няма ни вест, ни кост. Някои смятат, че все пак са напуснали страната. И аз съм склонен да им вярвам, тъй като тези хора неведнъж са се оказвали прави в прогнозите си и са грешили

изключително рядко, а някои от тях досега не са допуснали нито една грешка. — На лицето му се изписа искрена загриженост. — Между другото, като стана дума за Акинфиеви, без малко не пропуснах един много важен момент... Ако вие, Константин Кимович, в някакъв момент сте успели да направите запис на някои осъдителни забавления на Наталия и Татяна, същото би могла да направи и Татяна, особено като се има предвид, че тя е разполагала с много повече време и възможности от вас. Ако съществуват такива записи, а вероятността да съществуват, е много голяма, тяхното обнародване ще означава и абсолютна политическа смърт, и загуба на трона за бъдещата кралица. Хората могат да ѝ простят много неща и дори може би всичко, освен забавления с лица от нейния пол. Много добре знаете как гледат тук на подобни отклонения. Затова, ако тези записи съществуват и внезапно се появят, помислете добре дали има възможност по някакъв начин да се неутрализира въздействието им върху съзнанието на хората. Длъжен сте да измислите нещо.

— Ще измисля — каза невъзмутимо Лаврик.

— Струва ми се, че вече наистина приключихме — рече Михаил Петрович. — Работете много усърдно, какво друго да ви кажа? А вие не ни разочаровайте, Кирил Степанович, щом нещата са се подредили така, че точно на вас се е паднала главната роля в събитията...

Погледът и интонацията му никак не се харесаха на Мазур. И той за пореден път натъжено си помисли: „Ама наистина ли ще ме оставят тук като военен аташе и фаворит на бъдещата кралица? По дяволите, значи няма как демонстративно да се скарам с нея и да скъсам, защото, ако това се случи, буквално жив ще ме одерат...“.

... За посещението на високопоставените гости му съобщи лично посланикът, който напоследък гледаше Мазур с видимо раболепие, едва ли не изпънат като по команда „мирно“ (явно някой от калибъра на Михаил Петрович, ако не и самият той, си бе поговорил чистосърдечно с него). Ухаейки нескрито на току-що погълнат алкохол, посланикът го замъкна в кабинета си почти за лакътя, сложи го да седне зад собственото си бюро, увери го, че ще донесат напитки още след първото позвъняване (като му показа къде е звънецът), и почти на пръсти изчезна.

Делегацията, която дойде, наистина беше представителна и се състоеше от полковник Лавута и Очеренго, а заедно с тях бе и

командирът на гвардейския полк генерал Кимолу. Четвъртият и единствен граждански човек в групата беше доктор Катуми, един от местните олигарси, който бе и доста авторитетен член на ръководството на Промислено-търговската асоциация. Подборът беше много сериозен — гвардията, жандармерията, военната полиция плюс един от шефовете на Военнопромишлената палата. Всички заедно бяха изключително сериозна сила, която бе в състояние ако не да върти на пръста си цялата държава, то поне да оказва изключително сериозно влияние. Освен това, както казваше Лаврик, това беше една постигнала пълно съгласие, топла и обвързана с един куп общи интереси компания, тъй че дори фаворитът на бъдещата кралица в никакъв случай не биваше да се кара с тях.

Мазур ги посрещна много радушно насред кабинета, предложи им да седнат и попита дали гостите не искат по едно питие. Както трябваше да се очаква, гостите тутакси и без капчица скрупулъзност се съгласиха. Мазур опипом намери и натисна копчето и почти в същия миг в кабинета, с отрупан с бутилки поднос, влетя симпатичната блондинка Верочка, обект на люта омраза от страна на съпругата на посланика (а тя имаше всички основания за това, както шушукаха хората в посолството). Мазур вече се бе запознал с местните клюки доста подробно, още повече че никой не ги пазеше в тайна, а всички щедро ги споделяха с новодошлия. Та според тези клюки въпреки неспирната борба и непрестанните опити на съпругата на посланика да натика Верочка в кухнята тя не могла да постигне нищо, тъй като победила голямата политика, понеже Верочка неудържимо плакнела погледите на високопоставените посетители. Носеха се слухове, че дори бе гостувала на Бащицата и на един-двама генерали, а това означаваше, че момичето в никакъв случай не развратничи, а си върши работата, както цинично коментира клюките Лаврик.

Ето че и сега в нея най-откровено бяха вторачили маслинените си очи господа военните, които си бяха непосредствени хора, и само доктор Катуми, като човек с положение, а не като някакъв си развейпрах, гледаше покрай красавицата, сякаш нея изобщо я нямаше (макар че според Лаврик в друга обстановка се държал далеч по-ангажирано с красиви блондинки).

Те изпиха първата чаша. Мазур дипломатично поизчака и любезно попита:

— На какво дължа това толкова неочаквано, но без съмнение много приятно посещение, господра?

„Скоро наистина ще вземеш да станеш дипломат — помисли си с ирония той. — Лочиш коняк в кабинета на посланика с местните господари на живота и други такива...“.

Единствено доктор Катуми беше склонен да се придържа към висшата дипломация, та затова на този етап замълча, придобивайки многозначителна физиономия. Но Мазур много добре знаеше, че останалите са, общо взето, обикновени мъжаги и нямат влечение към китайските церемонии.

Както би трябвало да очаква, Лавута с готовност му отговори:

— Господин полковник, аз не съм дипломат, пък и вие не сте, тъй че да караме направо... Безкрайно сме ви благодарни, че приютихте и охранявахте мадмоазел Натали през тези трудни дни, но вече е време, както се казва, тя да се прибере вкъщи. Ситуацията е стабилна, а най-важното е, че кампанията започва.

— За референдума ли?

— Включително и за него — кимна Кимолу, а след това се смръщи, сякаш го защрака зъб. — Може би все още не знаете, но онези проклети либерали от ООН здравата ни притиснаха...

— Зная — каза Мазур. — Опозиционерите начело с Мукузели гордо се завръщат в страната.

— Точно така — каза Кимолу. — Тези господра, имам предвид чиновниците от ООН, са като коне с капаци — подхождат механично към абсолютно всичко, мерят с една и съща мярка и напълно пренебрегват местната специфика и традициите. Да, и в най-скоро време тук ще нахълта тази отрова, която, уви, ще сме принудени да търпим...

Разкривил злобно уста, той се вторачи в пространството, коварно замечтан, и нямаше никакво съмнение, че до най-малката подробност и до най-дребния нюанс си представя как би си пообщувал лично с опозицията, ако му бяха развързани ръцете.

— Да, тия чиновници са... — каза със съчувствие Мазур.

— И на това отгоре те също ще се изтърсят тук под формата на една доста голяма група — каза Кимолу. — Тъй че ще се наложи да спазваме приличие... — И се усмихна още по-замечтано. — Е, за известно време...

Най-сетне доктор Катуми подхвана своята ария:

— Да, ще се наложи да демонстрираме, че някои деформации... хъм... от предишните времена са останали в миналото и оттук нататък възнамеряваме да развиваме демокрацията в страната във всички посоки. Мадмоазел Натали задължително трябва да държи реч пред армията и пред народа, да даде пресконференция и да участва и в други мероприятия от този сорт, тоест, да проведе кампанията си демократично...

— Но се надявам, че с референдума всичко ще бъде наред, нали така? — попита Мазур.

— Няма съмнение — подсмихна се Лавута. — По решение на парламента комисията за неговото провеждане отново оглавяваме аз, Очеренго и полковник Мтанга...

— А той появи ли се? — възкликна Мазур.

Лавута се подсмихна:

— Полковникът беше болен няколко дни, но днес отново се върна към служебните си задължения, ако мога така да се изразя...

„Е, в такъв случай работата е в кърпа вързана“, каза си наум Мазур. Нямаше какво да го мислят той референдум, пак щяха да го организират за една седмица и той подозираше, че Натали щеше да получи деветдесет и девет процента и няколко десети от гласовете.

— Господа — започна той спокойно. — Разбира се, че мадмоазел Натали може да напусне посолството във всеки един момент, та тя не е пленница. Веднага ли искате да тръгне? Има само един малък проблем — тя няма какво да облече, трябва да се измисли нещо. Когато след някои печално известни събития на горкото момиче му се наложи да избяга от резиденцията, изобщо не му беше до дрехи...

— Вече съм помислил за това — кимна доктор Катуми. — Всъщност няма защо да бързаме чак толкова. Как гледате на следния вариант: утре сутринта моите хора ще докарат в посолството дрехи, камериерки, фризьорка и козметичка? И когато мадмоазел Натали отново придобие подобаващия за положението ѝ вид, няма да напусне посолството тайно. Защо трябва да се крие? Ще излезе оттук тържествено, пред телевизионните камери и обективите на фотоапаратите и пред тълпа репортери и приятелски ще благодари на господин посланика за всичко, което е направил за нея... Моите консултанти смятат, че това ще бъде много трогателна и мила сцена,

която ще направи силно впечатление на зрителите и на читателите и най-вече на жените. Аз разполагам с добър режисьор и той вече направи подробен сценарий за предстоящото събитие...

„Че защо не, вариантът е идеален — помисли си Мазур. — Пък и посланикът ще се радва да се покаже за пореден път пред камерите, само че трябва да го държим под око да не се напорка още от сутринта и да изглежда по възможно най-авторитетния начин, тъй като това ще е добре и за нас...“.

— Прекрасна идея — кимна Мазур. — Както казват американците, ще стане добро шоу — подсмихна се. — А най-важното е, че е в пълно съответствие с една демократична кампания, нали така?

— Без съмнение — усмихна се пестеливо Катуми.

С най-искрена загриженост в гласа Лавута се обади:

— Разбира се, господин полковник, вие трябва да се заемете с вашите задължения още утре. Има ли загуби сред вашите хора?

— Нито една — каза Мазур. — Изтеглихме се без нито една загуба.

— Високо ценя вашия професионализъм... Много добре знаете, че мадмоазел Натали има нужда от сигурна охрана. Нашите врагове, които за съжаление на този етап все още не са ясни, могат да се опитат да нанесат поредния си удар. Ако вашата група има нужда от нещо — коли, екипировка, оръжие, можем да уредим това още сега.

— Да, разбира се — кимна Мазур. — В онзи момент ни се наложи да зарежем доста неща в резиденцията... — Той напълни чашите. — Е, да прием за успеха на нашето начинание, господа!

— За успеха! — възкликна с искрено въодушевление Лавута.

... Притисната нежно в рамото на Мазур, Принцесата се размърда и малко тревожно попита:

— Нали няма да ме изоставиш?

„Да бе, ще те изоставя, че жив да ме одерат...“.

А на глас отвърна убедително:

— И през ум не ми минава. Ще бъдем свързани с една верига още много време...

— Не говоря за това — сопна се момичето. — И бездруго съм наясно, че са ти заповядали да останеш тук колкото се може по-дълго.

Вие, руснаците, много искате да стъпите в тази държава... Между другото, аз нямам нищо против. Така ще се появи сериозен противовес на французите, понеже в момента няма нищо такова и те са монополисти, а това създава известно напрежение...

— Започваш да мислиш държавнически, така ли? — изпуфтя Мазур. — И стратегически?

— Сега е моментът — отвърна сериозно тя. — Вече е време да мисля по такъв начин. Тъй че нямам предвид работата, много добре разбираш за какво става дума. Ти можеш да останеш на този пост още сто години и въпреки това да ме изоставиш...

— Успокой се — каза Мазур. — Няма да те изоставя. — И добави самата истина: — Ти си най-красивото момиче, което съм виждал в Африка. А пък аз доста съм обикалял из Африка...

И в този момент му хрумна коварен план. Беше му строго забранено със заповед да я изостави в онзи смисъл, който влагаше тя. Но нали можеше да се намери сериозен повод за такъв ход? Като се имаше предвид, че в някои области на живота тя беше лекомислено и вятърничаво момиче...

— Няма да те изоставя — повтори Мазур. — Но при едно условие. Аз съм ревнив, честна офицерска, дори нямаш представа колко съм ревнив. И само ако разбере, че ти... Най-честно те предупреждавам, че отношенията ни ще станат чисто служебни и ще си останат такива завинаги...

— Ще се постарая да ти бъда вярна — каза сериозно Принцесата. — Въпреки че трябва най-откровено да си призная, че това ще бъде нещо ново и необичайно за мен. Но ще се постарая, наистина...

Мазур посърна. Принцесата се притисна още по-силно в него, праметна изваяната си ръка през врата му и замечтано изрече:

— Ще те направя генерал. И граф. Вече прегледах списъка на чичо си с титлите и подробните бележки към тях. Няма как да станеш херцог, тъй като тесният кръг от генерали и олигарси здраво са се хванали за титлите на херцози, но сигурно ще мога да пробутам още един граф... Разбира се, ти ще бъдеш африкански генерал и африкански граф, но кралството ще бъде напълно легитимно и признато от световната общественост. — И тя с огромно любопитство попита: — Женен ли си?

„О, боже мой, само това не! — нададе вой наум Мазур. — Само това ми липсва за пълното щастие! Но родината може да ми заповяда да направя и това и няма никакво съмнение, че там, по високите етажи, тази идея може дори много да се хареса... Май здравата загазих. Съпруг на принцесата, това е направо котва в задника ми...“.

Той се поколеба дали да не излъже, но все пак тежко въздъхна наум и рече:

— Не.

— А имаш ли... някаква голяма и чиста любов у вас?

— Не — каза мрачно Мазур.

— Колко добре се подреждат нещата — подсмихна се лукаво Принцесата. — Силен, чаровен, благонадежден, неженен генерал и граф...

Мазур за пореден път горестно въздъхна наум. Нещата отиваха на зло — в най-добрия случай щеше да стане военен аташе, а в най-лошия...

ШЕСТА ГЛАВА

РАЗГОВОРИ ПРАВО В ОЧИТЕ

Някъде по обед в двореца се появи Флорисиен — як чернокож красавец и един от най-близките помощници на Мтанга, който, въпреки че беше много млад, вече бе успял да стане майор. И естествено имаше специален пропуск за двореца...

Оказа се, че иска да си поговори с Мазур. Мтанга бил на някаква неутрална територия, за да свърши една много важна работа, и било крайно наложително Мазур също да отиде на това място, но цивилен.

Разбира се, че щеше да отиде. Мтанга не би настоявал за глупости, особено в такъв момент, само че не знаеше какво да направи със служебните си задължения.

Всичко мина, както го бяха предвидили — рано сутринта в посолството пристигнаха два микробуса, единият пълен с дрехи и други джунджурии, другият — с камериерки и фризьорки. Както се очакваше, избираха дрехи на Натали най-малко един час и още горе-долу толкова фризьорките и козметичките работиха върху нея. Но Мазур бе принуден да признае, че резултатът си струваше изгубеното време, защото във вечерната си рокля цвят бордо, дълга до петите, но с голяма цепка, със сложната си прическа, с бижутата и с лентата на Звездата на свободата, праметната през рамото ѝ и закопчана на извитото ѝ бедро с въпросната звезда, тя отново беше ослепителна. Сияейки с широката си усмивка, Натали позира известно време пред многобройните оператори и фотографи, застанала на площадката пред входа на посолството под ръка с посланика (трезвен и надут като пуяк от гордост), след това го целуна по бузата и величествено се отправи към лимузината си — един от трите черни бронирани мерцедеса на Бащицата, която я чакаше пред портала. И трите автомобила бяха там. А тя беше плътно заобиколена от цяла тълпа мъже с камуфлажни униформи, които с характерната за тукашните места демонстративност държаха автоматите си с дулата нагоре. А сред тях бяха Мазур с целия

си отряд в пълен състав и Леон с всичките си юначаги до един. Започваха работните делници...

Принцесата се настани в Лунния дворец в покрайнините на града, който минаваше за една от най-хубавите тукашни резиденции на Бащицата. Представляваше голяма къща, достойна наистина да бъде наричана дворец, построена по маниера на тогавашните френски дворци в стил, характерен за шестнайсети век, с огромен, грижливо поддържан парк и няколко по-малки къщички за прислугата и охраната в същия стил. Дори малката караулка край портала беше миниатюрно копие на нещо като замъка Шамбор (от онези времена, когато Ришельо все пак успял да принуди аристократите, включително и най-знатните, да сринат стените покрай резиденциите си, та вече да не изглеждат като крепости, и оттогава замъците започнали да се строят като красиви къщи). Имаше и два фонтана, павирани пътечки и малко изкуствено езеро...

След като изслуша Флорисиен, Мазур прехвърли наум някои положения. Всъщност той отговаряше единствено и само с личната охрана на Принцесата, а днес тя нямаше намерение да излиза от замъка, тъй че можеше да я помоли за разрешение да напусне поста си. Още повече че обичайните охранителни мерки бяха организирани по възможно най-добрия начин — замъкът беше заобиколен с висока бой и половина стена (бяха използвани толкова тухли, с колкото в Съюза май можеше да се построи един микрорайон, но тук гледаха по-лежерно на тези неща). От вътрешната страна цялата стена беше покрита с остри шипове, на половин метър от върха ѝ старателно бе опъната спиралата на Бруно, а по цялата ѝ горна плоскост имаше всевъзможни датчици. Имението направо гъмжеше от часовои и както се изразяваха поляците, от тайни цивилни. Тук–там бяха изградени дори картечарски гнезда, в арсенала имаше и базуки, а освен това, с оглед на сложната обстановка, в един от минидворците беше настанена и една рота десантчици. С две думи, да се превземе имението с щурм, беше доста трудно, тъй като за целта щяха да са необходими поне два батальона пехота и сериозна бронирана техника. А придвижването на такива военни части щеше да бъде забелязано веднага и ако се наложеше, тутакси щяха да вдигнат елитния парашутистки батальон, бойните хеликоптери и още много неща, понеже след смъртта на

Бащицата всички отговорни лица бяха малко поизнервени и изключително бдителни.

Той успя да получи разрешение без никакви проблеми и дори точно обратното — Принцесата страшно се заинтригува от тази среща и поиска след това да ѝ разкаже всичко до последната дума (общо взето, каза същото, което му заяви и Лаврик). Тъй че след малко Мазур, преоблечен с цивилни дрехи, вече крачеше до Флорисиен към портала между два реда грижливо подстригани пищни местни храсти покрай стърчащите тук-там многобройни охранители. А докато им хвърляше погледи, за пореден път си помисли: „Във всичко това има едно слабо място, с което специалистите са абсолютно наясно — достатъчно е да има само един-единствен продажен охранител, който може да стреля по Принцесата в гръб“. Печалните случаи в това отношение бяха предостатъчно. И всеки посветен човек много добре знаеше, че ако чрез агентурни методи не разкриеш този гадняр предварително, нищо не можеше да бъде предотвратено. И нямаше нужда да се напруга, за да се сети за такива примери — точно така се случи с Индира Ганди (Раджив извади по-голям късмет, тъй като някакъв декадент чисто и просто се опита да го цапардоса с приклад по главата)...

Ето го и фонтана с корито от розов камък, украсен с позлатени бронзови фигури на най-почитаните персони от местната митология като Лунния хипопотам. Целият този разкош бе създаден от французите преди осемнайсет години за тогавашния Баща на нацията, който за свое нещастие се сторил твърде нахален и влиятелен на някои хора, също като в онази песен — не баща, а мръсник, та затова някак без време се бе отровил с миди в портокалов сос. Вярно, и наследникът му не се бе удържал кой знае колко на поста, понеже дошъл Бащицата и пуснал здрави корени на върха...

Те пътуваха около двацетина минути, докато стигнаха до един смътно познат на Мазур квартал, който не се намираще много далеч от центъра на града и в него нямаше луксозни и елегантни къщи, но нямаше и бедняшки колиби. Тук явно живееха хора средна ръка и със средна състоятелност, които не можеха да се мерят с олигарсите, но в никакъв случай не бяха и пролетарии. Заведението „Шантиклер“, където Флорисиен го покани, беше в същия стил и не приличаше на луксозен ресторант, но не беше и редово бистро. На влизане Мазур

спря, за да се огледа, търсейки с поглед Мтанга сред посетителите край масите, но Флорисиен му посочи вратата до стойката на бара и тръгна пръв натам. Само че не зави наляво, откъдето се разнасяше кухненска шумотевица и се стелеха апетитни аромати, а се заизкачва към втория етаж по една тясна стълба (до нея стърчеше някакъв мрачен цивилен чвор, чиято физиономия не се нуждаеше от задълбочен анализ, за да бъде разшифрована). Всъщност, щом ги видя, той мълчешком се отдръпна встрани и им направи път, без да задава въпроси.

Вторият етаж приличаше по-скоро на коридор на евтин хотел или на ведомство средна ръка — беше къс и напълно лишен от архитектурни излишества, но от двете му страни имаше врати. Вярно, те до една без номера, табелки и други опознавателни знаци. Докато минаваше покрай първата врата отдясно, Мазур съвсем ясно дочу звуци, характерни за работата на доста мощна стационарна радиоапаратура. Вече нямаше никакво съмнение, че това заведение бе един от замаскираните пунктове на Мтанга.

Флорисиен отвори пред него третата врата отляво:

— Заповядайте, мон колонел.

Но самият той остана навън, явно в изпълнение на получената преди това заповед. Показа се, че вратата, която от външната страна изглеждаше лекомислено крехка, от вътрешната бе покрита с дебела обшивка, а на половин метър от нея имаше още една врата, тапицирана и от двете страни. Простичко и с вкус. Тук със сигурност никой не можеше да подслуша абсолютно нищо през ключалката...

Вътре нямаше никакви луксозни предмети, а само една ниска кръгла маса с обикновен плот в ъгъла и няколко стола. В другия ъгъл беше подпрян германски автомат без ремък.

Мтанга енергично скокна от диванчето:

— Толкова се радвам, че сте жив, полковник! А освен това спасихте и Принцесата!

Бурната му радост като че ли не беше плод на преструвка. Има си хас! Принцесата беше неговата котва и ако с нея се случеше нещо, животът на полковника на нашата грешна земя също щеше да стане стократно по-труден, пък и колко ли щеше да продължи този негов живот...

Мазур също не проявяваше капка лицемерие, тъй като полковникът беше изключително полезен за тях... Мтанга изглеждаше доста отслабнал, но се държеше бодро. Мазур седна. Полковникът чевръсто наля джин в две високи чаши и пусна кубчета лед в питиетата. Мазур се подсмихна наум, тъй като известно време смяташе Мтанга за абсолютен заклет трезвеник, както всъщност мислеха и мнозина други, които за разлика от него бяха местни. Едва по-късно се разбра, че по някакви си лични съображения Мтанга сам беше пуснал слуха, че е закостенял трезвеник, но в тесен кръг доверени лица обичаше да си пийва, и то доста (а след като оцени по достойнство „Столичная“ от запасите на посолството, която Мазур му подари, недвусмислено даде да се разбере, че би искал да получава такива подаръци редовно, и Мазур с радост му се притече на помощ, понеже в края на краищата не ги късаше от сърцето си, сиреч от собствените си запаси, с каквито изобщо не разполагаше).

— Втори подземен тунел ли имаше? — попита Мазур.

— Да, разбира се — подсмихна се Мтанга. — Както казват в нашето село, умният баконга никога не прави само един изход от дупката си.

Доколкото Мазур си спомняше, баконга беше нещо като местния язовец. Той понечи да му зададе следващия въпрос, но Мтанга го изпревари:

— Вашите хора още ли не са успели да надушат следите на Акинфиеви?

— Не — каза Мазур. — През тези дни им беше малко трудничко да работят...

— Както и на мен — кимна с разбиране Мтанга. Лицето му се озари от хищническа усмивка. — Ех, колко ми се ще да си поговоря от сърце и душа с тези двама души, особено с момичето...

Мазур се подсмихна:

— И аз се радвам да ви видя, полковник. Но не мислите ли, че от информационна гледна точка бащата е много по-интересен?

— Да, разбира се — съгласи се Мтанга. — Имам предвид, че първо бих дал момичето на моите момчета, за да се позабавляват по пълна програма. Заради това, което се случи, трябва жива да одерат тая кучка. Макар че резидентът, разбира се, е бащата, за това сте прав. И седмото ми чувство ми подсказва, че действа като такъв много отдавна.

Естествено той не е боец, но неговото положение му е предоставяло идеални възможности да събира информация, тъй като дълги години се е въртял във висшето общество, бил е член на най-престижните клубове и други такива... А пък след това са го ангажирали с акцията и ако погледнем професионално, без емоции и отстриани, тя беше извършена изключително професионално. За пръв път в живота си се издъних така...

— Честно казано, и аз — рече Мазур. — И всички ние... Издънихме се с тази очарователна млада персона, безобидна като цветенце на полянка. Та тя дори предаде в ръцете ни банда злодеи с гранатомети... Нашите хора смятат, че момичето отдавна е в този весел занаят, в който най-вероятно го е въвлякъл бащата. Твърде хладнокръвно и сърчно развъртя цялата работа...

— И аз съм на същото мнение — кимна мрачно Мтанга. — Как мислите, дали двамата все още са в страната?

— Нямам никаква представа — сви рамене Мазур.

— Пристанището и двете летища бяха отворени едва днес — заразсъждава на глас Мтанга. — И естествено вече са претъпкани с мои агенти, тъй като са възможни всякакви варианти — току-виж, се опитат да минат с променена външност и фалшиви документи... Железопътните връзки със съседните държави също бяха прекъснати през последните дни. Тъй че те просто не биха могли да напуснат страната по тези пътища.

— Че да не би нелегалните пътища да са малко? — сви рамене Мазур. — Например бързоходен катер, който е спрял на брега някъде надалеч от града. Или пък малък самолет, който с бръснещ полет е прекосил границата... Ив единия, и в другия случай техниката просто е недостатъчна, за да попречи на това, нали така?

— Така е — смръщи се Мтанга. — И все пак... Вие вярвате ли в околонго... в седмото чувство?

— По-скоро да — кимна Мазур. — Има нещо такова. Понякога много ми е помагало.

— Ето на, нали виждате. А аз не просто вярвам... Дядо ми беше магьосник, и то доста добър. За съжаление навремето се оказа, че аз не съм подходящ, за да ми предаде уменията си, иначе сега сигурно нямаше да седя тук. Но все пак имам известна наследственост... Понякога усещам някои неща... Това е Африка, полковник. Усещам, че

те са в града, но дори и дядо ми не би могъл да ги намери. Той не умееше да върши такива неща... пък дори и да е можел, си е траел, защото добрият магьосник никога не е откровен даже с най-близките си... Просто го усещам и толкоз! — Той се тупна с юмрук по коляното. — Или мислите, че това е смешно?

— Ни най-малко — отвърна сериозно Мазур. — В живота си съм видял доста неща, които не се вписват в материалистичната картина за света, включително и магьосници, и то съвсем истински, а не някакви шарлатани... Вярно, не беше в Африка, но това не променя нещата... Пък и... Освен вашето седмо чувство в случая има и една чисто логическа постановка — за когото и да работи този човек, неговите господари едва ли възнамеряват да прекратят своята дейност. Ако в тази ситуация бях на тяхно място, не бих извел от страната агент, който живее тук толкова отдавна и има такива връзки. Бих го задържал тук, макар това, разбира се, да е доста рисковано. Като професионалист ще се съгласите ли с това?

— По-скоро да — каза Мтанга, след като помисли. — Освен това през тези дни никой не знаеше дали съм жив, или съм убит... Притеснява ме само едно. Както вече казах, Акинфиев със сигурност не е боец и не е от шпионите, които преравят чужди сейфове или снимат секретни документи. Той е елит, политическо разузнаване, свързано със събиране на информация сред висшите кръгове на обществото. Би трябвало да се занимава с това от доста време, което означава, че просто не притежава някои навици и не е обучен на някои умения. В случай на опасност такъв агент просто не е в състояние да намери светкавично сигурно място, на което да се скрие, с пълната увереност, че никой няма да го търси там или, ако го търсят, ще е чак накрая. Подозирам, че ако се наложи, вие например за нула време ще изчезнете в градските свърталища, в някой пристанищен вертеп, в евтин бардак или на някакво друго място от този сорт. Нали така?

Мазур се подсмихна:

— Не го приемайте като самохвалство, но мога да го направя без никакви проблем...

— Не го приемам — каза сериозно Мтанга. — Аз също мога... Както виждате, в момента съм се скатал в една не много луксозна, но прилична кръчмица, за която, ако тръгнеха да ме издирват, преследвачите ми щяха да се сетят чак накрая. Имам и няколко други

такива места... Общо взето, ние с вас знаем как да се крием, вас ви е научила държавата, а мен — животът. Акинфиев не е в състояние да се укрие така, но въпреки това двамата с момичето сякаш се изпариха...

— Вие като че ли забравяте най-важното — каза Мазур. — Той очевидно работи за някакви много сериозни хора. А хората, които са разработили и успешно са реализирали тази операция, със сигурност са се погрижили предварително да намерят някакво недостъпно укритие за ценните си агенти...

— По дяволите, така е... — усмихна се малко смутено Мтанга. — Знаете ли, изглежда, не съм помислил в тази посока, защото по инерция възприемам този човек като авторитетен антиквар и светски лъв... Просто много дълго го наблюдавах в тази роля и затова ми е трудно да се пренастроя ей така, отведнъж. Пълен глупак съм, нали?

— Няма такова нещо — каза Мазур. — На мен до ден-днешен ми е трудно да свикна с мисълта, че едно толкова мило, крехко и чаровно момиче изведнъж се оказва способно да действа толкова хладнокръвно, умело и професионално... И двамата си ни бива.

— Разбира се, аз ще продължа да ги издирвам много упорито — каза Мтанга. — В края на краищата това е въпрос на чест... Жалко, че имам един куп други грижи. Преди час кацна един боинг от ония, огромните. А с него пристигнаха двацет зализани типове — комисията от ЮНЕСКО, плюс цяла тълпа репортери и най-вече единайсет емигранти, включително и Мукузели. — Той се подсмихна. — Има и още шестима, които се обявиха за политически емигранти в чужбина, но, разбира се, благоразумно си останаха там, защото срещу всеки от тях е заведено наказателно дело за кражба на държавни средства и други финансови лудории, а тези дела изобщо не са скалпени и са толкова чисти, че дори и европейското правосъдие няма за какво да се хване. — Той въздъхна. — А най-тъжното е, че ще ми се наложи да откъсна от сериозната работа една камара хора, които изключително ревностно ще трябва да охраняват всеки от тези единайсет души. Нали разбирате каква провокация могат да ни спретнат, ако очистят някого от тях?

— Така си е — кимна Мазур. — С изключение може би на Мукузели това са все хора, за които няма да ти е чак толкова жал, но ще се вдигне страхотен шум...

— Охраната на Натали добре ли е организирана?

— По-добре не може — каза Мазур. — Докато стои в двореца, е в пълна безопасност. Но вече ми внушиха, че щом започне да излиза, а тя няма как да не се появява пред хората, могат да възникнат всякакви изненади... Защото някои от местата, които ще посети, вече са известни, да речем, мястото на утрешната пресконференция... Няма значение, ще си скъсаме задниците...

— Направете всичко възможно — каза Мтанга. — А сега да обсъдим най-важното. Не бих ви повикал тук, за да си говорим само за тези проблеми. Ей там, в другата стая, има едно много интересно момче, би трябвало да си поговорите с него.

— Кой е той?

— Шпионин — каза най-спокойно Мтанга. — Е, или разузнавач, няма никакво значение... Чужденец е. Между другото контраразузнаването е запознато със случая, но няма намерение да пречи. Защото той е тук с една-единствена цел и на нас това ни върши прекрасна работа. Неговото началство не може да понася „Гемблър даймънд“ и е готово да ни окаже всякакво съдействие тази корпорация да не стъпи тук. Мисля, че и за вас ще е полезно да си поговорите с него... Той е в съседната стая, отляво...

Мазур кимна, тутакси излезе в коридора и без да чука, влезе по войнишки във въпросната стая (снабдена със същата двойна врата с внушителен обков). Помещението беше мебелирано горе-долу по същия начин. Само че в ъгъла нямаше автомат. Човекът, който седеше с лице към вратата, не скокна изненадано и дори изобщо не помръдна, а остана да седи, загледан с явен интерес в Мазур — беше един такъв спокоен, сдържан, едър и късо подстриган рус мъж. Но сетне все пак стана:

— Господин полковник? Радвам се да се запознаем, чувал съм разни неща за вас... Казвам се Роналд. Искате ли едно питие?

— Не бих отказал — отвърна Мазур и седна.

Нямаше как да греши — тази канара отдалече дъхтеше на военен. Краставите кучета се надушваха веднага. Беше рано да прави предположения, но със сигурност не възлагаха такива мисии в чужбина на обикновени пехотинци. Щом бяха изпратили офицер, а този без съмнение беше офицер, значи той беше нещо по-специално...

— Мисля, че полковникът ви е обяснил за какво става дума? — попита уверено Роналд. — У нас никак, ама никак не обичат „Гемблър

„даймънд“ и аз съм тук с една съвсем обикновена, но само като формулировка мисия — да ви окажа пълно съдействие и максимална помощ, за да им попречите да се намъкнат тук. Това ще е много добре за местните хора, а мисля, че ще бъде от полза и за вас, нали?

— Защо това да е от полза за мен? — попита небрежно Мазур.

— Защото вие командвате личната охрана на мадроазел Натали — каза най-спокойно Роналд. — Ние много добре знаем по чие нареждане го правите и кой сте вие, но в момента такива подробности изобщо не би трябвало да ме интересуват. Тъй като — ще повторя — задачата ми е една: „Даймънд“. За вашето началство на живот и смърт е важно да не ги допусне тук... Извинете, но ние имаме добро разузнаване. Моето началство копнее за абсолютно същото, тъй че по този въпрос нашите цели съвпадат напълно и ние трябва да си сътрудничим, нали така?

— Изглежда, е така — отвърна Мазур, вече определил наум националната принадлежност на непознатия. — Че защо не, след като нещата ще се ограничат само с това...

— Да, само с това — увери го Роналд. — Всъщност в момента аз не разговарям със съветски офицер, а с началника на личната охрана на мадроазел Олонго. Възнамерявам да се придържам към тази версия. Имате ли нещо против?

— Ни най-малко — отвърна Мазур. — Извинете, че ще проявя професионален цинизъм, но стига да има полза от вас.

— Ще има — каза невъзмутимо Роналд. — Хората при нас са абсолютно наясно, че за да се противодейства на „Даймънд“, трябва да се запази... е, нека не казваме сегашният режим, че току-виж този израз ви обидил. Ще го наречем другояче — сегашната власт. Оттук автоматично произтича, че ние сме заинтересовани не по-малко от вас бъдещата кралица да остане жива и здрава и да продължи да стои начело на държавата. Ако с нея, не дай Боже, се случи нещо, последствията могат да бъдат крайно непредсказуеми — или във властта ще се промъкне някой, който може да се сприятели с „Даймънд“, или ще настанат хаос и неразбория, които отново ще свършат работа на нашия противник... Това са нашите мотиви. Вярвате ли ми?

Мазур се подсмихна:

— Честно казано, вярвам най-много на Мтанга. Старият лисугер не би препоръчал кого да е, а щом той ме посъветва да си другарувам с вас, значи знае какво прави. Тази позиция обижда ли ви?

— Какво говорите! — възкликна Роналд. — Това е нормална професионална позиция. От къде на къде ще ми вярвате още от първия миг? Та тъй... — Той се смръщи леко. — Утре, по време на пресконференцията, се готви покушение срещу нея. — Роналд вдигна ръка. — Само не ме питайте за подробностите, не ги зная. И никой при нас не ги знае. Но получихме информация от сигурен източник. Покушение ще има. Подозирам, че местните хора, дори и да са информирани за това, пак няма да отменят пресконференцията...

— Аз също — промърмори Мазур. — Те й придават изключително важно значение. Значи не разполагате с подробности... А имате ли някакви предположения?

— Моите хора вече проучиха обекта, още повече че той не спада към секретните и всеки може да влиза там. Вярно, залата, в която ще се проведе пресконференцията, вече е блокирана от вашите хора и това е много правилно... Но все пак мястото е известно на всички, тъй като е една от актовите зали на Минно-геоложкия колеж. Какви са предположенията ми ли? Или ще стрелят, или ще хвърлят граната. Повероятно е първото. При стрелба нападателят ще има предимство от няколко секунди за разлика от покушението с граната. Защото, за да хвърлиш граната, трябва да замахнеш, а това са точно онези няколко секунди ненужна загуба на време, тъй като там ще има страшно много ваша охрана, която да го възпре. А пък, ако стрелецът е добър професионалист, дори и вие няма да можете да го спрете, нали?

— Да... — изрече бавно Мазур. — Уви, стрелецът има шансове. Много по-големи, отколкото, ако са решили да хвърлят граната. Сигурен ли сте, че човекът или групата, която ще извърши покушението, ще бъде вътре?

— Сигурен съм — каза Роланд. — Както е редно да се подходи в такива случаи — сигурно ще се съгласите с мен, — се поставих на мястото на човека, който смята да извърши покушението, и обмислих как бих постъпил, ако ми възложат такава задача. Не го приемайте като самохвалство, но аз съм добре обучен в тези неща. Други възможности просто не съществуват. Ако в помещението има предварително заложена мина, сапъорите непременно ще я намерят. Тук сапъорите са

добри, зная го. В залата има цели четири големи високи прозореца, но всичките са от едната страна и гледат към вътрешния двор, където естествено ще има охрана, тъй че няма как да стрелят с гранатомет от двора. И от улицата също е далеч, понеже зад оградата има малка горичка. Дърветата са много тънки и хилави, за да може човек с гранатомет да се покатери на върха им, а освен това вие сигурно ще сложите свои хора и в горичката. Това означава, че заплахата отвън е напълно изключена. Нападателят или нападателите ще се правят на журналисти, просто нямат друг вариант. Това са моите предположения. Като се има предвид, че — повтарям — покушение ще има при всички случаи. Какво ще кажете?

Мазур не мисли дълго. И каза, натъртвайки на всяка дума:

— В тези ваши предположения не виждам нито пропуски, нито недостатъци, които да изискват някакво допълнение... Струва ми се, че всичко е точно. Те могат да действат само отвътре, тъй като отвън периметърът за сигурност ще бъде доста широк. Но не е задължително това да бъде някой журналистите...

— А може да е някой от охранителите — довърши вместо него Роланд, кимайки. — Има такива прецеденти. — Той лекичко се усмихна. — Познавам вашите методи. Охраната е обучена да държи в ползрението си не само публиката, а и да се наблюдават взаимно. Умно. Но съгласете се, че и в този случай негодникът ще има някакъв шанс. Естествено тя може да се появи пред журналистите като амазонка или, както ги наричат тук, като амикоте. Все пак е полковник и командва батальон. Като се има предвид сегашната трудна и напрегната ситуация, никой няма да се изненада. Та това е Африка... Ще носи камуфлажна униформа, а под нея — здрава бронезилетка. Само че това изобщо няма да я спаси от изстрел в главата...

Мазур замислено каза:

— Допускам, че информацията ви е точна... И не виждам никакви пропуски във вашите предположения... Но този стрелец би трябвало да е смъртник. Тъй като ще му е много трудно да се измъкне. Нашите хора ще стоят и отвън, и до всички врати.

— А защо не допуснем варианта, че това може да бъде някакъв фанатик? Понякога фанатиците са обучени да стрелят много добре. Или, да речем, някой много печен професионалист, който срещу съответното заплащане ще рискува, като си намери някаква макар и

несигурна, но все пак възможност да се измъкне. Той може да има съучастници, които в нужния момент ще взривят гранати в различни ъгли на залата, за да вдигнат шум и да блъвнат пушек... Ще предизвикат паника и стрелецът ще има шанс, макар и минимален. Вие, разбира се, ще претърсите всички предварително... Но ако те са професионалисти, могат да монтират джунджуриите си в някаква апаратура. Понеже никой няма да разглобява камерите и диктофоните им, нали?

— Така е — призна неохотно Мазур.

— Чисто и просто ще помолят всеки от тях да покаже дали апаратурата му работи — каза Роланд. — Само че гранатите могат да се монтират така, че апаратурата да работи нормално дори ако са вътре. А пък пистолетът... По-добре от мен знаете, че един сериозен професионалист може да скрие оръжие по тялото си по такъв начин, че доста трудничко да бъде открито. Или сте твърдо решени момчетата ви да използват металотърсачи? Днешните камери изобщо не са малки и във всяка от тях може да се направи тайник. С тази работа се занимават много сериозни хора, разбирате за кого говоря. Тяхната служба за сигурност не отстъпва на нито едно европейско разузнаване и те разполагат с професионалисти, които са способни да извъртят всякакви номера. И просто е невъзможно да се установи предварително кой е стрелецът, тъй като журналистите ще са около шейсет души, а две трети от тях пристигнаха току-що с онзи чартърен боинг. Тук те са абсолютно неизвестни, както и много от вестниците им. За толкова кратко време само изключително мощни разузнавателни служби като американските, вашите или английските биха могли да проверят всеки от тях и да установят, че този или онзи вестник не съществува. Не ме е срам да призная, че нашите служби например не биха могли да го направят. Впрочем не съм сигурен, че вие, американците или англичаните също бихте могли да извършите такава проверка... Просто времето е твърде кратко. Е, вече ви казах всичко, направих каквото можах. Най-важното е, че ви предупредих, а онзи, който е предупреден, е въоръжен. И от вас се иска само да сторите и невъзможното.

— Да, само — каза с мрачна ирония Мазур.

— Е, какво да се прави? — разпери ръце Роланд. — За нас беше изключително трудно да получим дори и тази информация. Остава

едно — да задействате професионализма си с пълна сила. А вие сте професионалист. — Той се усмихна широко и развеселено. — Вие сте много добър професионалист. Понеже тъй и не ме попитахте откъде съм, а аз съм сигурен, че не е от деликатност. Откъде у хора като нас двамата ще се вземе деликатност в такива ситуации? Убеден съм, че вече сте наясно откъде съм, включително и по акцента ми, нали? Ако не искате, не ми отговаряйте, но погледът ви е красноречив... Вече сте разбрали откъде съм. И затова е неизбежно да ви задам един въпрос: не изпитвате ли вътрешен дискомфорт или подсъзнателно отвращение?

Мазур също се усмихна открито и развеселено:

— Самият вие ме признахте за професионалист. Какви емоции бих могъл да изпитвам в момента? Сега емоциите, чувствата и цялата останала лирика са неуместни. Ако този въпрос ви бях задал аз, вие щяхте да ми отговорите по същия начин, нали?

— Естествено — кимна Роналд. — Да, и още нещо. Не съм дошъл тук, за да изпълня едно–единствено поръчение. С любезното разрешение на моите господари ще остана още известно време в качеството на, тъй да се каже, офицер за свръзка между моето началство и полковник Мтанга... а сега и с вас. Защото, дори ако утре всичко мине успешно и вие неутрализирате похитителите, едва ли известната на двама ни фирма ще се откаже да продължи с лудориите си. Имате ли някакви въпроси?

— Мисля, че имам един — каза Мазур след кратък размисъл. — Само че не зная дали ще ми отговорите...

— И какъв е той?

— Въпрос, който не вълнува съветския офицер, а именно началника на личната охрана на мадмоазел Олонго — каза Мазур. — Ясно е, че такава информация може да се получи само отвътре. Вие би трябвало да имате източник, който да се информира на място, при вашите приятели... да пукнат дано. Този източник съществува ли още, или вече не е там?

— Питате ме дали можем да продължим да получаваме информация за... поредните акции, нали? — кимна досетливо Роналд. — Да, мога да ви отговоря. Източникът не е изчезнал и продължава да действа. Ако тези хора замислят още нещо, информацията няма начин да го подмине и вие с Мтанга ще бъдете известени веднага. — И добави тихо, гледайки Мазур в очите: — Имам заповед да не допускам

„Даймънд“ тук и следователно да запазя сегашната власт и на първо място мадмоазел Олонго. А аз съм свикнал да изпълнявам заповедите...

— Вярвам ви — каза Мазур и стана. — Е, в такъв случай — до следващата ни среща. Седмото ми чувство ми подсказва, че непременно ще има такава...

— Непременно — подсмихна се Роналд.

Когато Мазур се върна в стаичката на полковника, той седеше мрачен и начумерен в предишната поза над чашата си и приличаше на птицата макуил, която винаги стои кацнала на клона с точно такъв посьрнал вид. Тук дори имаше такава поговорка — унил като макуил.

Щом зърна Мазур, той се изправи и попита:

— Интересно момче, нали?

Мазур завъртя глава:

— Да, много любопитни познанства имате... Как стана така, че се свързахте със службите в ЮАР?

— Е, да — подсмихна се Мтанга. — Разбрали сте, че е от ЮАР. Предполагам, че причината е била акцентът му, нали? Явно добре са ви обучили...

— Да, добре — каза Мазур и доля джин в чашата си, където ледът вече се бе разтопил.

Мтанга с най-невъзмутим вид сви рамене:

— Се ла ви, както биха казали нашите бивши господари, а сега приятели и покровители... Теоретично всеки чернокож би трябвало да мрази тези проклети расисти. Но това са емоции, а нашата професия ни принуждава да разсъждаваме другояче. Ние трябва да си останем цинични прагматици. За такава информация бих си сътрудничил дори с блатния дявол Самбата, камо ли със службите в ЮАР. Или не сте съгласен? Зная, че вие, руснаците, сте воювали с тях...

— Това са емоции — подсмихна се Мазур. — И да, аз лично съм воювал... И какво от това? Прав сте, заради такава информация човек може да се сприятели дори със Самбата... — Той присви очи: — Поважното е, че това момче не просто дава ценна информация, а е напълно прозрачен и мотивите му са съвсем ясни...

— Аха! — възкликна Мтанга и насочи показалец към Мазур. — Значи сте се досетили?

Мазур сви рамене:

— Какво има да се досещам? Зная го. В ЮАР е „Дьо Брис“, една от най-големите компании в света за добив на диаманти. Те нямат по-заклет враг от „Гемблър даймънд“ и обратното... Тъй че този ваш Роналд е абсолютно прозрачен. Сигурен съм, че му е заповядано, ако ще, да се разкъса, но да не допусне „Даймънд“ тук, а това означава, че може да му се вярва и за всичко останало. А, знаете ли, рядко се случва да можеш да вярваш на един човек... И изобщо не би могло да става дума за някаква провокация от тяхна страна, нали така? Знаят, че сме на нож с „Даймънд“ и няма нужда да наливат масло в огъня на провокациите.

— И аз мисля така — рече Мтанга. — И тъй като неговата информация е точна и достоверна, утре и на двама ни предстои тежък ден, съгласен ли сте?

— Така е... — отвърна Мазур. — Трябва да обсъдим много неща още сега...

— Трябва — кимна Мтанга. — Само че не веднага. — И той погледна часовника си. — С вас иска да си поговори и още един човек. След половин час ще ви чака в ресторант „Режанс“. Ще успеете, Флорисиен е добър шофьор...

— Много мило — каза Мазур. — И кой още ще ми се стовари на главата?

— Този път един французин — каза с лека усмивка Мтанга. — Мосю Жак, предпочита да го наричат така. Казано под секрет, това е тукашният им резидент. Имайте предвид, че той в никакъв случай не е обикновен чиновник, изпратен на това затънтено място заради провинения, а добър специалист по Африка и професионалист. Отдавна е тук. Защо се усмихвате под мустак? Аха! Няма нужда да ви обяснявам подробно, сигурно разполагате с неговото досие, може би дори сте виждали снимката му... Е, не искам да ми отговаряте, в това няма нищо странно... Всички правят досиета за всеки, доколкото могат... Та той е изключително настойчив, казва, че е наложително да се срещнете с него заради някаква много важна работа, както твърди, която би трябвало да интересува хора на вашето ниво...

„Проклетият Лаврик — помисли си ядосано Мазур. — Положи всички усилия, за да възприемат полковник Иванов като по-важна фигура от самия него. А пък когато сред местния елит плъзне и слухът, че Мазур е приел вчерашната делегация в кабинета на посланика,

седнал на стола му, мълвата направо ще го произведе в генерал. А в това време Лаврик ще щъка насам-натам като незабележима сива мишка. Но не бива да се сърдя, защото всичко това е в интерес на работата, всичко е правилно.“

— А той с кого иска да се види? — уточни Мазур.

— В какъв смисъл? — повдигна вежди Мтанга. — Нали ви казах, с вас.

Мазур се подсмихна:

— Полковник, нали не сте забравили, че в крайна сметка се получи така, че аз съм едно лице в два образа? С кого иска да се срещне този човек — с началника на личната охрана на мадмоазел Олонго или...

Мтанга разпери ръце:

— Той иска да се срещне с полковник Иванов. Това е всичко, което каза. Не се наемам да гадая какво има предвид. Просто не мога да определя. В който и образ да се представяте, вие си оставате полковник Иванов, нали така?

— Така е — изсумтя Мазур.

— Ето, нали виждате... Ако бях на ваше място, нямаше да откажа. След като с човек на вашето ниво иска да се срещне не кой да е, а мосю Жак, едва ли става дума за незначителни неща. Сигурно ще научите нещо, което ще ви заинтригува...

— Че аз нямам намерение да отказвам — промърмори Мазур.

„Весело си живеем — помисли си, допивайки чашата. — Несанкционирана среща със служител на разузнаването на ЮАР, сега още една несанкционирана среща с френския резидент. По друго време за такива неща щяха жив да ме одерат и да ми ги запишат в досието, но сега няма никакво съмнение, че ще го приемат с голям ентузиазъм и дори с одобрение. Затънах в дебрите на високата политика, кой да знае, че ще стане така...“.

... Гърменият заек Мтанга беше прав — не бяха показвали досиетата на Мазур, но му бяха дали да прочете кратки справки за петима-шестима резиденти на най-сериозните разузнавания и на първо място, разбира се, на френското. Тъй че Мазур моментално разпозна мосю Жак от снимката и уверено тръгна към масата. Разбира се,

французинът щеше да се досети как стоят нещата, но какво значение имаше това, щом играта вече беше открита? Веднага си пролича, че той също разпозна Мазур още щом се появи на прага.

— Радвам се да се запозная с вас, господин... полковник — каза французинът, когато Мазур седна.

Паузата между двете последни думи беше доста многозначителна, а французинът се усмихна изтънчено, дори би могло да се каже — с истинска галска усмивка, която очевидно означаваше нещо от сорта на: *много добре зная, мон шер ами че вие не сте полковник, а генерал, но като възпитани хора ще спазваме правилата на играта*. Е, нека си мисли, каквото си ще, така на Лаврик ще му е по-лесно да работи. В края на краищата това беше един от класическите методи на бойците от частите със специално предназначение — отпред вървеше двуметров здравеняк с мутра на неандерталец и половинметров нож в зъбите, целият окичен с картечници и патрондаши, върху когото не много опитният противник съсредоточаваше цялото си внимание, без да знае, че истинската заплаха е хилавото невидимо войниче, което ситни зад него, въоръжено само със сапъорска лопатка...

— Позволих си да поръчам обяда — каза мосю Жак. — Надявам се, че нямате нищо против?

Мазур дипломатично се усмихна:

— Какво говорите, за такива неща човек трябва изцяло да се уповава на французите и да им има пълно доверие...

Той не го беше поканил в някаква вътрешна стаичка, както направи преди малко Мтанга, а това означаваше, че ресторантчето си беше просто ресторантче, а не негов обект. Но край околните маси... Макар там да седяха най-обикновени на вид посетители като захласнати помежду си млади двойки и солидни възрастни рентиери, нямаше никакво съмнение, че много от тях бяха хора на французина. Знаем ги ние тия номера...

И докато чакаха сервитъора, и по време на обяда мосю Жак с лекота бърбеше непринудено за разни незначителни неща. Както стана ясно почти веднага, той градеше образ на класическия, добре познат на всеки чужденец французин от френските комедийни филми, като на някакъв партньор на Луи дьо Фюнес, който, макар и да играе второстепенна роля, се мярка доста често на екрана. Беше дребен, леко

плешив, с дръзки мустаци ала Еркюл Поаро, жестикулираше енергично, имаше много жива мимика и проследяваше хубавиците с поглед като истински парижанин... Е, какво пък, вероятно за седем години тази маска толкова здраво се бе лепнала за него, че поведението му изглеждаше съвсем автоматично, сякаш действаше на автопилот. В първия момент Мазур очакваше, че мосю Жак постоянно ще възкликва: „Воала!“ и „О-ла-ла!“, но това не се случи, тъй като събеседникът му явно имаше здраво чувство за мярка.

А когато приключиха с десерта и започнаха да отпиват бяло вино на малки глътки, в държанието на мосю Жак настъпи лека промяна, той почти престана да жестикулира и лицето му изгуби подвижността си. Макар че, разбира се, и сега нямаше вид на заговорник, а по-скоро на бизнесмен, който провежда сериозен разговор. И постигаше това без усилия, тъй като според легендата през всички тези седем години господин Жак бе тукашният представител на „Ситроен“ и „Берлие“, а това означаваше, че бе принуден да прекарва част от времето си, отдавайки се на истински бизнес, иначе просто нямаше как...

Тихо, но не чак шепнешком, мосю Жак каза:

— Можем да разговаряме съвсем спокойно. — Беше уловил погледа, който Мазур хвърли открито към околните маси. — Като опитен разузнавач, вие естествено сте наясно по този въпрос.

Провъзгласеният за опитен разузнавач Мазур направи съответната физиономия. И си помисли: „Ами да, разбира се, както в много други страни, и при французите сродните служби обменят информация мързеливо“. Френското военноморско разузнаване би се ориентирало много по-добре кой е Мазур, защото тогава, преди десет години, край Ахатинските острови, мадмоазел Мадлен дьо Ронак, тази чаровна вещица бе успяла да заснеме повечето от тях, ако не и всички. Но мосю Жак беше от външното разузнаване, което във Франция се подчиняваше на Министерството на външните работи.

— Понеже ние с вас не сме дипломати, а тъй да се каже, практикуващи специалисти, може би ще преминем веднага към деловия си разговор, без да се разсейваме с излишно празнодумство?

— Нямам нищо против — каза Мазур.

А мосю се усмихна с все същата неподражаема изисканост:

— Надявам се, че сте успели да включите диктофона си? Аз включих моя. Такива са правилата на играта, и двамата ги знаем.

Мазур отново направи многозначителна физиономия, както подобаваше на един опитен разузнавач. Той наистина вече беше включил диктофона си, тъй като Лаврик, който го снабди с миниатюрната техника, го бе научил да го прави много умело.

— И тъй... — каза мосю Жак, а на лицето му се изписа известна загриженост. — Естествено на вас ви се ще да разберете с кого точно разговарям в момента. Защото вие, както и аз, се представяме в два образа. Вярно, единият от моите образи е маска, но при вас, като се замисли човек, и двата са истински. Тъй че смело можете да смятате, че се обръщам и към двата ви образа, така е. — На лицето му се мярна усмивка и веднага изчезна. — Вие много добре разбирате, че ние, както никой друг, сме заинтересовани да запазим пълна стабилност в страната. Уви, стабилността в Африка понякога може да бъде разклатена много по-лесно, отколкото на други континенти. Затова веднага ще преминем към конкретните неща. На този етап не сме засекли вътрешни заговори. Идеята на покойния баща на нацията за кралството, херцозите и графовете е доста добра и заслужава педантично да бъде претворена в живота най-вече заради това, че така някои потенциални метежници ще се успокоят и няма да предприемат нищо...

— Но някои хора могат да бъдат купени... — каза Мазур.

Французинът енергично вдигна ръка:

— Бъдете сигурен, че ние сме организирали много добре системата за наблюдение на евентуалните сребролюбци. Засега не виждам причина за тревога в тази посока. Но външните сили, за които вие сигурно сте добре информиран... Макар че... Може би не бива губя време за обяснения, тъй като сте наясно с активността, която се забелязва от другата страна на границата, в съседната държава?

Мазур помисли малко и рискува да каже самата истина:

— Не. Или поне нямам подробна информация за подобно нещо.

— А това означава, че вашите хора не знаят нищо. Ако имаха такава информация, със сигурност щяха да ви я съобщят. Та така. От известно време засичаме крайно неприятна за нас активност в съседната държава. Там се появиха хора, идентифицирани като бели наемници, а част от тях са добре известни на сериозните разузнавания. Всъщност сред тях има и доста чернокожи, но това не променя нещата. Вече е засечен и фактът, че им доставят оръжие и боеприпаси.

Сигурно ще попитате защо смятаме, че това има нещо общо с тукашната ситуация. Част от тези господа вече са се настанили до самата граница, в онова градче, откъдето предаваше Мукузели, преди да се премести в столицата. На две крачки от границата. Съгласете се, че това позволява да се направят някои категорични изводи.

— Така е — кимна Мазур.

— И тук възникват куп въпроси — каза мосю Жак. — Аз нито за миг не допускам, че те възнамеряват да предприемат дързък набег срещу резиденцията на мадмоазел Олонго и да извършат преврат, както стана на други места... Все пак това не са Сейшелските острови и любимите номера на Майк Хоар няма да минат. Те са твърде малко, за да предприемат набег или да нахлуят в столицата с бойни действия. Един сериозен човек не може да не осъзнава това, а зад тях стоят сериозни хора, които не са склонни на авантюри и глупави постъпки. Съгласен ли сте с моята логика?

Мазур мълчешком кимна.

— Значи тук има нещо друго. А ние не знаем какво е то и това малко ме изнервя. На практика всичко, което могат да направят, ще бъде насочено към разклащането на стабилността. Мисля, че замислите им са стигнали само дотук... Там, в градчето край границата, има едва трийсетина души... И ако погледнем на ситуацията с професионален цинизъм, това отваря възможността да бъдат проведени специални операции, нали така? Разбирате ли какво имам предвид?

Мазур кимна. В случая нямаше нищо за разбиране — просто през една тъмна нощ трябваше да прекосят чисто символичната граница, както стана наскоро, и да си пообщуват с компанията, която се е събрала там...

— Но в това отношение възникват известни трудности — каза малко обезсърчено мосю Жак. — Ако зависеше от мен или от преките ми началници, не бих се обърнал към вас и бих решил проблема със собствени сили. — Той натъжено разкриви устни. — Само че има още по-големи началници и политици. И те недвусмислено ми забраниха да върша подобни лудории. В дъното на всичко е някаква висша политика и честно казано, не съм разпитвал кой знае колко за подробностите. Има някакво много сложно преплитане на висша политика и бизнес. Изглежда, те се боят, че една известна и на двама ни фирма може да

ощети нашите интереси в някое друго кътче по света, тъй като разполага с всички възможности да го стори. Както и още нещо... Но, повтарям — това не ме интересува. За мен има значение само фактът, че ми е забранено да извършвам каквито и да било активни мероприятия. Само че съществуват и други хора, които нямат такава забрана... — За миг погледът му стана пронизващ, очите му заприличаха на два свредела. — Разбирате ли ме добре какво искам да кажа?

— Много добре ви разбирам — кимна Мазур.

Че какво имаше да разбира в този случай? Жабарят искаше някой друг да свърши мръсната работа вместо него. Може би наистина му бяха забранили, а може би просто искаше да остане встрани. И беше прав — това не бяха Сейшелските острови, нито някаква си държавица Мавриций и с толкова скромни сили онези хора не можеха да извършат нападение, камо ли да предприемат бойни действия. Тук имаше нещо друго. Дали пък не се подготвяше някаква диверсия? Някаква провокация, каквато имаше буквално преди няколко дни?

Мосю Жак угоднически каза:

— Моите големи началници и политиците в Париж би трябвало да са абсолютно наясно, че въпреки цялото влияние, с което се ползваме тук, не можем да контролираме абсолютно всичко и да се разпореждаме както преди. И ако някой местен генерал или полковник реши да предприеме нападение през границата, а тук такива неща стават непрекъснато и повсеместно, аз не бих могъл да попреча... и дори може да не съм информиран за това предварително, понеже все пак не съм господ, че да проследя всичко и всички. Затова едва ли има смисъл да се изчаква прекалено дълго, защото те скоро ще бъдат в пълна готовност, а ние нямаме представа какво са намислили... Това е основната тема на нашия разговор, другото не е чак толкова важно... Какво ще кажете?

— Комплимент за комплимент — отвърна сериозно Мазур. — Радвам се, че ме смятате за опитен разузнавач, но и аз съм с твърдото убеждение, че вие също в никакъв случай не сте никакъв къпав дилетант... Длъжен съм да докладвам на началниците си, а те ще решат...

— Да, разбира се! Защо трябва да чакаме? — Той хитро се подсмихна. — А можете ли да докладвате на началниците си по две

линии? И на вашето основно началство, и на местното?

— Мисля, че мога — каза Мазур.

„Наистина, ако французинът иска да ни прехвърли мръсната работа, защо и ние да не постъпим по същия начин, като прехвърлим всичко на някой местен и доста як гръб? Още повече че те с готовност ще се съгласят. Разбира се, първо трябва да се посъветвам с Лаврик и да получа разрешение и чак след това да ида при Мтанга...“.

— Мисля, че всеки от нас много добре разбра другия, нали така? — попита французинът. — Не мога да се опитвам да предотвратя онова, за което нямам информация...

— Така е... — каза Мазур. И се сети, че има какво да попита: — Свършихме ли с основната тема? Прекрасно... А сега ще ви помоля да смятате, че разговаряте единствено и само с началника на личната охрана на мадмоазел Олонго. Знаете ли нещо за това, че по време на утрешната пресконференция срещу нея ще бъде извършено покушение?

Подвижното лице на мосю Жак за миг застина като неподвижна маска.

— Абсолютно нищо — изрече бавно той. — Да не би вие да имате такава информация?

— Да.

— Източникът ви сигурен ли е?

— Според мен да — каза Мазур. И изпреварвайки въпроса, допълни: — Но моят източник не знае нито подробностите, нито кои са хората. Той просто твърди, че ще има покушение...

— Какво пък, ако приемем, че вашият източник не лъже... Минно-геоложкият колеж... — Мосю Жак се замисли за известно време, през което Мазур успя да изпуши половин цигара. — Това може да е само човек от залата, някой от журналистите или от вътрешната охрана...

„Професионалист — каза си с уважение Мазур. — Явно познава Минно-геоложкия колеж, тутакси изчисли всичко и стигна до същите изводи, каквито направи и човекът от службите на ЮАР“.

— И какво мислите да предприемете? — попита съвсем тихичко мосю Жак.

Мазур леко сви рамене:

— Боя се, че не мога да предприема нищо. Само мога да си отворям очите на четири и да се постарая да заловя въпросния човек или въпросната група, преди да са задействали оръжието се. Може би ще ми подскажете нещо?

— Уви, не мога — каза мосю Жак. — Колкото и да е тъжно, други възможности наистина няма. Журналистическата апаратура може да се използва като прекрасно скривалище за пистолет или за граната и в този случай няма да помогнат нито магнитометри, нито рентгени, а пък предварително да разглобяваш винтче по винтче всяка камера или диктофон, е невъзможно. Но вероятно ще мога да ви помогна малко. Когато преди три часа получих списъка на журналистите, които пристигат тук, го проучих по един критерий. Изобщо не съм имал предвид някакъв убиец, а чисто и просто се поинтересувах от евентуалните разузнавачи, които биха могли да пристигнат тук. Тази журналистическа компания възнамерява да остане в града до коронацията, всички са се акредитирали за церемонията. А ние с вас много добре знаем колко често хора с нашия скупчен занаят се появяват предрешени и като журналисти. — Той многозначително се подсмихна. — Да вземем например един руснак, чиято истинска същност знаят и хлапетата по улиците... Както и да е, да не се разсейваме. Проучих списъка много старателно.

— И по какъв признак подбрахте подозрителните?

Мосю Жак с готовност отговори:

— Подбрах онези от тях, които на пръв поглед нямат никаква причина да са тук. Да речем, американецът... Не зная до каква степен познавате американските нрави, но аз съм наясно, че американците — имам предвид обикновените хора, а не персоните, които по служебна или по бизнес линия са длъжни да се интересуват какво става в чужбина — в по-голямата си част не проявяват никакъв интерес към онова, което се случва извън границите на Щатите. Абсолютно никакъв. Дори добрата стара Европа им е напълно безразлична, камо ли Африка. Но въпреки това сред журналистите се подвизава някой си Кристофър Евърт от „Балоу нюз“. Успях да проверя какво е това. Балоу е едно малко градче в щата Канзас с население малко над четири хиляди души. Няма никакво съмнение, че това е някаква ужасна дупка и ако щете, нарежете ме на парчета, но няма да повярвам, че там могат да се заинтересуват от тукашните събития, още повече — когато става

дума за обявяването на монархия, към която янките се отнасят без капка ентузиазъм. Дяволите да го вземат, едва ли на това затънтено място в Канзас ще се намери дори и един човек, който е в състояние да открие нашата държава на картата, освен може би някой учител или библиотекар... Но въпреки това вестничето е дръзнало да направи доста сериозни разходи, за да изпрати мистър Евърт тук. Начинанието няма да има никаква възвръщаемост, а янките са страшно практични. Не виждам нищо странно във факта, че тук са пристигнали четирима френски журналисти, които също са от подобни малки градчета, защото това е съвсем различно. Във Франция много хора до ден-дневен живо се интересуват от всичко, което става в бившите ни колонии. Само че какво прави тук репортер от „Балоу нюз“? — Той извади от луксозната си кожена папка един дебел плик и го сложи пред Мазур. — Тук има информация за осем такива провинциалисти, включително и за мистър Евърт. Име, държава, название на вестника или телевизията. От дълбоките провинции в Ирландия, Швеция, Белгия, Италия и дори от Гърция. Пак повтарям, не съм имал предвид никакво покушение и никакви атентатори. Чисто и просто исках да ви предам това като на началник на личната охрана на мадам Олонго. Според моите наблюдения и моята информация вие наистина сте добър бодигард, да не говорим как я спасихте от резиденцията по време на нападението. Виждам, че сте перфектно обучен. А вие сигурно знаете по-добре от мен, че добрият началник на охраната трябва да събира информация за разни съмнителни типове, които се появяват близо до охранявания обект...

— Естествено — каза Мазур. — Само че знаете ли какво? Можете ли да ми дадете такава информация и за онези четирима французи?

За миг очите на събеседника му отново се превърнаха в свредели:

— Мислите ли, че...

— Нямам представа — каза Мазур. — Включвам ги в списъка единствено и само заради факта че те не предизвикват вашите подозрения. Но знае ли човек? Може би разчитат точно на това? На вас те не ви изглеждат подозрително, но аз съм длъжен да подозирам всички... Или вие смятате, че бъдещият убиец в никакъв случай не може да бъде французин?

— Няма такова нещо — подсмихна се мосю Жак. — Аз не съм от хората, които издигат патриотизма до степен на идиотизъм. Не са малко французите, които са замесени в най-мръсните неща... — Той погледна часовника си, явно пресмятайки нещо. — Мога да ви снабдя с материалите най-късно след час. Ще ви ги донесе един мой човек, понеже някакъв си скромнен представител на две, макар и много големи автомобилни фирми не е в позиция да се появява в Лунния дворец, просто не е подходящ за това място. Може би имате някакви въпроси?

— Нямам — каза Мазур.

Мосю Жак присви очи:

— Ако съдя по това, че не попитахте нито как се казва градчето, в което се е окопала тази компания, нито къде точно се намира, значи много добре знаете за кой град и дори за коя сграда става дума... Там неотдавна вече се вдигна някаква дандания...

Мазур се подсмихна:

— В Африка непрекъснато стават разни дандании...

— Не се опитвам да измъкна някаква информация от вас, това си е ваша работа — подсмихна се също французинът. — Дори ми харесва, че знаете кой е градът и коя е сградата. Имам предвид основната тема на нашия разговор. Наистина бих ви посъветвал да форсирате събитията. Компанията, която се е събрала там, никак не ми харесва...

— На мен също — каза Мазур. — Предварително и задочно. Е, радвам се, че се запознах с вас.

СЕДМА ГЛАВА

ЖУРНАЛИСТИКА С АФРИКАНСКИ РЕСОР

Идеята да направят пресконференция в храма на науката, тоест в Минно–геоложкия колеж, не беше тяхна. Подхвърлиха я наетите от Принцесата скъпо платени специалисти, които в очите на Мазур си бяха истинска екзотика. След няколко командировки по тези места самата Африка престана да му изглежда екзотично, затова пък въпросните трима души — пооплешивелият дебелак, младият мъж, рошав като някакъв битълс, и симпатичната около трийсетгодишна блондинка (която тактично намекваше, че няма нищо против да му отвърне с взаимност, ако той предприеме нещо, само че в момента не му беше до нея), си бяха същинска екзотика за съветския човек.

В Съветския съюз такава професия не съществуваше и за нея знаеха само хората, които обичаха да четат статии и книги на журналисти, занимаващи се с международна политика, с описания на специалистите по пиар, иначе казано — по обработване на общественото мнение. Или, на прост език, на специалисти по изкуското баламосване на избирателите — още една гримаса на капиталистическия свят, както би се изразил Панкратов. Мазур, който дълго бе обикалял из чуждите страни, знаеше, че такива хора съществуват, но за пръв път ги виждаше на живо.

Бащицата никога не беше прибягвал до помощта на такива експерти, тъй като смяташе, че най-добрият специалист по обработка на общественото мнение е полковник Мтанга (в което може би имаше известна истина). Но — както се убеди Мазур — в Сорбоната Принцесата изобщо не бе посвещавала цялото си време на купони, креватни забавления и развлечения от този сорт. И сега логично и убедително обясни на Мазур (и много по-трудно на Мтанга и Лавута), че такива специалисти просто са й необходими. Първо, тяхното присъствие щеше да убеди Европа, че след някои деформации в миналото, хм, царстване наистина е задухал вятърът на промените и демокрацията, и — второ — те със сигурност щяха да са в състояние

да подсказат разумни неща, понеже тя щеше да се постарее да подбере компетентни познавачи на африканската специфика. И твърдеше, че срещу добри пари в Европа могат да се намерят специалисти по абсолютно всичко. Когато чу с колко ще трябва да се бръкнат, Мтанга се позакашля, но не се впусна в продължителни спорове. В края на краищата, както лично обясни с известен цинизъм на Мазур, някои министри бяха откраднали доста повече от хазната, и то наведнъж. И изпрати във Франция един самолет с Флорисиен, който изглеждаше много интелигентно, особено когато носеше очила със стъкла без диоптър и не държеше насочено оръжие.

Мазур беше принуден да признае, че идеята за Минно-геоложкия колеж, която тримата подхвърлиха, наистина не беше лоша. И като че ли бележеше новите тенденции по най-красноречив начин. Това не беше някоя от официозните безлични зали на Министерството на печата, а храм на науката, най-доброто и най-престижното от трите местни висши учебни заведения, открито от французите още през 11-а година за собствените им нужди и останало в наследство на новородената република.

Независимо от интелектуалното си равнище всички следващи управници винаги се бяха отнасяли много грижовно и с огромно внимание към колежа, защото той им беше необходим, като се имаше предвид колко голям приход бяха давали на хазната (а следователно и на самите управници) разработките на находищата с полезни изкопаеми. Учебното заведение беше много престижно, възпитаниците му моментално получаваха добра работа в рудниците на Министерството на подземните богатства и затова тук не влизаха задръстенияци, казано по нашенски, а само хора, които притежават изключителни способности. Е, както и чадата на собствениците на бакалийки и друг дребен бизнес от сорта на бащата на Жулиет — Джулка. Но най-важното бе, че синчетата не само на местния елит, а и на две-три други африкански държави сериозно и задълбочено се обучаваха точно на това място.

Сградата беше огромна и величествена, построена за векове. Имаше зала с твърди, но удобни столове, сцена, на която от време на време се играеха самодейни спектакли, а за тържествени мероприятия като днешното слагаха дълга маса, тукашният аналог на почетен президиум, и трибуна за оратора, украсена с емблемата на колежа. По

прозорците бяха изработени прекрасни витражи. Зданието изглеждаше авторитетно с просторните си чисти коридори, с окачени в тях портрети на основателите на европейската геология и минно-геоложките дейности, с колекции от минерали в остъклени витрини, с оръдия на труда на рудокопачите отпреди един-два века, с картини и пейзажи на съответната тема... Тримата французи наистина не получаваха парите си даром, защото това беше добър символ на новите тенденции и обещания обрат към демокрация. Мазур и Мтанга трябваше да обиколят цялата сграда заради служебните си задължение, но не им остана време да се полюбуват на един куп тукашни забележителности.

Естествено господа студентите и преподавателите, както и целият персонал до последния нощен пазач любезно, но безкомпромисно бяха изведени от сградата за времето, докато трае пресконференцията. Защото тенденциите си бяха тенденции, но сигурността си беше сигурност. Както се убеди Мазур, французите наистина имаха добра представа от африканската специфика и не възразиха нито дума срещу многобройната охрана, макар категорично да я посъветваха да не проявява какъвто и да било намек за милитаризъм в рамките на проекта. Та затова нито по коридора, по който трябваше да минат журналистите, нито в актовата зала не се мяркаше нито една камуфлажна униформа, абсолютно всички охранители се разхождаха с цивилни дрехи и не държаха малките си автомати извадени, а под саката.

„Ако това не е атмосфера на интелигентност, наука и култура, не зная какъв дявол още им трябва“, помисли си Мазур, след като огледа сградата. Горедолу същото, но с по-простишки изрази му каза и Мтанга, който за благоприличие си бе сложил очила със златна рамка, но със стъкла без диоптри и на всичкото отгоре бе проявил изключителното безсрамие да си окачи голямата значка на възпитаник на въпросния колеж, понеже външните хора и без това не знаеха за какво става дума, а пък местните нямаше дори да гъкнат...

А пък за помещенията, в които журналистите нямаше как да се озоват, не биваше да се притесняват и в тях можеха да се държат свойски, както са си свикнали. Та затова на всички други места, без никакво изключение, стояха подсилени караули, повечето от които не бяха цивилни агенти, а жандармеристи с пълна униформа, с извадени

автоматични винтовки, с гранати и с ножове на кръста. Трябваше да изключат каквато и да било случайност и затова сложиха часовои буквално навсякъде — от дамската тоалетна за малобройните преподавателки от женски пол до будката на портиера, да не говорим за обширния таван...

Жилите им сякаш звънтяха от напрежение като опънати струни или като жици, по които тече ток. Мазур многократно бе изпадал в подобно състояние, но все не можеше да свикне с него и подозираше, че това никога няма да се случи...

Двамата с Мтанга стояха до отворената врата с две крила, която водеше към залата. Те бяха високи, резбовани и старателно излъскани от прислугата, която в тази сграда беше повече, отколкото студентите. От другата страна на коридора бяха застанали няколко агенти. Ей сега щеше да се започне, ей сега щяха да се появят...

Сапърите си свършиха работата съвестно и се кълняха, че няма заложени бомби. Нямаше как да не им вярват, защото бяха опитни хора и много добре знаеха, че отговарят с главите си за проверката. А това означаваше, че нападателят все пак щеше да е стрелец, понеже трудно можеха да си представят как някой би се опитал да хвърли граната. Тъй като точно в тези условия шансовете охраната да го изпревари бяха деветдесет и девет на сто. Ако съучастниците взривяха някакви трещящи димки или някакви фойерверки, стрелецът щеше да има нищожен шанс да се измъкне. Един професионален убиец би рискувал дори ако шансовете му са нищожни, стига заплащането му да е подобаващо, а нашите приятели от „Даймънд“ едва ли щяха да се скъпят...

Край. Иззад завоя се появиха първите посетители, преминали през прецизната проверка. Както трябваше да се очаква, оказа се, че това са пет–шест чиновници от ЮНЕСКО, които всъщност бяха дребни риби, но се държаха надуто и надменно, а по лицата им бе изписан лек оттенък на обида. Е, да, разбира се, не им беше приятно, че са ги прекарали през металотърсача заедно с всички останали. Но какво да се прави, скъпи господа, при положение че сред вас няма нито една наистина високопоставена личност, а между дребните риби в ООН като нищо би могъл да се промъкне някой убиец, тъй като чиновниците ви са несметно количество и дори най-доброто

разузнаване на света за нищо на света не би могло да провери всички до един.

Леле–мале, дръжете ме, ще падна! Не, гледката наистина си я биваше! Въпреки цялата сериозност на момента Мазур жизнерадостно се разкиска, естествено наум. Появи се доктор Мукузели, който шестваше с такъв вид, сякаш вече го бяха избрали за председател на парламента, съставен само от опозиционери. Рано е, птицо, за песен. А смях предизвикваше фактът, че символът на демокрацията се бе накиприл с катабубу — местна национална дреха, която приличаше на узбекски халат, но по-различен модел. Беше нещо като официална копринена мантия, покрита с орнаменти в бяло, зелено и черно и избродирана със златна сърма.

Смешно беше и това, че с този свой опит да се приближи до народа той просто се бе издънил. Гражданите и най-вече столичани, включително и обитателите на катакомбите в покрайнините, отдавна вече смятаха катабубу за признак на възможно най-безпросветната селяндурщина. А гражданите и най-вече столичаните навсякъде по света си приличаха и дори един столичанин да е беден като църковна мишка, пак щеше да гледа отвисоко на селянина с катабубу, даже тоя селянин да е сто пъти по-заможен от него.

Мукузели не беше прекарал чак толкова време в емиграция, че да не знаеше това, но въпреки всичко се бе издокарал като селяндур. Разбира се, на някакъв национален празник като Деня на независимостта градският елит не се появяваше с европейски костюми, а именно със скъпарски катабубу, но в годината имаше само четири или пет такива празника, а до най-близкия оставаха цели два месеца. Тъй че или самият доктор, или неговите съветници бяха проявили известна глупост. Защото, появявайки се в такъв вид пред обитателите на столицата, той не можеше да постигне особен успех и дори точно обратното — много хора, включително и онези, чиито убеждения бяха близки до възгледите на доктора, щяха да му се присмиват наум...

Мукузели крачеше важно, подпирайки се на висок бастун от черно дърво със засукана дръжка от слонова кост. Съпровождаха го четирима души с европейски костюми и вратовръзки и с изключително импозантен вид на горди, радостни и в същото време леко изплашени хора. Те със сигурност не бяха емигранти, а местни, излезли от

нелегалност, сиреч от кухните си мъже. Хем новите тенденции, бележещи обратата към демокрацията, ги опияняваха, хем и полковник Мтанга си беше на мястото, не беше изчезнал в небитието и гледаше мрачно, присвил очи като ловец.

Мукузели спря и с престолено простодушие каза:

— Я виж ти, какви неща са се случили! Ако се съди по значката, докато не сме се виждали, вие май сте успели да завършите висше образование, полковник? Моите искрени поздравления...

„Най-откровено си дириш белята, дърт мръсноко — помисли си Мазур, — и много добре го знаеш. Макар изобщо да не си глупак. Да не би да се чувстваш чак толкова уверен в себе си или хората, на които си се продал, са ти внушили тази неудържима самоувереност? А в това, че си се продал, няма никакво съмнение, защото твоите жалки емигрантски доходи предимно от вестникарски статии нямаше да ти стигнат нито за нова мощна радиостанция в Кириату, нито за избродирания ти със злато пенъоар, нито дори за такъв бастун.“

Полковникът се оказа на висота. Без да му мигне окото, отговори:

— За висше образование надбавката към заплатата е доста голяма...

— Радвам се за вас — кимна величествено Мукузели и влезе в залата (но докато минаваше покрай тях, свитата му боязливо стрелкаше с погледи полковника, тъй като на тях никой не им беше давал железни гаранции и въпросната шибана интелигенция беше абсолютно наясно, че Мтанга е запомнил всички в целия им блясък...).

Ето че се понесе и тълпата журналисти с различен цвят на кожата — появи се дори и един японец, както и нашият абсолютно трезвен експерт по международните въпроси. Е, поне него още отсега можеха да го изключат от списъка на заподозрените. И този също, макар че не беше наш, а точно обратното — минаваше за твърде значима фигура в американската журналистика, за да се окаже, че е някакъв си вулгарен наемен убиец. И за тези двамата Мтанга също каза, че са големи клечки и стари журналистически пушки, които, макар да не бяха милионери като американеца, не падаха по-долу от него... Имаше и още две-три изключения по същите причини. Колко ли бяха общо? Заедно с местните наброяваха почти стотина. И всички изглеждаха непринудено и разкрепостено, както имаха навика да се

държат опитните журналисти. Никой не хвърляше мрачни погледи изпод вежди насам–натам. Всъщност добрият професионалист не би се издал с такива глупости, точно обратното — би се държал най-естествено от всички... Жените не правеха изключение, а пък Мазур се бе натъквал на жени, които умееха да убиват не по-зле от мъжете...

Тъй. И последните от групата влязоха в залата. Най-отзад вървеше елегантен субект. Двамата с полковника срещнаха погледите си и преди да прекрачи прага ѝ, той завъртя отрицателно глава. Ясно. Металотърсачите не бяха открили оръжие у никого. Но това все още не означаваше нищо. Версията, според която покушението можеше да се извърши с граната, не биваше да се изключва напълно. В крайна сметка какво ли не става на този свят.

В недостъпната за простосмъртните литература беше описан един забележителен случай, според който тук, в Африка, някакъв много опитен убиец действал като камикадзе и когато се озовал на две крачки от субекта, стрелял три пъти от упор, а след това се взривил с граната. В тази история — да пази Господ! — нямаше нито политика, нито фанатизъм. Чисто и просто въпросният човек умираше от рак на черния дроб и много добре знаел, че му остава да живее съвсем малко, но за сметка на това семейството му получило добри пари. Случаят можеше да се повтори.

Между другото съществуваха няколко типа гранати, които не съдържаха нито микрон метал и не можеха да бъдат засечени с никакъв детектор, а само с рентген, но тук не използваха рентген дори по времето на Бащицата. С огнестрелното оръжие нещата стояха по-различно — във всеки изработен от здрава пластмаса пистолет все пак имаше метални елементи, пък и все още никой не бе успял да произведе патрони от синтетика, тъй че те със сигурност щяха да се развънят...

За броени секунди човек можеше да се сети за много неща. Мазур си спомни онзи холивудски екшън с Клинт Истууд, в който маниакът, решил да убие президента на САЩ, беше изработил пистолет с два патрона именно от здрава пластмаса и ги беше скрил в ключодържателя си. И премина успешно през контрола, негодникът, нито един детектор не изписка. Общо взето, тази идея не беше чак толкова фантастична. Теоретично можеше да се очаква нещо подобно. Защото посветените хора — и онези, които си изкарваха хляба като

наемни убийци, и другите, които им се противопоставяха (да речем, като Мтанга), постоянно и поголовно четяха кримки и шпионски романи и гледаха екшъни точно за да измъкнат нещо полезно за себе си. И понякога дори го намираха, та затова дори най-сериозните разузнавания не пренебрегваха подобни занимания. Мазур със сигурност знаеше, че американците имат такъв отдел, най-вероятно и при тях също имаше...

Край! Вече нямаше право на каквито и да било странични размисли. Беше време за работа...

Мазур влезе в залата след Мтанга и пицната врата безшумно се затвори зад гърба му. Пищещото братство все още се настаняваше по столовете, а майсторите на обектива вече бяха насядали на първите редове и от двете страни на пътеката. Разбира се, любезно, но непреклонно ги настаниха по такъв начин, че да остане място, по което да минава охраната. Охранителите бяха най-малко трийсетина юнаци от хората на Мазур — негови момчета и чужденци, и хората на Мтанга. А освен това сред журналистите също бяха насядали над дванайсетина момчета на полковника. Вярно, те трябваше да се държат под око помежду си по същата система за кръстосано наблюдение, защото в такива случаи Мазур можеше да има доверие единствено на себе си, на Мтанга и на своята група и полковникът беше напълно съгласен с това. Все пак неговите пръснати из залата хора бяха единствените, които внесоха оръжие по законен начин...

Ах, тия майстори на обектива... Някои от джунджуриите им бяха толкова едрогабаритни, че в такова скривалище можеше да влезе не просто пистолет, а дори цял миниавтомат „Узи“. Виж, местните телевизионери не будеха тревога, понеже никой не се церемони с тях, камерите им много отдавна бяха проверени и за всеки случай запечатани на нужните места, тъй че щяха да успеят да скрият нещо вътре, ама друг път. Но чуждите бяха около двайсетина...

На трибуната все още нямаше никого. Покрай нея с делови вид се мяркаше Лаврик, облечен с бял костюм, сякаш в задълженията му влизаше да налива минерална вода на Принцесата от високата кристална кана (изпотените бутилки също бяха там). Макар всъщност да имаше задачата, ако започне някаква дандания, мълниеносно и най-безцеремонно да натика Принцесата под трибуната, по чиято предна

стена, както и по страничните бяха здраво закрепени бронезилетки, които гарантираха пълна защита от куршумите.

Това беше много по-сигурно, отколкото да действат като охраната в онзи американски филм и да се втурнат бързешката да я извеждат от сцената, прикривайки я със собствените си тела. Предупредиха Принцесата за този вариант в развоя на събитията и тя направи недоволна гримаса, но не се впусна да протестира, понеже беше доста умно момиче и разбираше всичко. И изобщо не възнамеряваше да последва Бащицата на онези места, където бродеха лунни хипопотами, а в ручейте течеше палмово вино или подсладена млечна напитка, в зависимост от вкуса...

В качеството на почетен президиум седяха министърът на печата и още двама висши чиновници, а четвъртият стол беше празен. Като че ли нямаше причина тези трима души да бъдат подозирани, освен това те бяха на възраст, напълнели и натежали и едва ли бяха способни да извъртят някакъв юнашки номер с оръжие, но въпреки това едно невидимо за публиката момче в дъното на сцената беше сложено именно за да наблюдава само тях. Това си беше истинско, недоловимо от широкия свят и необявено извънредно положение в една отделно взета сграда, тъй де...

Ето че лъвовете на перото насядаха, нагласиха тefтери на коленете си и насочиха микрофоните си... Министърът на печата се обърна към задната врата и кимна, давайки знак на хората, които стояха там, че могат да започнат.

Появи се и виновницата за тържеството. Гръмнаха аплодисменти, които от страна на мъжката част от присъстващите май не бяха протоколни, а съвсем искрени. Натали беше прекрасна със светлолилавата си парижка рокля (малко консервативна, разголваща само коленете и врата ѝ), със сложната си прическа, с ослепителната си усмивка и с доста големия брой диаманти, които блестяха по нея. Тя отиде до свободния стол с грациозна походка на манекенка и седна. Просто нямаше как да бъде асоциирана с тиранията, със сатрапството и със зверските лудории на тайната полиция. Сигурно никой от присъстващите не я беше виждал с камуфлажна униформа, с автомат на рамо и с нож на кръста и никога не бе имал възможността да я зърне като разчорлена, озъбена и яростна фурия по време на обучението ѝ по ръкопашен бой. (Но Мазур я беше виждал. Разбира се, в подготовката

си тя отстъпваше десет пъти пред който и да било боец от частите със специално предназначение, но, общо взето, владееше добре ръкопашния бой, тая истинска амикоте. Мазур харесваше и още нещо в нея — тя се отнасяше много сериозно към всичко, което вършеше, независимо дали ставаше дума за тренировки, или за любов).

Е, почна се. Министърът на печата застана на трибуната и в течение на няколко минути пъ като славей, разказвайки цветисто с най-честната физиономия на света за въпросните нови тенденции, за — няма защо да крием — някои деформации от предишните времена, за стъпките към бъдещата демокрация и други такива. Вярно, за разлика от плешивия Никита, той не опръска с нито една капка мръсотия Бащицата, като се придържаше към друга формула — че царят си е бил добър и целият в бяло, но му се паднали лоши боляри. Шкембестият мръсник звучеше много убедително. Въпреки целия си професионализъм гостите едва ли знаеха, че този чаровен тюфлек бе започнал кариерата си на държавен служител в тайната полиция много преди Бащицата да вземе властта, още при тогавашния предшественик на Мтанга, и чак по-късно го бяха изритали да се занимава с култура. Но както е известно, бивши ченгета няма, включително и в Африка...

След като получи своята доза аплодисменти, министърът се върна на мястото си, а на трибуната застана Натали, с мила усмивка и категоричен жест прекрати аплодисментите и без да престава чаровно да се усмихва, в течение на две минути баламосва присъстващите, само че със свои, а не с официозни думи. За част от секундата Мазур си позволи да изпита известно възхищение заедно с приятно собственическо чувство — все пак тя беше храбро момиче и се държеше, сякаш нищо не се е случило, макар много добре да знаеше, че има голяма вероятност всеки момент да стрелят по нея. Оказваше се, че синята кръв си е синя дори и в Африка...

Тя свърши бързо. И се усмихна още по-лъчезарно:

— Имате ли въпроси, дами и господа?

Ето на, започна се с провокациите... Един пооплешивял тип скокна, издърдори неразбираемо името си и названието на вестника си, а сетне високо и членоразделно попита дали е вярно, че за определен период от време тя е била държана насила в съветското посолство. Ако зависеше от Мазур, щеше да го ошамари едно хубаво. Вярно, и Натали не се изложи и с няколко фрази направи на пух и прах тази глупост.

Тогава пооплешивелият мъж попита как изобщо се е озовала там. С холивудска усмивка Натали му отвърна, че са ѝ помогнали приятели, каквито тя, слава Богу, все още има достатъчно, и без да сваля усмивката от лицето си, го погледна така, сякаш го питаше: „А ти що не си...?“. Пооплешивелият мъж явно беше подготвил още два въпроса (естествено за съветското присъствие и други такива), но Натали успя да се възползва от кратката пауза и да попита дали има други въпроси с такъв вид, та плешивкото веднага разбра, че няма да научи нищо повече на тази територия. Затова неохотно седна на стола си и без никакъв ентузиазъм започна меланхолично да драци в тефтера си.

В следващите въпроси вече нямаше никаква провокация. Натали отговаряше, без да се замисля, а на подходящите места проявяваше и чувство за хумор. Мазур слушаше всичко това с половин ухо, тъй като и въпросите, и отговорите бяха отишли някъде на заден план, превръщайки се в звуков фон. Разхождаше се с безшумни котешки стъпки покрай най-задния ред столове, опитвайки се да открие нещо, без самият той да знае какво, като разчиташе не на разума си, а на дългогодишния си инстинкт на ловец...

На пръв поглед гледката беше съвсем обичайна, израженията на лицата бяха съвсем обичайни, движенията бяха съвсем обичайни...

— Убедени ли сте в успеха на референдума?

— Ще се придържате ли към принципите на чичо си при разпределянето на акциите на новите диамантени находища, или ще следвате някакви свои правила?

— Ако станете кралица, каква титла ще има бъдещият ви съпруг?

„От всичко се интересуват тия драки... Тъй, бабичката с прекрасния «Никон» като че ли е извън подозрение, подмладява се, както правят всички западници, но по врата ѝ личи, че вече приближава пенсионна възраст. Пропускаме американския маестро милионер... Както и целия този ред... Онзи юноша с камерата също отпада, просто докато снима, най-откровено му текат лигите... Стоп! Какво ме жегна? Какво хвана окото ми? Инстинктът ми неслучайно ме накара да спра и да се вгледам, това не е току-така, досега никога не са ставали такива грешки...“.

И той изведнъж осъзна какво не му харесваше у този уж абсолютно неподозрителен тип, във въпросния мистър Евърт от дълбоката американска провинция. Позата. Както и погледът. Тялото

му беше напрегнато. Машинално, несъзнателно не бе заел поза на репортер, а по-скоро на стрелец. Държеше доста голямата си видеокамера, сякаш бе винтовка. С положението на главата си и присвитите си очи приличаше повече на ловец... Макар нищо да не подсказваше, че се опитва да отвори някаква тайна вратичка в корпуса на камерата и да извади оръжие оттам! И все пак... Момчето уж съсредоточено снимаше, но защо пръстът му вече на два пъти се премести от копчето, което служеше за нещо като спусък на видеокамерата (дори и Аллах не знаеше как се нарича), към големия черен бутон, само че не го натискаше, а просто лекичко го докосваше с такъв вид, че ако държеше в ръцете си оръжие, това би изглеждало като...

Очевидно избираше най-удобния момент да стреля и искаше да е сигурен, че ще улучи.

„А защо ние взаимно си внушихме, че при всички случаи ще стрелят с пистолет, скрит в тайник? Та нали Бащицата...“

Без да извършва суетливи движения, Мазур направи две крачки встрани, малко по-надясно, и се озова на място, откъдето можеше да надникне в обектива на камерата.

Мамка ти!!!

Повече нямаше какво да му мисли. Мазур скочи напред, най-безцеремонно изблъска с лакът един проточил лига виртуоз на снимачното устройство, със светкавично движение вдигна обектива на камерата на Евърт към тавана, нанесе му точен удар с левия крак, за да го повали на пода, стовари се отгоре му, яхна го и изтръгна оръдието на труда от ръцете му. Евърт изобщо не се стъписа, бързо се опомни и се опита да приложи една хитра хватка на Мазур, за да го свали от себе си. Но в такива случаи Мазур винаги очакваше най-лошото, затова беше подготвен и му отвърна с доста силен шут в главата с левия си крак. И улавяйки с крайчеца на окото си някакво размърдване до себе си, скокна и се отдръпна встрани, за да направи път на тримата застанали най-близо агенти, които се нахвърлиха върху зашеметения враг по всички правила, извиха ръцете му и забиха мутрата му в пода.

Никой наоколо още не бе успял да разбере какво става, когато на две места, малко встрани от тях, се чу оглушителен грохот и Мазур с крайчеца на окото си видя два ослепителни проблясъка на взривове, които блъвнаха кълбета дим. И се започна. Лаврик не изгуби нито миг,

сграбчи Натали за раменете и я натика под трибунката. Разнесе се отчаян женски писък. Изпод снежнобелите сака се появиха огромен брой всевъзможни оръжия. Насядалите агенти скокнаха от местата си и се завъртяха като пумпали, местейки цевите си насам и натам. Тежкият гъст дим бавно се разстилаше. На две места сред скупчените хора настана бъркотия. Създаваха я мъжете с бели костюми, които поваляха някого на пода и му извиваха ръцете.

Стиснал насочения пистолет със свободната си ръка, Мазур продължи хищно да се озърта, но тъй и не откри нови мишени. Най-интересното бе, че повечето от присъстващите седяха наведени, прикрили главите си с ръце и сврели лица в коленете си. А част от правостоящите се хвърлиха на пода, проявявайки сръчността на врели и кипели хора, които очакват да започне стрелба или да засвистят хвърчащи осколци. Но десетина виртуози на обектива продължаваха да стоят на крак и настървено да снимат с фотоапарати и камери събитията, които се разиграваха в залата, където се провеждаше пресконференцията, мамка им...

Всичко беше наред. Вече бързешком извеждаха от помещението Евърт и другите двама, наведени и с извити ръце. Мтанга стоеше напрегнат до отсрещната стена и с енергични жестове, но без помен от суетене издаваше някакви заповеди. А охраната беше насочила дула, ала никъде не се виждаше човек, обладан от желанието да продължи атаката. Измъквайки се от кълбетата дим на въпросните две места, хората буквално изхвърчаха на четири крака. Упоритите професионалисти продължаваха да снимат. Вратата се затвори след тримата пленници, но никой друг не се втурна да ги последва. Явно всички все още бяха стъписани и изобщо не знаеха как да постъпят — дали да хукнат да бягат колкото се може по-далеч оттук, или да останат по местата си. Ахааа, някои (явно професионализмът им надделя) започнаха да се изправят, че дори и да стават, озъртайки се напористо, сякаш настървено събираха впечатления за предстоящия си разтърсващ репортаж. А нямаше никакво съмнение, че репортажът щеше да е разтърсващ... По дяволите!

Мазур погледна надясно и с крайчеца на окото си забеляза някакво движение на сцената. И изпсува наум — Лаврик стоеше леко приведен и се държеше с две ръце за най-скъпото място на всеки мъж,

опитвайки се геройски да се изправи, а Принцесата вече бе застанала в цял ръст с дръзко блеснали очи пред микрофона. И звънко се развика:

— Дами и господа, моля за внимание! Пресконференцията продължава! Тук вие говорихте за демокрация, нали? Това, което се случи току-що, демокрация ли е? Е, няма що, много демократично постъпват с нас!

Журналистите, които стояха прави, моментално се обърнаха към нея, някои я снимаха с камерите от легнало положение, други, водени от същите професионални рефлексии, вече се изправяха на крака и насочваха обективите, а трети, които бяха останали да седят, бързешком вдигаха падналите си тефтери.

— Страшно демократично е да стреляш по политик и по жена! — крещеше в микрофона Натали. — След всичко това трябва ли да бъдем обвинявани, че понякога сме стигали до крайности? Чакам вашите въпроси, дами и господа, готова съм, моля!

„Дяволско момиче“, помисли си с възхищение Мазур. Може би тя изобщо не преувеличаваше, когато се наричаше млад и перспективен политик. Държеше се прекрасно, цялото внимание беше приковано в нея и вече беше абсолютно ясно, че оттук нататък няма да настане нито паника, нито масово бягство от залата. Натали със сигурност щеше да спечели няколко коза. Видима опасност не съществуваше, само димът все още не се бе разсеял, тъй че едва ли имаше смисъл да прекратяват начинанието. Мтанга явно бе стигнал до същите изводи, но от жестовете му личеше, че се разпорежда да изведат от залата няколко души, които притискаха лицата си с ръце. Явно бяха попаднали на пътя на взривовете и ударната вълна бе засегнала очите им.

Все още сгърчен, Лаврик понечи отново да натика Натали под трибунката, но Мазур привлече вниманието му, подсвирквайки кратко, и с категоричен жест му забрани да го прави. Лаврик недоволно отстъпи.

Обърка се нашият Лаврик, толкова страховити вълци беше изтрепал, а сега се отпусна и го отнесе от едно момиче. Е, на всеки се случва. А Мазур мушна пистолета си в кобура и внимателно се взря в трофея си. Сетне почука с пръст по обектива. Разбира се, че това не беше стъкло, а някаква лека прозрачна пластмаса, която вероятно бе много крехка, за да не промени траекторията на куршума, и сигурно

трябваше да се пръсне на ситни парченца още след първия изстрел. Дългата колкото длан цев на истинското оръжие, чието дуло беше само на някакви си два сантиметра от пластмасата, се виждаше много добре. Нямаше никакво скривалище. В самата видеокамера някой много сръчно бе монтирал стрелящо устройство, може би автомат. Такива неща не се правеха в скапани работилници, за това явно се бяха погрижили добри майстори.

Някои неща напълно съвпадаха с покушението срещу Бащицата — пушкалото беше замаскирано в най-обикновен битов предмет. Какво, да не би работилницата и майсторите да бяха едни и същи? Сигурно, докато проверяващите бяха оглеждали апаратурата, никой не беше свалил капачките на обективите и не бе надникнал в тях. Но нямаше защо да ги обвиняват за това. Самият Мазур за пръв, по-точно за втори път в живота си след събитията в резиденцията се сблъскваше с такова нещо. Пък и... Лостчето на обшивката на обектива изглеждаше доста безобидно, но дори точно то да изпълняваше функциите на спусък, куршумът при всички случаи щеше да излети към тавана...

Хванал камерата така, че ако стане нещо, да не се озове срещу куршума, Мазур прокара с палеца на лявата си ръка лостчето до края на процепа, като в същото време надникна в окуляра. Блендата се затвори и напълно скри цевта от любопитните погледи. Всичко беше предвидено, в случая явно бяха работили сериозни майстори.

Дявол го знае този подозрителен тип уж от някаква дълбока щатска провинция (макар да не беше сигурно, че той наистина е американец), не е ясно дали щеше да успее да се измъкне, но имаше всички шансове да улучи точно целта. Пушкалото очевидно си го биваше и калибърът му бе поне деветмилиметров, тъй че не беше предназначено да плаши гаргите, пък и той се намираще на малка дистанцията. Интересно, дали в тукашната вяра имаше ангел хранител? Всъщност, за разлика от Бащицата, Натали беше католичка, макар и не ревностна, както сама си призна през смях...

Аха, окопитиха се! Пръв се съвзе презокеанският маестро милионер:

— Доколкото разбирам, това е оръжие?

Натали погледна към Мазур и той ѝ кимна. А тя най-спокойно отвърна:

— Ако съдя по реакцията на началника на охраната, това е оръжие.

Повече от половината обективи тутакси се насочиха към Мазур, а той се извърна в профил, като демонстративно криеше лицето си с дланта на свободната си ръка и изпъваше другата, та пред погледите да се озове камерата, а не физиономията му. Но веднага си помисли, че това, общо взето, е излишно, тъй като толкова пъти го бяха снимали и фотографирали до Бащицата, че вече беше разкрит. Но не свали ръката си от лицето, тъй като това поведение беше напълно обяснимо за един началник на охрана и никой нямаше да заподозре нищо. Просто хората със занаят като неговия винаги и навсякъде се стараеха да не се озовават без нужда пред обективите...

В този момент Мазур имаше прекрасен визуален достъп до доктор Мукузели. Той седеше величествено като някакъв езически бог, стиснал бастуна между коленете си. Макар че само преди две минути успя да го зърна как, обзет от панически страх, почти се бе заврял под стола. Дали се преструваше, или наистина не е знаел нищо предварително? Най-вероятно второто, понеже на такива пешки не им съобщаваха подобни тайни. А пък да организира лично такова нещо, не му стискаше, уважаеми господа...

ОСМА ГЛАВА

ОТВЕТНИЯТ УДАР

Тук вече всички бяха свои хора и можеха да не се притесняват, криейки старателно всевъзможните външни белези на милитаризма, а да постъпят както трябва и дори да направят точно обратното на онова, което вършеха до момента...

Докато вървеше към перфектния строй на десантчиците, Принцесата мощно набиваше крачка, обува с войнишки боти и облечена с камуфлажна униформа, с черни пагони на полковник от бившата женска рота, която вече бе успяла да се разрасне до батальон (както възнамеряваше, Бащицата ѝ даде званието два дни преди смъртта си), и с юнашки накривена черна барета, украсена с озъбената муцуна на леопард в златист цвят. Косата ѝ беше вързана на опашка, беше съвсем леко гримирана. Същинска амикоте, направо да паднеш! Вярно, камуфлажната ѝ куртка беше разкопчана, а черната униформена тениска бе плътно прилепнала до прекрасните ѝ гърди. Какво пък, сякаш бе решила да застане пред храбрите момчета от същия онзи елитен парашутен батальон с две лица — на амикоте, но все пак и на красиво момиче, та затова беше навлякла с два номера по-малка тениска. Е, тя най-добре си знаеше...

Десантчиците стояха в идеален ред — в редица по четирима, на роти, с ротните на десния фланг и с взводните на левия. Държаха западногерманските щурмови винтовки с две ръце пред себе си, а командирът на батальона, облечен с парадна униформа, крепеше сабята си с ръка и маршируваше към новодошлата.

Основните сили на охраната стояха до портала на базата, а заедно с Натали крачеха само Мазур с Фантомас и Леон с едно от неговите момчета — същия онзи поляк. Тук не се налагаше да разгръщат охрана като за извънредни случаи, тъй като целият батальон не би се разбунтувал просто ей така, от нищото, и информацията на Мтанга за него беше много оптимистична. Дори ако сред крилатата пехота се бе промъкнал някакъв враг, щеше да види голям зор, понеже

местните представители на специалните служби бяха настроени подозрително към всички наоколо, както постъпваха всички представители на специалните служби по целия свят, и предварително се бяха погрижили в нито един патрондаш и в нито един пълнител, камо ли в цевите да няма никакви патрони. А освен това им бяха наредили да махнат всички щикове и да свалят ножовете от кръста си. И за капак бяха претърсили всеки боец, който излизаше на плаца.

Вярно, когато Натали изслуша рапорта на командира на батальона и бавно тръгна покрай редицата, вглеждайки се изпитателно в лицата, Мазур, който крачеше на половин крачка зад и малко вляво от нея, максимално задейства бдителността си. Защото много добре си спомняше записа, на който при подобни обстоятелства един боец от строя се опита да удари с приклад по главата Раджив Ганди, а охраната откровено проспа момента и Раджив успя някак си сам да се отклони от удара, който го засегна само по рамото. Този запис изобщо не беше секретен, бяха го показвали по целия свят, включително и в СССР. А сега единственият начин да се извърши покушение беше точно с приклад по главата.

Тъй. Вече бяха минали покрай половината строй, но до този момент нямаше никакви вражески попълзновения. Момчетата наистина бяха юначаги. По физиономията на един дангалак си пролича, че тутакси съблече Натали с очи и най-вероятно успя да си представи някакви забавни картинки. Мазур вторачи тежкия си поглед в него, а той тутакси прояви съобразителност и направи тъпата и непроницаема физиономия на старо куче, зяпайки небето. Разбира се, това не беше изблик на някаква ревност, а просто на редовите бойци по устав не им се полагаше да събличат бъдещата кралица дори с поглед и ако нямаше как да се мине без това, за подобно отговорно мероприятие си имаше гвардейски полковници...

Какво пък, момчетата бяха добре обучени от французите юначаги. Естествено не притежаваха никакъв боен опит, ако не се броеше участието на една рота в онзи крайграничен конфликт, който също нямаше нищо общо със сериозните сражения. Просто постреляха малко един по друг от разстояние и се разотидоха, а убитите можеха да се преброят на пръсти. Само че бойният опит и на цялата останала армия беше нула цяло и нула десети, тъй че щеше да победи онзи, чието обучение беше по-добро...

След като стигна до края на редицата, Натали се обърна кръгом, отдалечи се и застана на около десет метра от строя, някъде по средата му, та всички да я виждат добре. Вдигна ръка и заговори високо на местния език. Мазур не разбираше нито дума, но беше предварително запознат с някои подробности, които предишната нощ тя лично му разказа — щеше да говори на простонародния диалект на фулу, пускайки войнишки шегички, някои от които щяха да бъдат двусмислени, тъй като с войниците трябваше да се разговаря точно по този начин.

Тя звънко отсичаше неразбираемите фрази. От време на време по редиците преминаваше тихичък и в този случай допустим от началството смях. Аха, значи шегичките бяха в съответния войнишки стил... Беше абсолютно наложително обстановката да се държи под пълен контрол, ала Мазур не че се отпусна — продължаваше да стои все така напрегнат, вдигнал автомата с дулото нагоре и шарейки бдително с поглед по своя предварително определен сектор от редици, — но за разлика от други ситуации сега можеше да си позволи малко да се поразсее със странични размисли. Всъщност те не бяха чак толкова странични, а чисто делови...

През изминалата нощ Мазур беше щедро възнаграден за поредното си геройство, и то с пълна всеотдайност и богата фантазия, но това беше чак на десето място. По-важното бе, че на разсъмване отиде на територията на полковник Мтанга. Уви, мрачният и недоспал полковник, който седеше и пиеше кафе от огромна глинена чаша, не го зарадва с нищо съществено. През цялата нощ бяха разговаряли много проникновено с всички виртуози на камерите, но, общо взето, не бяха измъкнали никаква полезна информация. Както Мазур вече подозираше, оказало се, че въпросният човек изобщо не е американец, а канадски французин, който отдавна си изкарвал прехраната с поръчкови убийства, и май минавал за майстор в занаята си. Само че колкото и да го убеждавали, той продължавал да повтаря едно и също — че няма никаква представа кой точно е поръчителят. Клел се във всичко най-свято, че в Брюксел с него не се е срещал самият поръчител, а посредник, който може би не бил единствен, а просто един от веригата. Той бил човекът, който му дал оръжието и фалшивите документи, той му назовал сумата, заради която си струвало да рискува, и му изплатил малък аванс. А пък самият

наемник, възползвайки се от старите си връзки в един изключително специфичен свят, намерил две опитни, но все пак момчета за всичко, чиято задача била да взривят бомбите, за да отвлекат вниманието. А той трябвало да се изтегли през сцената, понеже това бил най-близкият път. В пълнителя си имал трийсет патрона, оръжието било нагласено да стреля с кратки откоси на три пъти, тъй че все пак имал известни шансове, още повече че въпросният посредник, освен с фалшив паспорт и фалшива журналистическа карта, го снабдил и с перфектно изработена карта от местната тайна полиция. И повтарял само едно — че ако всички подробности се съберат накуп и се анализират, според него неизвестният поръчител би трябвало да е някакъв много сериозен човек (Мтанга и Мазур и без това тутакси бяха стигнали до този извод).

Какво друго? Компетентни специалисти вече успели да разглобят винтче по винтче видеокамерата със замаскираното пушкало. Прекрасна работа, казали те с неподправен професионален цинизъм, ръчна изработка, уникат, който не е сглобяван на коляно в някаква скапана работилница. Но нямало и помен от информация къде всъщност е измайсторена.

Мтанга призна на Мазур, че е абсолютно сигурен, че изповедта на клиента е била много подробна и съвсем искрена. И в случая причината за това не се кореняла дори в методите за убеждаване, които му приложили, а просто изключително сериозните хора, особено в такава ситуация, действали точно по този начин — не чрез един-единствен посредник, а чрез верига от посредници. За да не остане никаква следа. Единствената полза, която можеха да извлекат, бе да спретнат един шумен публичен процес (с оглед на това бяха убеждавали клиента с такива средства, че да не останат никакви следи поне по физиономията му, та да може да стои на краката си и да говори много вдъхновено).

Мтанга призна на Мазур като на свой човек, че трябва да съберат целия си мозък и хубавичко да помислят дали, ако организират съдебен процес, има смисъл да забъркат и в тази история някой местен човек, или да хвърлят цялата вина само върху коварните замисли на чужденците. Понеже, ако ситуацията го изисква, клиентът гръмогласно би признал пред съдиите, че злодейската му ръка е била насочвана ако

щеш — от Мукузели, ако щеш — от английската кралица. Но всичко това трябваше да се обмисли много задълбочено.

Накратко, Мазур се върна в Лунния дворец дълбоко разочарован, тъй като дирите отново се изгубиха...

Ето че Принцесата приключи, а войничетата на три пъти юнашката изреваха нещо, което прозвуча еднакво. Е, все пак тя успя да прокара някакви пътеки. Струваше си да предразположи тези момчета, щяха да й бъдат полезни...

... Но след по-малко от два часа близо до центъра на столицата събитията се развиха в съвсем друга посока...

Разположени по цялата ширина на баровската улица, на стотина метра пред шествието се движеха четири полицейски коли, чиито сирени не виеха, но проблясъците на задействаните им буркани енергично разпъждаха всички насрещни автомобили встрани и дори ги принуждаваха да направят обратен завой. А страничните пресечки, водещи към улицата, по която се движеше цялата кавалкада, бяха блокирани от жандармерия. Тъй че пътят пред върволицата бе разчистен предварително, пък и на известно разстояние след нея бавно се движеха полицейски коли и бронирани автомобили с охрана. А по улицата...

А по улицата, вдигайки страшен шум, с писъци и вопли вървяха около трийсетина местни вещици, които, както и първия път, бяха докарани тук благодарение на усилията на полковник Мтанга. Гледката наистина беше завладяваща. Това бяха голи до кръста тлъсти и кльощави старици, беззъби, със сбръчкани лица и злобно пламтящи очи. Физиономиите им бяха нашарени с жълто и зелено, на ушите си носеха обеци във формата на огромни халки, в побелелите им чорлави гривни бяха вплетени дълги кости и някакви трески, а по вратовете и кръстовете им висяха нанизии от черепчета на дребни гризачи и птичи кости (само преди четирийсет години тези кости щяха да са човешки, както е било прието още от древността, но днес дори и старите вещици бяха принудени да направят известни отстъпки пред времето, заради цивилизацията и прогреса). Всяка от тях държеше в ръката си изсушена кравешка опашка, с помощта на която маквела правеха най-страшните магии, както е известно на всички.

Цареше невъобразим шум, разнасяха се писъци и вопли... Едни просто крачеха, а други се въртяха като пумпали също като онези дервиши, които Мазур бе виждал далеч оттук. Натали вървеше в първата редица рамо до рамо с нещо като генералшата на вещиците, ако можем да се изразим така. Тя беше дългунеста старица, която в съответствие с положението си бе окичена и със змийски кожи, но не свалени от самите змии по естествен път, а най-вероятно одрани лично от генералшата.

Натали отново бе променила външния си вид и сега се пъчеше в лека, но напълно затворена и доста дълга рокля точно по модата от петдесетте години, която Мазур смътно си спомняше още от детството си. Косата ѝ беше гладко сресана назад, не носеше никакви бижута и грим. Вероятно в този случай трябваше да бъде така. Лицето ѝ изглеждаше някак различно и непознато, а Мазур можеше да характеризира изражението му само с една дума — Африка. По улиците на този напълно модерен град внезапно се бе изсипало нещо древно и страховито...

Мазур и останалите общо двайсет души от бялата гвардия вървяха по тротоарите от двете страни на процесията, но и двете им колони не държаха под око сектора, в който се движеха, а най-вече отсрещната страна на улицата, минувачите, прозорците и покривите. Натали категорично им забрани да вървят до нея и да се смесват с тълпата пищящи вещици, понеже щели да се обидят, тъй като смятали, че могат да я защитят много по-добре от всички дебеловрати мъже с оръжие. Мтанга меланхолично я подкрепи. Но по принцип Мазур не се боеше чак толкова от някакви изненадващи гнусотии, тъй като операцията по събирането на вещиците се пазеше в много дълбока тайна до последния момент и дори самият той научи за нея преди самото ѝ начало, а дотогава за това знаеха единствено Натали, Мтанга и двама от най-доверените му хора. Вярно, знаеха и пилотите на самолетите и хеликоптерите, които доведоха въпросните фурии в столицата, но още щом се приземиха, Мтанга ги сложи под ключ до края на церемонията, както постъпи и с шофьорите на автобусите, докарал вещиците на уреченото място.

Когато стигнаха до поредното кръстовище, Мазур ясно видя как, с редки изключения, жандармеристите, които го бяха блокирали, се изпъваха като струни и козируваха на тълпата виещи старици. И ако се

съдеше точно по тези редки изключения (сигурно бяха някакви волнодумци, вероятно местни атеисти), това не ставаше по заповед на началството, а по собствена инициатива на самите жандармеристи, които смятаха, че е наложително да изразят почитта и уважението си към тях. И Мазур със сигурност не биваше да им се присмива, тъй като по време на своите скиталчества по цялото земно кълбо с очите си бе видял разни неща, които категорично не се съвместяваха с материализма, така че ги разбираше много добре. От време на време, когато срещнеше погледа на някоя маквела, дори и той изпитваше смътното желание или да вдигне ръка до козирката си, или да избяга колкото се може по-далеч отгук. Толкова пронизващи бяха техните очи със стаени в дълбините необясними неща...

Ушите му писнаха от воя и воплите, пък и миризмата, която се разнасяше от жените наоколо, не беше от най-приятните. Естествено Мазур понасяше всичко стоически, бяха му се случвали и по-страшни неща. Натали не каза нито дума за крайната цел на този парад, ако изобщо имаше такава, тъй че той изпълняваше обичайните си задължения и докато внимателно наблюдаваше околностите, с крайчеца на околото си установяваше, че с редки изключения всички граждани, на които се натъкваша, променяха израженията си, притискаха се до стените, а някои (дори най-авторитетните и най-преуспелите) бързешком се покланяха с допрени пред гърдите си длани...

На една от поредните пресечки генералшата свърна в тихата уличка, цялата гълпа я последва и Мазур също поведе хората си натам. А след това спря заедно с нея.

Размахвайки кравешката опашка, старицата нададе вой, а на сбръчканото ѝ нашарено лице се изписа злобна радост. Повечето вещици, както и Натали, останаха на място и само пет–шест от тях изскочиха напред и започнаха да се въртят по уличката от единия до другия тротоар, описвайки хаотични кръгове и зигзази по система, която си знаеха единствено те (но на Мазур му се стори, че определено има някаква система). Превити на две, те подскачаха с невероятна за почтената си възраст енергичност, почти забивайки носове в асфалта, и бавно се придвижваха напред, сякаш душеха нещо. Ами да, точно така, точната дума беше „душат“. Мазур се сети за някои приключенски книжки, които беше чел като малък...

В един миг сякаш ток удари всички следотърсачи, те вкупом подскочиха приклекли, изправиха се като по някакъв невидим знак и пицейки, се втурнаха към една с нищо незабележима малка двуетажна къща под сянката на клонести дървета, която много приличаше на обител на някакъв буржоа средна ръка. Застанаха в редица пред нея и виковете, които нададоха, вече бяха напълно нечовешки. И отново, сякаш по някакъв невидим за простосмъртните знак, всички останали се юрнаха една през друга към къщичката с вой и размахвайки кравешките опашки, се скупчиха отпред. Този път Принцесата стоеше най-отзад, вторачила очи от къщата, и едва забележимо се подсмивваше, а на лицето ѝ бе изписано злобно тържество.

Къщата изглеждаше необитаема. Пердето на втория етаж се повдигна само веднъж, мярна се непозната мъжка физиономия, разкривена от страх, и тутакси изчезна. Вещиците пицяха. Воплите им лека-полека преминаха в скандиране на една-единствена непозната дума:

— Ку-ром-бо! Ку-ром-бо!

Мазур се обърна към застаналия до него Леон и тихо попита:

— Какво означава куромбо? Сигурно знаете.

Белгиецът разкриви устни:

— Зная, разбира се. Куромбо означава зъл магьосник.

— Аха — каза Мазур. — Значи това е прочутото надушване?

— Чували ли сте за това?

— Чел съм нещо като малък — каза Мазур. — Това е класика в приключенския жанр.

— Е, да... И аз съм чел. А освен това съм го виждал със собствените си очи в Африка, и то на два пъти. Не, не в тази държава, в други, но принципът е един и същ... Надушването, леле-мале. Надушиха зъл магьосник, много си ги бива за тези неща...

— Тъъй. И кой живее в тази къща?

— Доктор Мукузели — обяви Леон е крива усмивка.

— Аха, това ли било... — проточи Мазур, без да отслабва бдителността си. — Нещо ми подсказва, че злият магьосник, когото са надушили, е точно той, а не някой готвач или слуга...

— Със сигурност...

— Трябва да призная, че това никак не е зле — каза Мазур. — Доколкото разбирам, престижът му ще бъде уронен в очите на хората,

които наистина вярват в такива неща, нали така? Забелязах, че дори по лицата на доста авторитетни граждани се изписва такъв респект, като че ли вярват на тези ритуали... Да, върху репутацията му ще се лепне доста голямо петно...

— Де да беше само това — каза Леон със странен блясък в очите. — Но нещата изобщо не свършват дотук...

Мазур си припомни доста по-подробно какво беше чел и с известно притеснение попита:

— Да не искате да кажете, че могат веднага да започнат да го...

— Нищо подобно — ухили се белгиецът. — Няма да го направят още тук и няма да стане още сега. Все пак това е столица, пък и живеем в края на двайсети век... И двата пъти, когато съм наблюдавал този ритуал, наистина веднага убиваха разкритите куромбо, както повелява традицията, но и двата пъти това ставаше на някакви затънтени места. Макар че... Само преди осемдесет години, в началото на века, тук тутакси щеше да се събере тълпа, да нахлуе в къщата и за по-сигурно да очисти всички до един. Просто в свърталището на един куромбо няма от какво да се притесняваш и няма защо да проявяваш хуманизъм. Ако в тази игра участват само черни, въпреки че те изобщо не са хора от сой, дори французите не биха се набъркали в това, защото познават местните традиции много добре и не биха искали да се стига до сериозни улични безредици, които са неизбежни при намесата на бялата полиция. Разбира се, в момента няма да се случи нищо подобно, още повече че аз съм тук. И веднага щом тези мегери си отидат, Мукузели бързичко ще си събере багажа и ще се разкара някъде надалеч...

— Ама това наистина ли е чак толкова сериозно?

— Няма нищо по-сериозно — отсече тежко белгиецът. — Не забравяйте, че той вече е белязан. Вече са разкрили, че е куромбо, който трябва да бъде убит, и колкото по-скоро го направят, толкова по-добре. Повярвайте на житейския ми опит — в столицата ще се намерят достатъчно хора, които много строго спазват древните традиции. Сред бедните, които не са обременени с образование, и най-вече сред хората, които наскоро са се преместили да живеят тук от затъntenите краища. Когато такива новини плъзнат из града, а в Африка това става много бързо, ще се намерят десетки желаещи да изпълнят дълга си... — Той ледено се усмихна. — И то по собствено желание, без тайната

полиция или който и да било друг да ги насъсква. Понеже всички вярват, че вещиците са наясно с тези неща. И никой не би могъл да обвини властта или полицията в бездействие, тъй като така повеляват древните традиции. Пък и, ако заведат дело срещу убиеца, съдебните заседатели ще трябва да ги събират с жандармерия и кучета. Това си е Африка, нали разбирате...

— Много елегантно, дума да няма — усмихна се пестеливо Мазур. — И как ще постъпи нашият скъп доктор според вас?

— Деветдесет и девет процента съм сигурен, че ще изпръхти презрително, ще свие рамене и ще остане в града — каза уверено Леон. — И няма да е прав... Но аз съм убеден, че ще постъпи точно така. Така постъпват всички местни хуманитаристи, които са получили образованието си в Европа — хем не са станали европейци, хем са престанали да бъдат истински африканци. Просто са нещо неясно, което се лашка насам-натам. Повечето от тях се превръщат в заклетии материалисти и презират древните традиции като отживелица и суеверие. Но не са прави — повтори той със сериозен вид. — Защото пренебрегват факта, че страшно много хора до ден-днешен наистина вярват в тези неща и когато се наложи, постъпват точно както повеляват традициите, без оглед на какъвто и да било материализъм и атеизъм... Казано с две думи, ако бях на мястото на Мукузели, щях веднага да си плюя на петите, но той няма да го направи и покрай него най-вероятно няма да се намери нито един разумен човек, който да му даде смислен съвет... И рано или късно... — Той многозначително замлъкна.

Данданията продължаваше. Вещиците явно не възнамеряваха да се задоволяват с постигнатото и смятаха да доведат нещата докрай. И все така ентусиазирано продължаваха да пищят, да вият и да скандират въпросната дума. Нямаше кой знае какво струпване на зяпачи. Бяха около петдесетина души, които стояха встрани, скупчени на изплашени групички. Но това беше напълно достатъчно, за да може разтърсващата новина да плъзне из столицата като горски пожар и още преди залез да обиколи целия град. Майсторска работа, дума да няма.

Вещиците енергично размахваха кравешките опашки, както усърден дюлгерин размахва чук. Пердетата пред прозорците на пристана на главния опозиционер оставаха все така спуснати.

Натали се приближи до Мазур със застинала на лицето хищна усмивка и помътнели очи. Имаше такъв вид, сякаш в края на двацети век много бавно се завръщаше от някакви далеч по-древни времена и непознати за съвременния, още повече бял човек места, които бяха крайно неуютни, както си помисли той.

До тях се появи Лаврик и прошепна:

— Мадмоазел Натали, време е да тръгваме. Всеки момент ще дойдат полиция и журналисти. От полицията няма защо да се притесняваме, тя няма да се намеси, но обективите категорично не бива да ви засичат на това място. Докторът загра телефона, иска полиция и журналисти. Идиот...

Той направи знак и колите на кортежа се приближиха плътно до тях. Мазур малко се поучуди, че Натали изобщо не направи опит да протестира и веднага щом Лаврик отвори задната врата на един от черните бронирани мерцедеси на Бащицата, се метна на седалката. Явно беше напълно съгласна, че мисията ѝ е приключила.

Огромният черен автомобил майсторски направи обратен завой на тясната уличка. Мазур скокна на седалката на джипа, който спря до него, и кортежът се изнесе от мястото в обичайния си ред. Мазур погледна назад и видя, че разпалените вещици изобщо не забелязаха изчезването на Натали и изцяло погълнати от заниманието си, виеха и пицяха, размахвайки ожесточено кравешките опашки. „Спукана му е работата на това котенце“, помисли си Мазур без капка съчувствие. Върху главата на доктора се стовариха неприятности, беше получил удар от най-неочакваната страна и Леон като че ли бе прав — Мукузели нямаше да помръдне от града, освен може би да се оплаче на полицията и репортерите от хулиганската проява (но Мазур бе готов да се закълне, че част от хората, които биха го изслушали, щяха да я възприемат по съвсем различен начин и най-вероятно щяха да си замълчат)...

... Бяха сложили този дангалак — капрала от военната полиция, за ординарец на Мазур (че какъв щеше да е тоя африкански полковник без ординарец) най-вече заради това, че горе-долу поназнайваше английски. Повечето хора от охраната и прислугата в Лунния дворец не можеха да се похвалят с това и по тази причина Мазур доста често

се чувстваше крайно дискомфортно, тъй като не беше в състояние да им обясни нищо, нито да си поговори за най-обикновени неща с тях. Вярно, личната му прислуга — същите онези Жан и Жак от резиденцията на Бащицата, знаеха езика, но красивата камериерка, която говореше доста добре английски, не беше тук и причината за това най-вероятно беше волята на Принцесата. Но пък тъкмо с тези хора той нямаше за какво чак толкова да си говори. Тъй че, когато му се налагаше, водеше със себе си Лаврик или Леон, за да му превеждат.

Капралът енергично вдигна два пръста към оранжевата си барета:

— Господин полковник, обади се часовоят от централния вход. Някакъв човек иска да ви види веднага, бил много настойчив.

— Кой е този човек? — попита Мазур, стана и закопча бялата си униформена куртка.

— Бял, цивилен. Часовоят казва, че бил странен, не говорел нито английски, нито френски, само повтарял „колонел Иванофф“ и дърдорел нещо... Часовоят искал да го изгони или да повика помощ, но забелязал, че номерата на колата му са дипломатически...

— Е, хайде да отидем и да видим за какво става дума — каза Мазур с известно любопитство.

И сложи фуражката си, украсена със съответстващите на чина му златни ширити. Двамата напуснаха сградата, слязоха по парадното стълбище и само след половин минута с бърза крачка се озоваха до високия портал от ковано желязо. Мазур се смръщи, сякаш го заболя зъб, но се постара моментално да промени изражението си, тъй като крилата на портала не бяха от плътни плоскости, а с решетки от причудливо извити железни пръчки. И той отдалеч видя, че от другата му страна е спряло едно ненатрапчиво рено с номерата на съветското посолство, а до него от крак на крак нетърпеливо пристъпя адмирал Панкратов, който с конспиративна цел беше облечен в светли панталони и риза с къси ръкави. Кой ли дявол го беше довлякъл тук?

Когато излезе през портичката от ковано желязо, Мазур придоби възможно най-радостната физиономия.

— Какво ви води насам, Семьон Иванич?

— Аха, появи се най-сетне — каза Панкратов с някаква смесица от радост и свадливост. — Нищо не мога да му обясня на тоя тъпак, не разбира човешки език. Тука ли ще ме държиш?

— Обектът е със специален режим — разпери ръце Мазур, прикривайки умело злорадството си. — Нужни са специални пропуски и други такива неща... Аз не командвам охраната, а тук тя е много придирчива. За нищо на света няма да ни пусне да влезем без пропуски и дори нещо повече — тук всички имат заповед, ако се наложи, да стрелят на месо...

Панкратов боязливо хвърли поглед изпод вежди към жандармериста с автомат на рамо, който седеше в караулката, и недоволно промърмори:

— Ама че ред въвели тия тъпанари! Да държат съветски адмирал пред вратата.

— Обектът е със специален режим... — повтори съкрушено Мазур.

Разбира се, лъжеше безбожно, тъй като имаше достатъчно правомощия да вкара гост при себе си с временен пропуск, пък и часовете в никакъв случай нямаше да стреля по човек, който е пристигнал с кола с дипломатически номера. Само че общуването точно с този гост нямаше да му достави никакво удоволствие, дори точно обратното. А пък Панкратов едва ли би могъл да провери как стоят нещата в действителност...

— Ама че обекти са си направили... — мърмореше Панкратов.

Мазур с неутрален тон обяви:

— Семьон Иванич, хиляди извинения, но след две минути имам заседание на най-високо равнище. — И многозначително погледна часовника си.

— Ясно — каза Панкратов вече по-спокойно. — Общо взето, браво на теб, Кирюша, че успя да се изкатериш чак до върха, добре изпълняваш поставената задача... Както и да е. Аз и без това нямам кой знае какво желание да ми разрешат да се размотавам из тукашните дворци, че току-виж някой сигнализираше и ще вземе да стане някакъв сакатлък. Всъщност... донесох ти нещо, забравил си го в посолството, а не бива...

Той отвори задната врата и с огромно усилие измъкна и сложи до задната гума вече познатия ужасно тежък кашон, който обаче този път не беше запечатан, а просто омотан на кръст с широка лепенка. Мазур мръсно изпсува наум и досетливо попита:

— Това литературата ли е?

— Да — отвърна Панкратов и добави с известен укор:

— Забрави я, а не бива. Поръчението, което получи, беше съвсем ясно...

— Напоследък направо се съсипах — каза съкрушено Мазур. — Тук станаха такива неща, че...

— Кирюша! — бащински го сгълча Панкратов. — Много добре разбирам колко важни и сериозни са тези неща. Но нали си комунист, Кирюша, и би трябвало да си наясно, че колкото важна и сериозна да е една работа, никога не бива да забравяш за идеологията, понеже тя ни напътства за всичко. Тъй че бъди така добър да отделиш малко време, не мога да повярвам, че не си в състояние да го направиш...

— Тъй вярно — кимна Мазур и се обърна към ординареца, който стоеше на две крачки вляво от него и с непроницаема физиономия слушаше неразбираемата реч.

— Занесете този кашон в моята стая.

— Слушам, мон колонел! — тракна с токове дангалакът, грабна тежкия кашон с една ръка, без изобщо да се напруга, сякаш вдигна котенце за врата, намести го под мишницата си и тръгна към двореца. Загледан подире му с известна тревога, Панкратов завъртя глава:

— Като гледам, май си станал истински буржоа...

— Какво да се прави — сви рамене Мазур. — Нравите тук са такива. Нито един офицер, дори и с най-ниския ранг, няма право да мъкне тежести публично, когато е с униформа. За тези неща си има ординарци. И ако аз направя това, честна дума, ще изглеждам като Щирлиц, който върви по коридора на Райхстага с червеноармейска шапка. А пък на мен ми е заповядано, ако ще — да пукна, но по никакъв начин да не се откроявам и да не излизам от образа си...

— Ясно — рече Панкратов. — Казах го просто така, иронизирам. А на този човек поне може ли да му се има доверие, ще занесе ли кашона където трябва?

— На човека може да му се има доверие — каза Мазур. — Проверен е, от когото трябва.

— Е, добре тогава. Но най-важното е ти много деликатно и съвсем ненаатрапчиво да пробутваш книжките на момичето, опитай се да го заинтригуваш...

— Ще се постарая — обеща Мазур.

— Да знаеш, че разчитам на теб — каза Панкратов и малко разчувствано добави: — Все пак ние с теб сме стари бойни другари. Тъй че наистина се постарай...

А на сбогуване недвусмислено посегна да сграбчи Мазур в яката си дружеска прегръдка. Само това липсваше, и то пред очите на часовоя, та щом му свърши смяната, веднага да се раздрънка. Мазур направи непринудено, плавно и незабележимо движение, отмествайки се леко надясно, и бързо каза:

— Семьон Иванич, настоятелно ви съветвам да не правите това пред хората. Тук не е прието мъжете да се прегръщат, никой няма да разбере този жест и дори нещо повече — веднага ще ни заподозрат в разни грозни извращения...

— Така ли? Ама че папуаси. — Панкратов се озърна и този път заговори шепнешком: — Абе, ти да не искаш да кажеш, че могат да вземат и другаря Брежнев за...

— Не, не са стигнали чак дотам — отвърна Мазур. — Когато става дума за висши държавни дейци, това е друга работа. Но възприемат тези неща само на такова ниво и в никакъв случай на пониско...

Разбира се, преувеличаваше. Но какво друго можеше да направи? Никога не беше разговарял с никого по този въпрос, но наистина подозираше, че ако местните хора зърнеха по телевизията как другарят Брежнев, лека му пръст, не просто се прегръщаше, но и се целуваше уста в уста с лидерите на братските държави, най-сериозно щяха да заподозрат покойния генерален секретар в някакви неприемливи наклонности. Е, естествено образованите и поне запознатите донякъде със съветските реалности персони не биха си помислили подобни неща, но обикновените хорица като нищо можеха да погледнат на това точно по този начин. Само че не биваше да натоварва Панкратов с тази информация, защото той щеше да се разстрои много дълбоко...

Без да поглежда след колата, която се отдалечаваше, Мазур тръгна към двореца с подobaващото за един полковник достолепие. Нямаше, разбира се, никакво намерение да разпечатва кашона и можеше да се обзаложи, че шансовете Натали да захвърли книгата в ъгъла, без дори да я прелисти, бяха един милион към едно, а пък той щеше да изглежда като пълен идиот в очите ѝ. Всъщност тя би постъпила по същия начин с всяка друга книга, независимо каква

идеология пропагандира. На нея изобщо не ѝ пукаше за никаква идеология, а отношението ѝ към живота следваше абсолютно същата простичка философия като на Леон, само че на словът не бяха парите, а интересите на работата. Тя използваше с пълна сила всичко, което беше полезно за работата (включително и самия Мазур), и на този етап идеологията изобщо не се вписваше в нея...

ДЕВЕТА ГЛАВА

НЕПОДКУПНИЯТ

Колата мина през отворения ажурен портал, прелетя по широката асфалтирана пътека, прекосяваща живописната и добре поддържана градина, и спря до голямото стълбище от бял мрамор. Шофьорът — поредният юначен капрал, се втурна презглава покрай предницата, енергично отвори вратата пред господин полковника и Мазур бавно слезе. Нареди да го изчакаат и се заизкачва по стълбите, където снажен портиер, разбира се, местен, но издокаран с костюм от осемнайсети век във вид на избродиран със златна сърма червен кафтан, черни панталони до коленете, снежнобели чорапи, трандафори и дори сива перука с букли и плитчица, със същата енергичност отвори високата резбована врата пред него. Съчетанието на черната физиономия с този костюм му изглеждаше доста забавно, но местните хора — и белите, и черните, за сто и петдесет години явно бяха свикнали с тези неща и не виждаха нищо необичайно.

Сградата беше боядисана в червено и бяло и бе построена от французите още през двайсетте години. Имаше пищно фоайе с огромни размери, позлатени орнаменти по тавана, тежки червени завеси и други архитектурни излишества. Охранителят зад полираната стойка беше облечен като портиер. Мазур небрежно му обясни защо е дошъл. Портиерът вдигна телефонната слушалка, каза нещо на френски, изслуша отговора и почтително обяви, че мосю гостът е готов да приеме господин полковника. Мазур отново все така небрежно кимна и тръгна, но не към старомодната кабинка на асансьора, а към широкото стълбище, тъй като дори за един офицер не беше срамно да се изкачи пеша на втория етаж, макар че биха го закарали по най-любезния начин и с асансьора...

Хотел „Мажестик“ беше сред трите най-престижни, луксозни и скъпи хотела в столицата. В него отсядаше каймакът на обществото, към който от тази сутрин спадаше и доктор Мукузели, макар изобщо да не можеше да бъде причислен към него, независимо какво си

мислеше за себе си и колко високо мнение имаше за собствената си персона. Е, тук можеше да се озове и човек от улицата, стига гостът да изглежда авторитетно и най-вече да има дебел портфейл. Или пък чужди пари. Естествено обслужващият персонал в никакъв случай не би попитал за произхода на чиито и да било пари...

А цялата работа бе в това, че събитията се развиха много бързо и както стана ясно, през нощта обществеността бе подложила на критика доктор Мукузели (надушен като куромбо), вярно, засега в доста меки форми. Това гласяха докладите на агентите на Мтанга — едно момче и едно момиче, които цяла нощ висяха в паркираното встрани малко ситроенче и при появата на чужди хора усърдно се правеха на влюбена двойка. Някъде към два часа през нощта край къщата на доктора от различни страни се стекли петнайсетина души на групички по двама, по трима, но го направили толкова организирано, че очевидно действали по предварителна уговорка. А след като наобиколили къщата, тутакси потрошили всичките й прозорци с камъните, които носели, и се разбягали, разпръсквайки се отново на групички.

Тъй като нямали инструкции, на агентите и през ум не им минало да се намесят, а Мазур подозираше, че не биха го направили дори ако надошлите бяха започнали да палят къщата и да посягат на живота на доктора. И по принцип това поведение беше правилно. В течение на известно време покрай счупените прозорци се мяркали фигури, които предпазливо надничали навън, но полицейска кола тъй и не се появила. Явно докторът все пак не беше пълен идиот и бе съобразил, че няма никакъв смисъл да вика органите на реда, а пък през нощта не би могъл да събуди дори и най-настървените репортери.

Казано накратко, доста бързо се бяха намерили хорица, които свято спазваха древните традиции, само че този път се бяха ограничили с незначителни действия. Според агентите среднощните гости не били от катакомбите, но ако се съдело по външния им вид и обикновените им дрехи, все пак спадали към простолудието. Тъй де, това бил гласът на народа...

На сутринта се случило нещо по-интересно от счупените прозорци. Както трябваше да се очаква, Мтанга тъкмо започнал да подслушва телефона в къщата и моментално научил къде точно възнамерява да се настани Мукузели. Рано сутринта телефонът иззвънял и един равнодушен мъжки глас спокойно, но категорично

посъветвал доктора да напусне къщата и да се премести в „Мажестик“, където вече имало запазена стая на негово име.

Обаждането веднага било проследено и две коли с агенти се понесли към съответния адрес. Уви, оказало се, че птичката е излетяла и клетката е празна. Следите ги отвели до едно хотелче по средата на пътя между центъра на града и покрайнините, което си било класически публичен дом (това го знаели дори и кучетата в града и само неопитните провинциалисти го смятали за нормален хотел). Вярно, заведението било поне с една категория по-високо от евтините си събратя, понеже там стаите не се давали на час, а за цял ден, че дори и за два, и имало известен комфорт, включително и телефон.

Портиерът (макар да бил стар информатор) съкрушено разперил ръце, както редовно постъпват хората като него. И обяснил, че стаята била наета за едно денонощие от някакъв бял господин с приличен вид в компанията на млада и красива негърка, май от племето фулу, която била облечена елегантно и се държала с достойнството на светска дама. Не носели никакъв багаж и казали, че ще останат едно денонощие. Натрупалият доста сериозен житейски опит портиер изобщо не се съмнявал, че тя била проститутка, но от скъпите. И не видял нищо странно в поведението им, тъй като това не била първата такава двойка, нито десетата, нито дори стотната...

Двамата напуснали стаята рано сутринта, няколко часа преди отреденото време, но това нямало значение, тъй като господинът платил за цялото денонощие. Тръгнали си с кола, която ги чакала — най-обикновено рено с най-обикновени номера. Изчисленията сочеха, че това е станало две минути след като белият мъж се обадил по телефона.

И отгук нататък следите им се губеха, тъй като портиерът не беше запомнил нито номера на колата, нито външността на временните посетители. С пълно основание заявил, че никой не му е възлагал нищо предварително, нито го е предупредил, а с вида и с поведението си въпросната двойка изобщо не се различавала от огромното множество други посетители, които в безкрайна върволица посещавали въпросния приют на любовта. Тъй че той не се заглеждал особено, още повече че тукашните гости не обичали да ги зяпат...

Нямаше значение дали непознатият е имал право да взема такива решения самостоятелно, или бе задействал съответния вариант по

нареждане на неведомото си началство. По-важното бе, че този ход беше правилен и предвиден от умни хора, тъй като ревностните последователи на древните традиции щяха да се натъкнат на доста сериозни трудности, ако се опитат да докопат Мукузели в „Мажестик“, понеже там имаше много добра вътрешна охрана, маскирана като дежурни по коридорите и прислуга, а освен това пред централния вход на три смени денонощно бяха полицейски патрули, които вардеха каймака на обществото. И те не биха допуснали дори на километър оттук нито един човек, у когото съзират макар и незначителен намек, че спада към простолюдието. А сред елегантните господари на живота и техните придружителки надали щяха да се намерят чак толкова твърди блюстителите на традициите. Умно го бяха измислили, дума да няма. И просто не можеха да направят нищо повече...

Разбира се, момчетата на Мтанга, този път облечени по подходящ за „Мажестик“ начин и демонстриращи далеч по-любезни обноски, отколкото в онова хотелче, си бяха поговорили с портиера, за когото Мазур не разбра дали също е информатор, или не, тъй като Мтанга подмина тази тема. Макар че полковникът естествено би трябвало да има агентура и в „Мажестик“.

Но отново не бяха стигнали до никаква полезна информация. Рано сутринта един бял господин с нахакано поведение запазил стая за доктор Мукузели, която не била от най-хубавите в този хотел, но не била и от най-евтините, а нещо половинчато, на добро средно равнище. Портиерът, както и неговият колега в приюта на любовта, не се загледал кой знае колко в посетителя, тъй като той напълно се вписвал в околната среда и в желанието му нямало нищо необичайно, понеже също не бил нито десетият, нито стотният такъв. Тъй че портиерът не бил в състояние да даде точно описание на външността му. Вярно, ако се съдеше по времето, действията бяха предприети от двама различни мъже. Просто в момента, когато вторият бе отишъл в „Мажестик“, първият бе напуснал онова хотелче и очевидно по никакъв начин не би могъл да стигне дотук дори със спортна кола. Какво пък, това беше още едно доказателство, че Мукузели бе под опеката на някакви много сериозни хора, които разполагаха и с агентура, и с доста пари, тъй като „Мажестик“ не беше евтино удоволствие...

Нямаше други следи. Мукузели и свитата му в лицето на онези три персони бяха пристигнали в хотела с колата на едната от тях, тъй че в случая нямаше за какво да се хванат...

Тъй като бе инструктиран предварително, Мазур тутакси видя едва забележимия бутон на звънеца до вратата и го натисна. Но не чу нищо. Какво пък, стаята беше голяма, а звънецът сигурно не пищеше пронизително, а тихичко чуруликаше...

Мукузели отвори почти веднага. Беше без сако и без катабубу, облечен със снежнобяла риза, а възелът на вратовръзката му бе леко поразхлабен. Той любезно покани Мазур да влезе и го заведе в луксозния хол. Мазур свали фуражката си, настани се в уютния кожен фотьойл край малката масичка и възпитано, но твърдо отказа каквато и да било почерпка. Възцари се заредено с очакване мълчание. Мазур го наруши пръв:

— Предполагам, че трябва да се представя по-подробно?

С доктора наистина бяха работили добри специалисти (сигурно високоплатени), които бяха направили всичко възможно по външност максимално да заприлича на Патрис Лумумба, без пластична операция — и косата му беше къдрава, и брадата му приличаше на неговата, и очилата му бяха абсолютно същите. Приликата им беше очевидна. „Стар негодник“, помисли си Мазур без капчица гняв. Разбира се, Лумумба беше провалил доста неща и бе извършил много бели, но за него със сигурност можеше да се каже едно — че никога в живота си не се бе продавал, иначе като нищо можеше да е жив и до ден-днешен...

— Няма никаква нужда от това, господин полковник, мосю Иванов — каза някак сервилно Мукузели. — Напоследък вие сте станали доста известна личност в столица, за която просто няма как да не са разказали дори и на един скромнен изгнаник като мен, който е прекарал толкова години извън родината си.

Мазур си помисли: „Чудна работа кой ли ти е разказал, добитък такъв?“. Имаше чувството, че освен подробния разказ, му бяха показали и снимки, защото изражението, което се мярна в очите му, когато отвори вратата, подсказваше, че разпозна Мазур.

Но с лека насмешка отвърна:

— Изобщо не се смятам за известна личност...

— А вие какво си мислехте — горе–долу със същата насмешка разпери ръце Мукузели. — Това е Африка, скъпи другарю Иванов (с известно напрежение той изрече думата „другарю“ на руски)... Всички интересни новини се разпространяват мълниеносно. Вие толкова пъти сте се появявали пред очите на хората първо покрай покойния генералисимус, а сега покрай мадмоазел Олонго, че волю–неволю сте станали известна личност, а хората, които обичат да си чешат езиците, са ви виждали и в съветска униформа. В края на краищата вие не сте крили чак толкова упорито кой сте, а пък у нас всички прослойки на обществото обичат да клюкарстват. И сега аз, макар да съм стар човек и да съм видял доста неща в този живот, все пак изгарям от любопитство. Какво ви води при мен? Предполагам, че не сте дошли от обикновено любопитство? Едва ли моята скромна персона би могла да заинтересува сериозен човек като вас до такава степен, че да дойдете тук просто за да ме видите и да си поговорим. Подозирам, че ме търсите по някаква работа, нали? Или по нечие поръчение?

Тъй като всъщност не беше инструктиран да прави дипломатически пируети и да къдри сложни словесни дантели, Мазур най-спокойно каза:

— Вашата проникателност ви прави чест, докторе... Наистина не съм дошъл при вас по лично желание. Аз не съм дипломат, аз съм военен, тъй че ми разрешете да говоря директно...

— О, разбира се! — възкликна Мукузели. — Аз също не съм дипломат, а обикновен човек, може да се каже, човек от народа, тъй че ще ви бъда благодарен, ако говорите откровено и без заобикалки...

„Негодник — помисли си с известно възхищение Мазур. — Същински пролетарий от «Сохо», тъй де. Едва ли в понятието «човек от народа» се вписва баща, търговец на дървесина. Разбира се, той не е милионер, но не е и дребна риба, а в колониалните времена се е чувствал в свои води...“.

— Сигурно сте чули, че в момента има нов курс? — попита Мазур. — Някои притеснителни деформации, съществували в миналото, вече са осъдени.

— Но не и публично — каза кротко доктор Мукузели.

— Всяко нещо с времето си — отвърна Мазур. — Аз не съм политик, аз съм военен, и то моряк. И със сигурност зная, че рулят никога не бива да се завърта много рязко, защото можеш да

преобърнеш кораба. Реформите трябва да се извършват бавно и предпазливо.

В момента той в никакъв случай не си кривеше душата и излагаше собствените си мисли, тъй като дори в Ел Бахлак бе виждал как рязко извършваните реформи много лесно могат да се превърнат в кървави безредици, в които всички се бият с всички, а реформаторите загиват до крак и понякога — по най-нелепия и глупав начин. Всъщност и с Лумумба се бе случило нещо подобно, понеже бил луда глава и се опитвал да преобърне живота отведнъж, а това винаги е опасно и води до непредвидими последствия...

— Може и да сте прав — каза Мукузели с очакване (разбира се, той беше ужасно дрънкало, но сега явно бе решил повече да слуша, отколкото да говори).

— Бих казал, че корабът бавно се обръща към развитие на демокрацията — рече Мазур. — И вашето присъствие тук, както и някои други събития са явно доказателство за това...

— О, да — каза Мукузели с лека усмивка. — Намеренията на покойния генералисимус вече са променени и е взето решение парламентът да не бъде разпускан и при монархията, а просто да има нови избори. Демокрацията е напреднала до такава степен, че ще се проведе нов референдум, който да реши дали страната да остане република, или все пак да стане кралство...

— А идеята за кралство не ви ли съблазнява? — попита небрежно Мазур.

— Често казано, да. Аз винаги съм бил привърженик на парламентарната република, но естествено съм длъжен да уважа избора на народа. — Хитрата му усмивка стана още по-широка. — Вярно, кой знае защо, предчувствам, че на референдума мнозинството ще гласува за монархия. Понеже с това са се заели големи специалисти по референдумите и други демократични процедури...

— Да речем, че е така — каза Мазур. — И как виждате вашето бъдеще в монархията?

— Като на политически деец, който се изявява в рамките на закона и в интерес на демокрацията — изстреля моментално Мукузели и в този момент с нещо неуловимо заприлича на Панкратов. Но с една разлика — че Панкратов твърдо вярваше в онова, което говореше, а за този не беше сигурно...

— Ще се кандидатира ли за парламента?

— Разбира се — каза Мукузели.

— За един политически деец, който се изявява в рамките на закона и в интерес на демокрацията, може да се намери и по-висок пост — каза Мазур.

— И какъв е той?

— Упълномощен съм... Разбира се, ако мнозинството от народа все пак одобри монархията... да ви предложи поста на член на Кралския съвет и титлата граф — каза Мазур. — Според замисъла Кралският съвет ще бъде чисто съвещателен орган към кралицата, но ми се струва, че да бъдете негов член, с доста по-високопоставена позиция...

— Че какво по-високо може да има от народен избраник? — рече Мукузели и в този миг още повече му заприлича на Панкратов.

— Значи отказвате? Просто така, на мига? Без да обмислите нещата?

— Длъжен съм да ви призная, полковник, че вие наистина подходите деликатно — каза Мукузели. — И по-точно онези... или онази... която ви е изпратила. Няма никакви вулгарни чекове, тупнати на масата... Знаете ли, не за пръв път се опитват да ме подкупят, но преди правеха тези неща доста по-примитивно.

„Тук вече лъжеш, дърт мръсно — помисли си Мазур. — Гледаш ме в очите и ме лъжеш, понеже мислиш, че не зная почти нищо за теб. С абсолютна сигурност е известно, че през цялото време, докато в ония години си ораторствал тук, властите не са се опитвали да те купят, тъй като цената на стоката ти е била доста ниска. Но сега по всичко личи, че все пак някакви други хора са те купили...“.

— Знаете ли какво чувство имам? — попита най-неочаквано Мукузели. — Че вие не просто механично изпълнявате поръчението, а се отнасяте към него крайно ентузиазирани. Разбира се, мотивите се виждат с просто око — много хора знаят, че вие сте голям приятел на мадроазел Олонго. — Той рязко вдигна ръка. — Не, не си мислете, че се каня да обсъждам това, да го осмивам или да го порицавам. Вие сте млад, а тя е очарователна. Аз също съм бил млад и трябва да си призная, че съм обръщал подобаващо внимание на прекрасната половина на човешкия род. В края на краищата такъв ентузиазъм би направил чест на един мъж...

Ако дълбоко в себе си Мукузели се бе надявал поне малко да смути Мазур, всъщност не постигна нищо. На Мазур и през ум не му мина да се притесни, първо, защото не беше вчерашен, и, второ, всичко, което се случваше (вече дявол знае защо и как, тъй де), прекрасно се вписваше в местните традиции, според които и една неомъжена жена, и един неженен мъж имаха правото да се държат, както намерят за добре. Това изобщо не очерняше и не компрометираще Мазур, а точно обратното — щеше да засили уважението сред мъжката част на населението, че дори и да подхрани откровена завист.

— Много повече ме огорчава друго — каза сериозно Мукузели. — Че такова предложение ми прави един съветски полковник. Изобщо не съм очаквал, че точно вие ще ми предложите подобно нещо, подкрепяйки монархията. Аз не съм привърженик на комунистическите възгледи, но донякъде симпатизирам на вашата страна и в момента изпитвам известна горчивина. И през ум не ми е минавало, че ще срещна съветски човек, който защитава монархията. Искрено ми се ще да вярвам, че в момента постъпвате единствено и само като началник на охраната на мадмоазел Олонго и нищо повече. — Ироничната насмешка не изчезваше от очите му. — Знаете ли, преди близо трийсет години влязох в лют спор с Че Гевара. В Конго, да, всъщност двамата се запознахме там... Че беше ходил у вас, в Съветския съюз, и се върна с твърдото убеждение, че вашето ръководство се е обуржоазило и се е променило до неузнаваемост. По онова време аз бях привърженик на далеч по-леви възгледи и категорично не приех неговите твърдения. Спорът беше дълъг и разгорещен, без малко не стигнахме до бой и си тръгнахме гневни и яростни, без някой изобщо да е променил мнението на другия. Оттогава вече съвсем не съм чак толкова лаяв... Но за някои неща си останах идеалист и до ден-днешен не съм съгласен с горкичкия Че. Дори не искам да допусна мисълта, че изпълнявате поръчение на вашето началство. Все пак би трябвало да са ви останали някакви идеали, а Че просто да е преувеличил в афекта си...

Той се вторачи в Мазур със съкрушен и гальовен поглед на добър дядо, който обяснява на внука си вредата от онанизма. Какво пък — все пак постигна нещо. Не че го притесни, ефектът беше друг... Мазур по-скоро изпита известен срам или известно угризение на съвестта.

Защото, както да въртеше и да сучеше, това, което се случваше, си беше чиста проба изпълнение на преките заповеди на началството. Наистина беше малко странно да видиш съветски офицер, който отстоява интересите на африканската монархия...

Но тези емоции стихнаха, а на тяхно място се надигна откровен гняв. Защото пред него не стоеше недорасъл чорлав идеалист с революционен плам в очите, не някакъв искрен млад реформатор като покойния генерал Касем, а безполезен стар дърдорко, който през целия си съзнателен живот безсмислено си беше чесал езика, а сега беше купен от някого, на когото бе необходим единствено и само като дестабилизиращ фактор, просто като лисица в кокошарник. Но не и като пор, понеже порът е сто пъти по-страшен от лисицата, тъй като тя създава паника и изчезва, отмъкнала една кокошка, а порът не мирясва, докато не ги издуши всичките. Този тип изобщо не ставаше за пор и въпросната роля се играеше от хората, които го бяха купили. Тогава за какъв дявол трябваше да изпитва макар и съвсем лек, но все пак срам?!

— Честно ви казвам, нямам нито време, нито желание, нито пък мога да водя политически дискусии — заяви Мазур. — Това изобщо не е част от моя занаят. Аз съм офицер и съм свикнал да изпълнявам заповеди. В момента са ми възложили задача и аз се опитвам да я изпълня стриктно. Такава е житейската ми позиция и тя не е нито по-добра, нито по-лоша от много други... Възнамерявате ли да обмислите предложението ми, или вече сте взели някакво решение?

— На моята възраст не мога да си позволя да губя време за абсолютно нищо — каза твърдо Мукузели. — Взех решението си бързо, окончателно и необратимо. Принуден съм да отклоня вашето любезно предложение. Моля великодушно да ми простите, но все пак предпочитам трънливия път на избран от народа депутат пред всевъзможните титли и почетни, но безполезни постове. Надявам се, че имате достатъчно разум и житейски опит, за да не повторите това ваше предложение по някакъв натрапчив начин?

— За това ми стигат — отвърна кратко Мазур.

Имаше чувството, че събеседникът му се прави на храбрец. И че ако нещата зависеха от него, нямаше да се държи чак толкова непреклонно и твърдо, с демонстративна гордост и идиотски патос. Мотивите му се виждаха с просто око — ако беше купен (а той със сигурност беше купен), много добре осъзнаваше (понеже беше

дрънкало, но не и тъпак), че за него няма път назад, че господарите му са сериозни хора, лишени от какъвто и да било хуманизъм и ако внезапно решише да се измъкне от ръцете им и да отиде при някой друг, можеха дори да му откъснат главата. Без капчица злост, единствено и само заради това, че в такива игри направо е задължително да откъснеш главата на купения изменник, и то без упойка. Такива бяха старите правила на тази игра. Както се казва, като си се хванал на хорото, ще те щипят. Затова нямаше никакъв смисъл да настоява и да го обърква. Мтанга беше прав, че не съществуваха никакви основания да треперят от страх като зайци, тъй като цялата тази публика не блестеше с храброст, но просто нямаше къде да се дене. И едва ли някой възнамеряваше да държи тоя човек в охраняван бункер до края на живота му. На местните власти той беше нужен единствено и само като публична личност, а пък на публичните личности — и то не само в Африка — им се случваха всевъзможни сериозни неприятности като изстрел от тълпата или паднала на главата напълно аполитична тухла.

Мазур стана, бързешком се поклони и взе фуражката си от масата:

— Разрешете да се оттегля. Виждам, че сте непреклонен...

— Това означава ли, че ще ми спестите заплахите? — попита Мукузели, може би с искрено любопитство. Но в същото време усмивката му изглеждаше напрегната.

Мазур почти развеселено се подсмихна:

— Просто нямам такава заповед, а аз никога не излизам извън рамките на заповедите, по стар навик, разбирате ли... За мен беше чест!

Той сложи фуражката си, козирува и бавно тръгна към вратата, общо взето, без да изпитва гняв от това поражение, тъй като никой нямаше да придаде кой знае какво значение на тази история. Мукузели не се съгласил, много важно. Не беше чак толкова ценна стока, а когато започнеш да вреди (а той щеше да вреди, иначе защо го бяха наели?), своята дан можеше да даде и народът, без да се ограничава само с трошене на прозорци...

Принцесата никога не беше страдала от кой знае каква моминска свенливост, още повече когато оставаше насаме с него. И сега си лежеше, подвила ръце под тила си, без да си прави труда да се покрие поне с леката завивка, и замислено гледаше в тавана. А сетне лениво и отнесено се усмихна:

— Смешно е, но ти влияеш по някакъв благотворен начин на моралния ми облик. Откакто съм с теб, нито веднъж не съм ти изневерила, дори сама се учудвам...

Мазур изсумтя:

— Може би подсъзнателно усещаш, че ако ми изневериш, ще ти насиня физиономията.

— Шегуваш ли се?

— Шегувам се — каза Мазур. — По твоята очарователна муцунка не бива да има нито една драскотина, понеже оттук нататък трябва непрекъснато да се появяваш пред публика. Е, в такъв случай ще се наложи да те бия по ония части на тялото, които публиката не вижда. Малко, но качествено...

Натали като че ли не се ядоса, а само изпръхтя:

— И на това отгоре вие, белите, смятате африканците за варвари? Искаш да биеш едно прекрасно младо момиче и при това се каниш да го направиш по някакъв гаден начин...

Мазур ѝ отвърна в същия дух:

— Варварството няма нищо общо. Чисто и просто вече се проникнах от местните национални традиции. Много добре зная, че ако една жена изневери, дълго и усърдно я млатят, като влагат цялото си старание, а понякога могат и да я заколят. Всички наоколо, включително и полицията, ще възприемат това като нещо нормално и блюстителите на реда дори няма да се намесят...

— Не си опознал добре националните ни традиции — изплезе му се Натали. — Това се отнася само за законните мъже и жени. А пък аз все още не съм ти жена, тъй че нямаш право. Това е положението.

Ако трябваше да бъде искрен пред себе си докрай, Мазур наистина се изплаши от това „все още“ и от начина, по който тези думи се изплъзнаха машинално и небрежно от устата ѝ. Нима тя най-сериозно си правеше такива планове? Толкова отдавна и толкова задълбочено, че изтърси това, без да иска, забравяйки да контролира приказките си?

Само това му липсваше в живота — не просто да стане военен аташе, а и законен съпруг на кралицата, истински консорт. А най-тъжното бе, че нямаше грам съмнение, че ако старият вълк Михаил Петрович и началството узнаеха за този обрат на нещата, тутакси щяха да заповядат на Мазур да не се прави на интересен, а всеотдайно да изпълнява поредната заповед на родината, още повече че беше ерген. Имаше такива прецеденти. Стигаше му само да си спомни как преди десетина години комшийското ведомство възложи със заповед на едно от техните момчета да стане законен съпруг на дъщерята и законна наследница на Аристотел Онасис. При това единствена негова наследница. Е, разбира се, залогът беше много висок, тъй като след смъртта на баща си тя бе станала милиардерка и собственичка на най-голямата корабостроителна компания в света. Естествено момчето излезе дисциплинирано. Венча се за нея, без да гъкне, въпреки че според Мазур младата милиардерка беше страшна като смъртен грях и лично той не би го направил, независимо колко алкохол е погълнал. Всъщност, ако получеше такава заповед, щеше да изпие колкото трябва и да я изпълни като стой, та гледай...

От всичко това нямаше кой знае каква полза — е, някакъв си половин милион долара. След около година и половина на разглезената наследница ѝ писна от мъжлето ѝ и поиска развод. Вярно, за самия принц консорт нещата се подредиха по възможно най-добрия начин, тъй като по време на развода тя му подари два танкера, а той се пресели в Лондон, направи си собствена фирма и сега си живееше весело и безгрижно.

Тук ситуацията беше малко по-различна, но принципът бе същият и той беше сто процента сигурен, че ако се наложеше, те, без да се замислят нито за миг, щяха да го лепнат като законен мъж за кралицата. Не беше изключено историята да се повтори и Мазур да ѝ омръзне, но можеше и да не стане така. Напрало му идеше да завие от мъка, защото изобщо не се знаеше колко щеше да продължи всичко това и като нищо можеше да се проточи доста дълго. Сбогом, съдба на морски дявол... Това, че за разлика от гръцката милиардерка Натали беше невероятно хубава, не променяше нещата, защото нямаше значение дали си прикован с желязна верига към обикновена стена, или към стена от злато с най-висока проба...

— Ако съдя по мълчанието ти, значи си съгласен с мен, така ли? — попита развеселено Натали. — Не, честна дума, не ти изневерявам и дори като че ли не ме влече да го правя...

Нямаше смисъл да ѝ казва, че много добре знае, че по време на тяхната, разбирате ли, бурна връзка, да пукне дано, Натали му бе изневерила два пъти. Вярно, и двата пъти с момичета. Лаврик твърдеше, че с мъже не се е случвало нищо такова. Дявол знае, може би тя искрено смяташе, че забавленията с момичета просто не могат да се сравняват с истинската изневяра?

— Ще ми се да вярвам... — промърмори той.

— Честна дума, няма да го направя. Аз не съм гнусно животно, за да изневерявам на човек, който два пъти е спасил живота ми...

— Винаги на вашите услуги — каза Мазур. — Стига да се наложи.

— Защо се нацупи? Всичко е наред. А, прояви ли снимките?

— Още не съм успял — каза Мазур. — Имах страшно много работа. Утре ще ги проявя.

На всичкото отгоре той се озова и в ролята на придворен фотограф, без дори да подозира. Натали вероятно бе решила да си спомни старите времена и да се върне към парижките си забавления и вече на два пъти му позира в тоалета на Ева, тъй че Мазур изщрака цели четири филма с невероятния японски фотоапарат. Трябваше да признае, че тази прекрасна дяволица бе натрупала добър опит в Париж, включително и в тази посока, и заемаше толкова красиви, грациозни и съблазнителни пози, че дебелият ѝ албум изобщо не можеше да се сравнява с евтината порнография, която мними глухоними продаваха из влаковете в родината на Мазур. Това беше висша класа — здравословна красива еротика като в „Плейбой“.

В отечеството му за притежание на такива списания можеха да ти лепнат дори и затвор. Но тъй като Мазур пребиваваше доста често извън границите на въпросното отечество, беше гледал много списания, които категорично не хармонираха с моралния облик на строителя на комунизма. Разбира се, той не ги носеше у дома с изключение на онзи брой с изгряващата американска кинозвезда, с която съдбата го събра от другата страна на Атлантика. В онзи случай душата му наистина внезапно потрепна и той си позволи да изпита нищожна капчица лиричност. Ами да, някои развратни персони сред

колегите му без никакво угризение на съвестта биха домъкнали у дома цели наръчи такива списания, възползвайки се от обстоятелството, че хората от специалните полети не подлежаха на митническа проверка. И без това на фона на някои юнаци като доктор Лимар в морално отношение той изглеждаше като същински ангел, тъй че защо да не вземе едно–единствено списание със снимки на момичето, с което имаше макар и кратка, но съвсем чиста връзка? В онзи случай нито той изпълняваше задача, поставена от родината, нито тя работеше за нечие разузнаване. Беше си истинска взаимна симпатия и толкова, а за хора като него това означаваше много...

— Можеш да не ми даваш негативите и този път — проточи лениво Натали. — Ти също си направи албум, ще ми бъде приятно. Сигурна съм, че няма да го показваш под път и над път, успех малко да те поопозная. — И тя го стрелна с лукав поглед. — Дори ако занесеш негативите в Кей Джи Би, окото ми няма да трепне, защото тук това не е компромат.

Мазур въздъхна:

— И на теб ли трябва дълго и упорито да доказвам, че не съм от никакво Кей Джи Би, а от военноморския флот?

— Не, вярвам ти, вярвам ти — засмя се Натали. — Само че, миличък... Дали все пак си забелязал, че аз изобщо не съм глупачка? И като млад и перспективен политик разбирам от някои неща. Вие просто няма как да не сте довели нито един човек от секретните служби при нас, все пак не сте деца и не сте идиоти, а това е азбучно положение... Пък и филмите биха могли да ти ги поискат старшите по чин, тогава къде ще се денеш? Тъй че, ако стане нещо такова, предупреди ги предварително, че тук това не е компромат. Дори и моите палави снимки с мъже няма да послужат за компромат, защото аз не съм омъжена и съм свободна да се забавлявам както си искам. Виж, ако бях с жена, тогава нямаше как да се оправдая. В такъв случай сбогом, кариера, че дори и короната...

„Закъсня, сладурче — помисли си Мазур. — Има не само снимки, а цели видеозаписи на твоите забавления с момиче, направени от един незабележим труженик с трогателно чеховско пенсне.“ Разбира се, ако тя все пак решише да замъкне Мазур под венчило, едва ли щяха да ги пуснат в обращение. Дяволите да го вземат! Никога не би допуснал, че ще стигне дотук, но сега му оставаше единствено от

сърце и душа да разчита на френските специални служби, тъй като подобен брак едва ли би се харесал на французите и те щяха да се опитат да го разтрогнат. Какво доживя, ама че ситуация, в която спасителна котва трябваше да станат френските разузнавачески служби, понеже само те можеха да го спасят от тъжното живуркане не просто на сушата, а на далечната и знойна африканска суша, пък макар и в златна клетка...

Принцесата се обърна към него и с искрена тревога каза:

— Знаеш ли какво се сетих? Признавам си като на изповед, че навремето малко се позабавлявах с онази антикварна мръсница. В къщичката, която тя държеше под наем...

— Е, щом се изповядваш... — каза Мазур. — Може и да не е било малко. Двете сте учили заедно в лицей „Света Женвиев“, а пък аз съм чувал разни неща за тамошните нрави...

— Ревнуваш ли?

— Просто уточнявам.

— Стига де, това беше отдавна, падре — подсмихна се Принцесата. — Всъщност всичко започна от лицей. В течение на дълги години бяхме много близки приятелки и кой би допуснал, че тя ще се окаже... Та нали вие също не се досетихте чак до последния момент? Ето на, нали виждаш, камо ли пък аз. Този път не проявих виртуозната си проникателност... — Звучеше много сериозно. — Само че имам предвид друго. Ще продължа с изповедта си. Двете ходехме в онази къщичка почти до последния момент... Е, или поне до момента, в който между мен и теб започнаха да се случват някои неща — бодро излъга тя, без да ѝ мигне окото. — И на това място възниква проблемът, към който трябва да подхожда именно като политик и бъдеща кралица. Тази негодница може да е сложила скрити камери на онова място. Едва ли е тръгнала по кривия път буквално в последните дни, вероятно отдавна е живяла с двойното си дъно. Ако тя все пак е направила записи... — в гласа ѝ прозвуча искрена тревога. — Много лошо ми се пише, ако някоя европейска или съседска телевизия пусне тези записи. Дори нямаш представа колко лошо ми се пише. Заради въпросните национални традиции у нас не прощават такива неща на никого, дори на кралицата... Как мислиш, възможно ли е да е направила записи?

Без да се бави нито миг, Мазур каза онова, което предполагаше:

— Подозирам, че би могла. И то от доста време. За това си абсолютно права — изобщо не ми се вярва, че тя е тръгнала по кривия път през последните дни, както се изрази ти. Всичко, което се случи, показва, че си имаме работа с хладнокръвна мръсница, преминала през някакво обучение...

Принцесата буквално се вкопчи в рамото му с нехарактерна за жена сила.

— Длъжни сте да направите нещо! Да я намерите, да откриете записите... Иначе с мен е свършено. Мтанга вече рие земята с нокти и зъби...

— Казала ли си му? — попита Мазур, изкривил лице от болката в рамото.

— Той и без това знаеше — отвърна с недоволна гримаса тя. — Винаги успява да научи всичко по някакъв начин. Вярно, не бива да се боя от него, защото той няма да започне да върти интриги срещу мен, тъй като е абсолютно наясно, че без мен лошо му се пише... Но, общо взето, тъй и не откри никакви следи. Затова трябва да се заемете вие...

— Непременно ще се заемем — отвърна със същия сериозен тон Мазур.

Нямаше как да ѝ обясни, че и те отдавна знаеха всичко и че също бяха ужасно разтревожени от евентуалното съществуване на такива записи и от използването им в качеството на смъртоносно оръжие. Както и това, че макар да не разполагаше с възможностите на Мтанга, Лаврик отдавна работеше в тази посока като умна къртица. Защото, първо, не можеше да споделя служебни тайни с нея... И, второ, нека малко да се поизтормози, че е била такава глупачка, помисли си Мазур с известно злорадство. Пък току-виж и моралният ѝ облик се променил към по-добро. Шансът записите да съществуват беше деветдесет и девет на сто. И ако ги пуснеха в обращение, Принцесата щеше да получи такъв удар, че... Както пишеше в някакъв роман за Екатерининските времена, „кариерата му необратимо загина“. Това не беше приемливо за хората, изпратили Мазур тук, както заяви Михаил Петрович. Разбира се, Лаврик понякога бе в състояние да върши чудеса, но на този етап той също не беше надушил никаква следа. Колкото и да е парадоксално, ако Акинфиев работеше за „Гемблър даймънд“, нещата можеха да се развият по най-добрия начин — изобщо не беше изключено до един момент записите да си останат

скрити в нечий сейф и да не ги извадят сега, а да изчакат коронацията и едва тогава да се появят при младата кралица с убийствения компромат във вътрешния джоб на сакото. В края на краищата „Гемблър“ искаше да постигне едно — тлъст пай от въпросните новооткрити диамантени находища. Можеха да решат, че е много по-изгодно да действат точно по този начин, вместо да прахосват една камара пари и огромни усилия, за да създадат хаос в страната. Ами ако Акинфиев полагаше всички тези старания за някой друг? Ами ако все пак работеше за „Гемблър“ и корпорацията решише да препъне Натали още преди да е излетяла нагоре, без дори да я допусне до трона? Ама че главоблъсканица...

— И тези идиотски покушения... — каза ядосано Натали. — Изобщо не се страхувам, но просто ми писна...

— Не си права да не се страхуваш — каза кротко Мазур. — Разумният човек винаги трябва да се страхува. Поне малко.

— О-ла-ла! — възкликна тя. — Да не искаш да кажеш, че ти, истинският супермен, също се страхуваш?

— Винаги се страхувам — отвърна сериозно Мазур. — Съвсем малко, в рамките на нормалното. Човек винаги трябва да се страхува поне малко от опасностите, иначе започва да се отнася към тях лекомислено и може да се прости с главата си. Има печални примери за това как хората напълно са преставали да се страхуват и нещата са свършвали по най-отвратителния начин за тях... Разбираш ли?

— Мисля, че разбирам... — каза свадливо Натали. — И какво, изобщо ли не може да се направи така, че тези негодници просто да престанат да извършват покушения?

— Засега не виждам възможност — призна си честно Мазур. — За да ги възпрем окончателно, трябва да намерим много сериозен компромат срещу организаторите им, понеже нищо друго няма да ги озапти, но на този етап не сме го открили...

Натали бе все така ядосана:

— Страхувай се малко, страхувай се до мозъка на костите си, изобщо не се страхувай... При всички случаи е страшно изнервящо. Излизаш на трибуната и не знаеш как ще свърши всичко това — дали ще ти се размине, или отново ще започнат да стрелят по теб?

— Като че ли аз не си късам нервите — промърмори Мазур. — Макар че... Това, разбира се, е парадоксално, но всички тези

покушения имат и добра страна, дори бих казал, че тя ме радва...

— Подиграваш ли се? — облещи очи Натали.

— Ни най-малко — отвърна Мазур. — Разбираш ли, всички тези истории със стрелбите и гранатите са нескопосани и в повечето случаи обречени на провал, както ставаше досега... И се надявам, че ще продължи да бъде така. Имам предвид друго. Тези покушения сами по себе си подсказват, че инициаторите им не разполагат с други, поковарни, ефективни и, бих казал, абсолютно безшумни начини. Това означава, че до този момент не са успели да внедрят никого в твоето най-близко обкръжение. Говоря за готвачите, камериерките, лакеите и личните ти прислужници. Ако не беше така, щяха да действат по друг начин. На света има огромен брой смъртоносни отрови, до които сериозните хора имат достъп. На всички, които току-що изброих, нищо няма да им коства тайничко да сложат една трохичка с големината на просено зърно от някаква таблетка в супата ти, в коняка ти, в минералната ти вода. И работата е свършена. Изобщо не е задължително жертвата да умре веднага или след час. Тя може да си живее два-три дни, сякаш нищо не се е случило, без да изпитва никакво неразположение, а след това внезапно да падне, по-косена от инсулт. Дори и най-добрите специалисти често не са в състояние да открият следите от такова отравяне...

— Ама че ужас... — потръпна Натали. — Наистина ли биха могли да го направят?

— Наистина — увери я Мазур.

— Ако нещо не спада към нашите древни традиции, това е влечението към отравяне — каза Натали с известно облекчение. — Просто условията са такива, че у нас не расте нищо отровно. Виж, в една близка държава, която граничи със съседите ни, тази традиция е много стара — ако вземеш израстъците на някакво растение и ги смесиш със сока на друго, се получава безвкусна и смъртоносна отрова...

— Хората, които играят срещу нас, със сигурност са помислили и за отравяне — каза уверено Мазур. — Въпреки че нямате такива традиции, в предишни години у вас е имало случаи на странни хранителни отравяния и внезапни инсулти на хора, които преди не са страдали от никакви заболявания. Казвам ти, че е много по-лесно и

изгодно да използваш отрова, отколкото услугите на стрелец, пък дори и да е професионалист.

— Ами да, както стана с доктор Турдие...

— Точно така — каза Мазур. — Сега съгласна ли си, че тези покушения имат и добра страна?

— Прав си... Между другото, като споменахме Турдие, та се сетих за Турдиевил... Ако ще да пукна, но след три дни трябва да държа реч в този град. Убеждават ме, че това е наложително, пък и аз зная, че е така... И там ли трябва да се страхувам, че ще се появи някакъв негодник с оръжие или с граната?

— Не зная — каза Мазур. — За Минно–геоложкия колеж имахме късмета да ни уведомят предварително, но сега нямаме информация. Разбира се, ще направя всичко, което е по силите ми, за да се справим.

— Не се съмнявам — каза малко свадливо Натали. — Само че дори и при благоприятен изход пак ще ми се наложи да се търкалям, забила нос в прашните дъски, а отгоре ми ще се натръшкат две–три от твоите момчета, та героично да ме прикрият с телата си... Тъпа работа. Само да знаеш колко унижително ми беше да се озова под трибуната, където най-безцеремонно ме натикаха... Да, разбирам, че няма друг начин, но въпреки това ми беше страшно унижително...

— Успири гордостта си — каза твърдо Мазур. — И повече не прави номера като онзи, който извъртя в Минно–геоложкия колеж.

— Не можех да постъпя по друг начин — със същата твърдост отвърна тя. — Репортерската компания беше много представителна и аз бях длъжна да продължа, все едно нищо не се е случило. Това не беше глупашка проява на храброст, постъпих така в интерес на работата.

— Вярвам ти — каза Мазур. — Но в Турдиевил обстановката ще бъде съвсем различна, тъй че и през ум да не ти е минало да геройстваш. Само че за това ще си поговорим много подробно, преди да тръгнем... Ти просто извади късмет, че стрелецът беше сам, но ако имаше партньор, нещата можеха да свършат много зле.

— Наясно съм. Но няма как да седя заключена, нали? Просто трябва да се появявам пред очите на народа. — Тя се подсмихна. — Разбира се, почти никой не се съмнява в резултатите от референдума, но въпреки това, ако аз полагам нужните старания да се правя на политик от новата вълна и новите тенденции и привърженичка на

разхлабването на възела, на демокрацията и на други такива неща, просто е задължително, точно както повеляват идеалите на западната демокрация, да се появявам пред избирателите колкото се може често, за да успокоявам страстите, да раздавам усмивки, да обещавам планини от злато, да се персонифицирам и тъй нататък... Съгласен ли си?

— Да, съгласен съм — въздъхна Мазур. Че какво друго му оставаше...

Турдиевил беше миньорски град в северната част на страната и не го тревожеше чак толкова, тъй като, за разлика от Минно–геоложкия колеж, този път не разполагаха с никаква предварителна информация за подготвяно покушение, което изобщо не означаваше, че такова няма да има. Не биваше да се поддава на най-дълбоките суеверия, но все пак градът беше кръстен на името на покойния доктор Турдие, на същия онзи човек, когото тя току-що спомена — един от най-видните дейци на Съпротивата, който, за разлика от Мукузели, беше сериозна личност, създавала огромни проблеми на французите. Внезапната му смърт, която го застигна пет години преди обявяването на независимостта, била обяснена именно с хранително отравяне, което беше рядко явление в Африка, но все пак... До ден-днешен нямаше пълна яснота какво се е случило, ала огромните подозрения си оставаха...

И тя беше права — нямаше как да не отиде там. Край Турдиевил се намираха най-големите медни рудници в страната. Ако не се брояха членовете на семействата (а би трябвало да се броят, тъй като жените също имаха право да гласуват), там живееха около четири хиляди работници, техници и инженери, повечето от които местни хора. Като оставим настрана инженерите и техниците, тамошните бачкатори със сигурност минаваха за челния отряд на работническата класа, както би се изразил Панкратов. И в известен смисъл това беше точно така, защото те не се мотаеха с мотики из полето и не завинтваха болтчета в завода за велосипеди, а бяха обучени да боравят с всевъзможни механизми, с техника, с машини, с екскаватори, с железопътни кранове. Самите те се смятаха за нещо като работническа аристокрация, която гледаше отвисоко разните му шлосерчета от завода за велосипеди. Не минаваха за ядро на опозицията и слава богу,

но въпреки това бяха просветени и квалифицирани хора, които си гледаха интереса.

Спазвайки строгите указания, тамошната тайна полиция винаги се държеше внимателно и не посягаше на хората за щяло и нещяло, както постъпваше и на още две–три такива места, точно защото квалифицираният работник трудно можеше да бъде заменен, а ако се стигнеше до забавяния и престои в производството, щяха да пострадат доходите на собствениците, а следователно и онзи дял, който получаваше поредният Баща на нацията. Тези хора не бяха напълно независими, но не бяха и неграмотни селяци, които гласуват, както им каже вождът или селският кмет. Разбира се, всички бяха наясно в каква страна живеят и какво представляват тримата полковници начело на комисията за референдума, но въпреки това трябваше да се отнасят по-деликатно с тях, отколкото със селяните или по-обикновените бачкатори, и да направят истински предизборен митинг по европейски маниер. Това го знаеха и френските съветници (по тази причина подготвяха речта на Натали с оглед на местната специфика), и самата Натали, която нямаше колебания по въпроса, и дори Мазур, който бе напълно проникнат от тукашната реалност. Тя не можеше да не отиде. Това беше челният отряд на работническата класа, да пукне дано...

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЛОВНИТЕ КУЧЕТА НАДУШВАТ СЛЕДАТА

Полковник Мтанга, облечен както винаги в цивилни дрехи (Мазур никога в живота си не беше виждал полковника с униформа, макар тайната полиция да имаше такава), седеше лично зад волана на незабележимото рено, снабдено с най-обикновени градски номера, които не караха жандармеристите или градската полиция да стоят на дистанция от него. Мазур седеше до него, също облечен с цивилни дрехи, както настоя полковникът. Но нямаше представа къде отиват и защо старият лисугер Мтанга тъй и не му обясни нищо, а само каза със загадъчна физиономия:

— Това ще ви бъде интересно, полковник...

Естествено, след като докладва на Лаврик, Мазур тръгна, въоръжен с пистолета си. Просто Мтанга не би го повлякъл на някакво тайнствено пътуване току-така. Нямаше съмнение, че става дума за нещо важно. И беше сигурно, че полковникът не възнамерява коварно да замъкне Мазур на някое скътано местенце, да го цапардоса по главата и да го предаде на агентите на ЦРУ, защото, първо, Мтанга изобщо не бе в състояние да извърши това сам. И, второ, не можеше да очаква подобни номера от него, тъй като всички бяха абсолютно наясно, че той не е свързан с чужди служби. Вярно, когато се налагаше, си сътрудничеше с тях от гледна точка на рационалния прагматизъм, както се случваше с хората от ЮАР, но нищо повече.

Мазур отново погледна в огледалото за обратно виждане — зад тях нямаше нито една кола с момчетата на Мтанга.

— Само двамата сме — подсмихна се Мтанга, сякаш се досети за какво си мисли Мазур. — Целта на пътуването ни е съвсем мирна. Чисто и просто искам да ви покажа една забележителна къщичка...

— И с какво е забележителна? — подхвърли небрежно Мазур.

— След пет минути ще разберете — подсмихна се отново Мтанга. — Нали до ушите ви е достигало, че обичам ефектите? Както

повечето хора, и аз си имам грехове. По-важното е тази моя дребна страст да не вреди на работата...

Тъй като знаеше за тази негова дребна слабост, която наистина не вредеше по никакъв начин на работата, Мазур си замълча и така, потънали в мълчание, те пътуваха още няколко минути, а сетне Мтанга най-неочаквано каза:

— Сега ще намаля скоростта, а вие погледнете внимателно къщата отдясно...

И намали скоростта до трийсет километра. Мазур успя да огледа всичко много добре, тъй като беше трениран да вижда и да запечатва в паметта си нужния обект и при по-висока скорост, но естествено не се впусна да обяснява това.

Сред малка и добре поддържана градина се издигаше красива и не много луксозна къща, която, ако се съдеше по архитектурата ѝ, беше построена от французите още преди войната. Като се имаше предвид баровският квартал и видът на къщата, тя едва ли принадлежеше на някаква дребна риба. Освен това несъмнено беше стилна. И изобщо не приличаше на онези идиотски помпозни дворци, които пощурелите от богатство, с което неочаквано са се сдобили, местни новобогаташи често си строяха по тези места. И отдалеч излъчваше аристократизъм.

Мазур мълчеше, защото мълчеше и събеседникът му. Те подминаха още две пресечки, Мтанга свърна край банката до един малък парк, загаси мотора, свали стъклото и мушна поредната силна цигара в устата си (по молба на полковника, който от любопитство поиска да му намери силен руски тютюн, Мазур поръча чрез Лаврик дузина пакети махорка от родината си, но подаръкът още не бе пристигнал).

— Успяхте ли да огледате всичко?

— Да — каза Мазур. — Останах с впечатлението, че онези двама типове, които се мотаеха край портала, не бяха градинари, а бодигардове. Свикнал съм да разпознавам такива хора.

— Точно така — кимна Мтанга. — Охраната му наброява десетина души, макар че не всички са там постоянно. Обикновено и в къщата, и когато излиза, го придружават трима–четирима от тях.

— Кой живее в тази къща?

— Министърът на природните богатства — отвърна спокойно Мтанга.

„Аха, това ли било“, помисли си Мазур. Въпреки официалните степени в йерархията, това беше най-влиятелният и най-богатият член на правителството, тъй като държеше в ръцете си всички полезни изкопаеми, без никакво изключение и естествено редовно плащаше процент на Бащицата и на двамата му предшественици. Държеше ги отдавна, от около петнайсетина години, и независимо какви реорганизации и кадрили тресяха кабинета, управляващият подземните богатства си оставаше на поста, докато стажът на останалите сегашни министри не продължаваше повече от пет-шест години.

За това положение на нещата имаше частично обяснение — той не беше сам по себе си, а както бе прието по тези места, принадлежеше към едно от тъй наречените семейства, повечето от които не се състояха от роднини, а представляваха обединена от общи интереси група влиятелни военни и цивилни граждани. Тук никой не ставаше министър просто така и дори министърът на културата и просветата, който в съответствие с неписаните традиции стоеше на най-ниското стъпало (тъй като се намираще на последно място в системата за нелегални доходи) си имаше свое семейство, е, може би, малка групичка заинтересовани. И все пак... Вероятно съществуваше и още нещо, което на този етап Мазур, изглежда, не знаеше...

— И с какво е забележителна тази къща? — попита той.

Мтанга направи драматична пауза и тихичко отвърна:

— С това, че от деня на покушението там се подвизава Акинфиев. Като скъп гост.

Ама че изненада! Мазур толкова се стъписа, че за половин минута изгуби ума и дума. А сетне попита:

— Сигурен ли сте?

— Сто процента — отвърна Мтанга. — Не може да има никаква грешка, тъй като твърде много хора много прецизно разгледаха снимките му. Настанил се е там, сякаш нищо не се е случило. Вярно, изобщо не напуска къщата, не излиза дори в градината, а според информацията, която обикаля сред обитателите ѝ, мосю се е разболял и прекарва повечето време в покоите, които са му отредили.

— Тъй — каза Мазур. — От това автоматично произтича, че там вие имате свой информатор? Който може да обикаля из цялата къща, да речем, като лакей?

Мтанга не се впусна да върти и да суче, а каза съвсем непринудено, сякаш ставаше дума за най-обикновени неща:

— Да, разбира се. Че може ли без информатор? Всички трябва да бъдат държани под око. Ще ви кажа нещо повече — най-трудно е разобличаването точно на такива информатори и затова те могат да се задържат на съответното място доста дълго. Понеже не се опитват да проникнат тихомълком в кабинета на господаря си, за да заснемат документите на бюрото му и не задават излишни въпроси на никого. Задачата им е само една — внимателно да наблюдават и да слушат. Единственото, в което могат да спипат такъв човек, са срещите му с човека за връзка, но те са законспирирани много старателно.

— Чакайте малко — каза Мазур. — Значи излиза, че министърът е бил замесен, така ли?

— Това изобщо не е факт — завъртя категорично глава Мтанга. — Разбира се, има известна вероятност точно той и хората като него да стоят зад убийството на Бащицата. И причината в никакъв случай не е в това, че работят за някого в чужбина. Разбирате ли, тези хора са доста специфични. Като нищо биха могли да решат, че Бащицата скубе прекалено много от тях и ще им бъде далеч по-лесно да се справят с този проблем, ако начело на държавата стои Натали. Съгласете се, че макар да е доста умна и да има твърд характер, тя в много отношения изобщо не може да се мери с Бащицата. Не бих отхвърлил категорично версията, че в това няма капчица политика и става дума само за икономика. Чисто и просто. Има колкото си щеш такива прецеденти. Въпреки че... Нищо не може да се твърди със сигурност и на този етап ние с вас сме в задънена улица, съгласен ли сте?

— Съгласен съм — каза Мазур. — Но ако градим версии и допуснем, че самият министър няма нищо общо, значи онова, което се случи, е дело на „Даймънд“ и първият заподозрян трябва да е точно корпорацията. Само че той не може да не знае какво е станало в действителност.

Той беше длъжен да знае. По силата на положението си. Огромната част от населението глътна официалната версия, че Бащицата е убит от онези заговорници, които нахлуха в резиденцията. Още повече че парашутистите изтрепаха три четвърти от тях и никой не можеше да се появи от онзи свят, за да опровергае тази клевета. Дори много от хората, които видяха как Татяна излезе от бунгалото на

Бащицата с разкъсана рокля и как Мтанга, Мазур и Лаврик се втурнаха натам, изобщо не можаха да разберат какво се случва, а събитията се развихриха мълниеносно. Освен това част от онези, които безгрижно пиеха и танцуваха край бунгалото, се озоваха под куршумите, а Мтанга проведе профилактични беседи с оцелелите и категорично им заповяда да си държат устата затворени. И все пак... Трупът беше изследван от лекари и експерти по отравянията, които също бяха строго предупредени да си мълчат. Но, първо, самият Мтанга в течение на няколко дни се бе укрив на някакво безопасно място, а неговите най-близки сподвижници, повечето от които бяха неизвестни на широката общественост, не се ползваха с чак толкова страховит авторитет. Второ, можеше да се окаже, че сред хората, които знаеха истината, има шпионин, когото олигарсите на свой ред са прикрепили към Бащицата, за да наблюдава и да слуша, без да предприема конкретни действия. Мтанга беше прав — такива хора много трудно можеха да бъдат разобличени и те биха могли да се задържат доста дълго на съответното място. Така или иначе вече беше абсолютно ясно, че върхушката знаеше същинската истина, но я прикриваше в рамките на тесния си кръг. А кръгът на въпросните капиталисти беше съвсем малък и те бяха страшно отдалечени от народа...

— Няма съмнение, че знае — кимна Мтанга. — Но тук има известни нюанси. Да започнем от по-маловажното. Акинфиев би могъл с най-честната си физиономия да се оплаче на стария си приятел от злодейската съдба и да се коси, че неговата обожавана щерка се е хванала зад гърба му или с някакво чуждо разузнаване, или с някакви заговорници. Ах, тези днешни деца, толкова грижи създават и толкова често причиняват огромни тревоги на родителите си... А министърът би могъл да повярва... Или да се направи, че му е повярвал. В края на краищата до ден-днешен ние също не разполагаме с абсолютно никакви улики срещу Акинфиев, съгласен сте, нали? С абсолютно никакви.

— Съгласен съм — въздъхна ядосано Мазур.

— А сега ето и най-важното. И министърът, и Акинфиев спадат към местния елит. Нямам предвид рязко забогателите, ония, които се замогват отведнъж, понеже те се стараят да държат на дистанция точно такива хора. Това е истинският елит, каквато е старата британска аристокрация. На практика всички са представители на някакви

династии. Тяхното състояние — и на черните, и на белите, се корени още в колониалните времена. Понякога — в края на миналото столетие. Разбирате ли, на французите трябва да им се признае, че, общо взето, са се държали с черните дори с известен либерализъм. Не са ги смятали за напълно равни, но са проявявали определена търпимост и са им давали много повече свобода, отколкото други завоеватели на други места. Онова ужасяващо високомерие и отчужденост, с които англичаните са управлявали колониите си, не е съществувало, нито пък са зверствали, както белгийците в Конго. Затова дори и в колониални времена тук е имало чернокожи офицери, предприемачи и чиновници, вярно, не на най-високите постове, но в никакъв случай не и на най-ниските. Тези хора са от категорията, която англичаните наричат „момчета със стари колежански връзки“. Те не са чак толкова много и техният кръг е абсолютно затворен, също като в най-престижните английски клубове. Може да си натрупал чували с милиони, но тъй и да не проникнеш в него. Акинфиев няма милиони, но е член точно на този клуб и между другото, не е единственият такъв. За тях той е свой човек. Такъв елит и такива „стари колежански връзки“ има в твърде малко африкански страни, но у нас той съществува. И те си имат свой начин на мислене. Дори ако министърът е абсолютно наясно, че именно Акинфиев е организиран всичко това, пак ще го скрие. Просто тези господа разсъждават така — лидерите идват и си отиват, а ние оставаме. И по принцип изобщо не им пука какво им се случва, защото за тях най-важното е елитът да си остане напълно неприкосновен. Ама изобщо не им пука — изрече Мтанга с известно огорчение. — Докато нещата не ги засегнат лично. Такива са тези хора...

Той въздъхна и запали поредната люта цигара. Подбирайки старателно думите, Мазур каза:

— Ако се съди по това, че вие сте напълно убеден, че Акинфиев е там, но не предприемате нищо...

— Хайде да оставим настрана дипломатическите врътки — махна унило с ръка Мтанга. — Това изобщо няма да ме обиди и няма да ме унижи, свикнал съм със сегашното положение на нещата. Да. Нито един от тях не е лъжица за моята уста. Освен ако някой от тези хора внезапно не извади оръжие по време на официален прием и не започне да стреля по Бащицата пред очите на огромната тълпа. Но

няма как да очакваме такива подаръци от съдбата, понеже те не вършат нищо със собствените си ръце. Това обикновено се върши от дилетанти, които не познават нашите условия и понякога с дълбокомислени физиономии дрънкат за тоталитарната власт на диктаторите и за неудържимото могъщество на тайната полиция. Само че в действителност поне у нас, а можем да посочим и още няколко страни, нещата стоят малко по-различно. Тук има неписани, но железни традиции. Аз просто не мога да изпратя група за залавяне в тази къща. Защото те моментално ще ме наобиколят като вълча глутница и ще ме изядат. И ако събитията се развият в тази посока, дори Бащицата не би могъл да ме спаси. Всички наши управници винаги са се отнасяли към тях с деликатна почителност, включително и Бащицата, който, между нас да си остане, но си беше тиранин и точно затова го очистиха. Само че и той имаше силно чувство за самосъхранение... Тъй че най-откровено си признавам — аз съм с вързани ръце. Особено сега.

Мазур много добре разбираше какво се крие зад последната му фраза. Всъщност в момента цареше безвластие и безвремие. Натали не беше нищо повече от шеф на Толунго, на онзи Върховен женски съвет, а той беше всичко на всичко съвещателен орган, с който, спазвайки древните традиции, Бащицата понякога се съобразяваше (макар че следваше само онези наставления, които му бяха от полза, и умееше много дипломатично да отклонява други, които не му вършеха работа). Натали нямаше нито един официален пост и никакви властови правомощия. Беше председател на Толунго и командир на женския батальон. И толкоз. Тронът беше празен, а постът на главнокомандващ на въоръжените сили, както и пет-шест други ключови длъжности, които Бащицата предвидливо заемаше, бяха вакантни.

Но страната до ден-днешен не се бе сринала в кървави безредици единствено и само заради това, че елитът, за който говореше Мтанга, както и по-голямата част от привилегированата класа напълно одобряваше идеята за коронация. А Натали не разполагаше с каквато и да било реална власт...

— Ако се върнем към Акинфиев... — каза Мазур. — Наистина нямаме абсолютно никакви доказателства, че той е съпричастен към убийството. Тъй като един добър следовател никога не бива да отхвърля всички версии, теоретично можем да допуснем, че той

наистина няма нищо общо с тази история и че момичето е било вербувано, обучено и ръководено от някой друг. Но в такъв случай защо Акинфиев избяга? Можеше най-спокойно да остане на мястото си, да пие коняк от бутилката и да се оплаква на всеки и на всички в доста тесния си кръг на какви пачи яйца го е насадило любимото му чедо... Щом той е „момче със стари колежански връзки“, както твърдите вие, едва ли щяхте да го арестувате, нали така?

— Така е — кимна мрачно Мтанга. — Бих могъл само да го разпитам по възможно най-деликатния и любезен начин, но — да пази Господ — без да го викам при мен. Щеше да ми се наложи да му отида на крака. Какво да се прави, след като той е от недосегаемите... Изглежда, сте прав — фактът, че той се скри, означава, че е замесен. Някои косвени доказателства са по-силни от преките улики. Изобщо не е изключено шефовете му да са го посъветвали за всеки случай да се скрие. Нали той трябва да има някакви шефове, ако все пак е нечий тукашен резидент, в което започвам да вярвам все повече и повече. Само че аз не мога да направя нищо. Нямам съмнения, че и французите не могат. Понеже те много добре познават местните условия и неслучайно онзи проклет безделник мосю Жак с огромно удоволствие прехвърли цялата мръсна работа на вас...

„Но аз не съм му казал нито дума за подробностите от срещата ми с французина — помисли си Мазур. — Значи някак си е успял да запише разговора. Е, Мтанга ги може тия неща...“.

— А Татяна с него ли е? — попита той.

— С абсолютна сигурност зная, че не е — отвърна тутакси Мтанга. — От време на време започвам да подозирам, че тя е тръгнала по същия път — скрила се е при някоя от старите си приятелки от същия онзи лицей „Света Женвиев“, ако въпросната приятелка е от семейство, което спада към елита. Не съм успял да внедря информатори навсякъде. Ако е така, не мога да направя нищо и по тази линия.

Той угнетено замлъкна, засмукал цигарата. Мазур се замисли. Всичко това му напомняше нещо и в главата му се въртяха някакви асоциации...

А, да! Едно от приключенията на Шерлок Холмс. Вярно, там имаше просто една димка, която създаваше видимост за истински пожар, пък и целта беше по-лесна — да се разбере къде е скрит

някакъв си документ. Но от патриархалните времена на Шерлок Холмс до ден-днешен специалните служби бяха станали далеч по-безсрамни и цинични...

— Полковник, ами ако допуснем, че го арестуват на улицата? — попита Мазур. — Някакви полицаи, които са се припознали? Какви ще бъдат последствията?

Мтанга видимо се оживи:

— Е, това вече е друга работа, в такъв случай можем най-спокойно да го заловим...

— Дори ако се движи с колата на министъра на природните богатства?

— Дори и тогава — кимна Мтанга. — Неписаните правила, за които говорих, са подробно регламентирани като банков договор... и имат ясни граници. Министърът не би трябвало да рипа. Защото едно е да криеш в дома си свой човек и съвсем друго с помощта на бодигардовете си публично да се съпротивляваш на представителите на властта, които арестуват обявен за издирване особено опасен престъпник. Това ще предизвика публичен скандал, а министърът би направил всичко възможно да избегне такова нещо. Не заради извисения си морален облик и лоялността си към законите, в никакъв случай... Чисто и просто човекът, който се подвизава на този толкова доходоносен пост, винаги е обкръжен от завистници и врагове, готови да се възползват от всяка негова грешка, да ангажират наемните си драскачи и да вдигнат шум... — Той изпитателно погледна Мазур. — Но нещо не ми се вярва, че Акинфиев ще тръгне да се разхожда из града, пък макар и с колата на министъра...

— Значи трябва да бъде поставен в условия, при които просто ще е принуден да го направи — подсмихна се Мазур. — Англичаните го играят естети и задължително преследват лисицата на кон и с ловни кучета. Но аз познавам места, където предпочитат да не си създават излишни главоболия и независимо дали е спортсменско, или не, направо изкарват лисицата от дупката ѝ, като я одимяват... Това единствената къща на министъра ли е?

— Разбира се, че не. Има още една в предградията. Тя е по-малка и не е чак толкова луксозна. Тук организира приеми, а там събира тесния си кръг приятели, за да обсъждат съответните въпроси... — Той се позасмя. — Или просто му водят момичета, по които

министърът, този верен съпруг и грижовен баща, много си пада. Вкусът му е същият като на покойния Бащица...

— Как изглежда тази къща?

— Горедолу по същия начин — спретната къщурка наред малка градина. С двама-трима охранители.

— Има ли датчици и детектори?

— Няма нищо такова — каза уверено Мтанга. — Бащицата беше човек, който живо се интересуваше от техническите нововъведения — Мтанга разкриви устни с горчивина, — но в крайна сметка те не го опазиха. Нашият министър, както и много други, се отнася патриархално към тези неща. Разчита единствено и само на глутницата прекрасно дресирани кучета пазачи, които пуска нощем, и на бдителните си караули... Да не би да сте измислили нещо, полковник? — попита заинтригувано той, сякаш устремил се към Мазур.

— Имам някои идеи... — отвърна уклончиво Мазур. — Я ми обяснете нещо... Веднъж видях един пожар, вярно, не в толкова богат квартал, но не беше и в катакомбите. И бях принуден да чакам доста време. Понеже моментално се събра такава тълпа зяпачи, че колкото и да натисках клаксона, не можех да се провря, а номерата ми бяха най-обикновени и аз бях цивилен... Та останах с впечатлението, че вашите пожарникари явно работят през пръсти...

— Ами да, има нещо такова — кимна Мтанга. — Уви, африканският мързел се проявява навсякъде... Не бих казал, че пълзят като охлюви, но въпреки това не действат чак толкова енергично, колкото европейските им събратя по занаят... — Той впи пронизателния си поглед в Мазур. — Какво, да не се каните да подпалите къщата?

— Че защо не? — сви рамене Мазур. — Ако преди пристигането на пожарникарите огънят се разпространи на значителна площ и собственикът си е вкъщи, мога да си заложа главата, че няма да остане вътре, а ще замине за извънградската си къща и, разбира се, ще вземе и госта си. Но в която и посока да тръгне, на една пресечка оттук ще се появи жандармерийски патрул, който ще проверява абсолютно всички коли. И в това няма да има нищо странно, тъй като в момента такива акции се извършват непрекъснато и повсеместно, навсякъде има подсилени патрули и документите се проверяват поголовно. И най-

неочаквано в колата ще открият човек, чиито снимки са раздадени на всички полицаи в столицата... Как ви звучи това?

— Звучи ми прекрасно — каза бавно Мтанга. — Ако го измъкнем отгук за яката, министърът няма да гъкне... Естествено неговите хора отново ще се опитат да си го си приберат, но вече не чрез директни заповеди, а с интриги, с връзки, с познанства и като задействат най-добрите адвокати. Тук си има собствени правила на играта. — Той придоби хищническа физиономия. — Само че такива неща не стават бързо, а докато станат, аз бих могъл да си поговоря с него много задушевно... Разбира се, по такъв начин, че да не остават външни белези, тъй като, лошо или хубаво, все пак става дума за „момче със стари колежански връзки“. Съществуват всякакви методи...

— Зная — изкриви уста Мазур. — А вие имате ли информатор в онази извънградска къща?

— Имам — каза Мтанга.

— Ето, нали виждате, нещата не се подреждат чак толкова зле, шансовете ни са сериозни...

— Но има и едно голямо препятствие — каза Мтанга със съжаление. — Ако трябва да сме напълно откровени, а просто няма как да е иначе, ние с вас сме в една лодка... Аз не разполагам с хора, които са в състояние ловко и качествено да подпалят тази къща. С моите момчета сме вършили какво ли не, но никога не сме се занимавали с палежи. Просто не мога да го направя... Не ми хрумва нищо друго, освен бутилка с коктейл „Молотов“, но не е чак толкова лесно да се приближиш до къщата на такова разстояние, че безпрепятствено да хвърляш бутилки. Първо трябва да се справиш с охраната. Нещо, на което моите хора също не са научени. Имало е ситуации, в които са извършвали перфектни арести, щурмувайки изненадващо къща или апартамент, но в този случай може и да не се справят. Нужни са добре обучени диверсанти. В армията има такива, но аз няма да рискувам и да се доверя на военните... — Той помълча и си призна: — Пък и те, кой знае защо, не ме обичат особено...

— Нещата могат да станат много по-лесно — каза Мазур, тъй като никога не забравяше за арсеналчето, което се подвизаваше на кораба „Ворошилов“, взето за всеки случай с цел да оборудват

неговата група. — Вашият човек в къщата достатъчно ли е дисциплиниран, за да изпълни пряка заповед?

— Бъдете сигурен. Човекът е проверен.

— И няма пречки да се разхожда из цялата къща, без да предизвиква подозрения, иначе защо ви е, нали така? Ето какво. Можете ли да го извикате на извънредна среща? Този човек разполага ли с възможността да излиза за малко по всяко време? Да речем, ако каже, че детето му се е разболяло, тъщата му умира или доброжелатели са наклепали жена му, че приема любовник...

— Да, има такъв вариант. Все пак... всичко може да се случи в живота.

— Много добре — каза Мазур. — Вашият човек ще получи пет-шест малки цилиндърчета с дължината на химикалка, но около три пъти по-дебели. Нали никой не претърсва доверените слуги, когато се връщат отнякъде в къщата? Не, нали? Ето, виждате ли, нещата се подреждат добре. Сигурен съм, че той ще има възможността да напъха тези цилиндърчета на тайни местенца из цялата къща. Малко след това всичко ще пламне толкова мощно, че дори да дотърчат някакви по-енергични пожарникари от вашите, преди това пламъците вече ще бушуват със страшна сила. Тъй че никой не би посмял да остане в къщата. Останалото е ваша работа — мнимите жандармеристи, които ще препречат пътищата за изтегляне, и други такива... Тогава вече всички карти са във вашите ръце. И няма да има никакви убедителни улики срещу вас. Какво ще кажете?

— Прекрасна идея — изрече бавно Мтанга. — Нямам нищо против. Но трябва да предвидим всяка подробност. Какво ще стане, ако, да речем, палежът премине успешно, но по-нататък нещо се издъни? И те избягат?

— Само че ние знаем къде ще отидат — подсмихна се Мазур. — И там в тъмна доба ще се отбият други хора. Които са обучени за броени минути да се справят и с кучета, и с караули. За нула време ще измъкнат персоната, която ни интересува, и ще се стопят в мрака като призраци. И ако нещата се разиграят така, вас отново никой няма да ви заподозре, защото всички много добре знаят, че вие не разполагате с бойци, обучени на такива действия. Ще заподозрат някой друг и докато проучват всички следи — в края на краищата министърът няма собствено разузнаване, неговите хора са по-обикновени, — ще имате

предостатъчно време да си побърбите много чистосърдечно с Акинфиев... Какво ще кажете?

— Че всичко това страшно ми харесва — проточи бавно Мтанга. — Най-важното е, че нито един мръсник няма да забележи моя почерк в тази история, особено в нападението на извънградската къща, ако все пак не можем да го избегнем. Но вие също ще влезете в списъка на заподозрените на последно място, тъй като военното разузнаване има добре подготвени части със специално предназначение, както и още едно-две ведомства, тъй че първо ще се насочат към своите хората, ще прехвърлят и щедушат. Иначе вие сте прав, министърът не разполага с онова, което може да се нарече служба за сигурност, а има най-обикновена охрана, която просто е необходима за човек, заемащ такъв пост. И ще изгубят много време... Само че... В момента над мен няма никакви началници, Бащицата е мъртъв, а аз винаги съм се подчинявал пряко на него. Ако беше жив, задължително трябваше да му докладвам и да поискам разрешение...

От чисто любопитство, още повече че времето не ги притискаше, Мазур попита:

— А как мислите, той щеше ли да разреши?

— Сигурен съм, че би разрешил — каза Мтанга. — Само че настоятелно щеше да ме помоли да не остават абсолютно никакви следи, които могат да водят към мен. Бащицата не изпитваше капчица уважение към тези хора, чисто и просто беше реалист и знаеше, че трябва да се съобразява с тях. А те шпионират и мен и вие сигурно знаете това...

Мазур го знаеше много добре. Както бе прието в такива случаи, едно-две сериозни ведомства бдително следяха Мтанга, включително и внедряваха агенти на негова територия (е, и Мтанга не си оставяше магарето в калта). Извършваха кръстосано наблюдение, всички шпионираха всички и нещата стояха така не само в Африка, а като че ли в целия свят, разбира се, с различна степен на цивилизованост. Иначе това си беше в реда на нещата...

— Та тъй — продължи Мтанга, — при мен събитията се развива по такъв начин, че в момента нямам истинско началство... Но вие имате. И сте длъжен да докладвате. Как мислите, ще ви разрешат ли да предизвикате пожар? И най-вече — да посетите онази извънградска къща?

Мазур помисли малко, реши, че няма да издаде никакви нито служебни, нито военни тайни, и кимна, като старателно подбираше думите си:

— Сигурен съм, че ще получа разрешение. Вярно, това едва ли ще стане по-рано от довечера. Тъй че, ако нещо с вашите мними жандармеристи се провали и все пак се наложи да направим посещение, ще трябва да го извършим на следващата нощ. А преди това здравата да поработим. За да преминат идеално, подобни акции изискват сериозна подготовка...

— Досещам се — кимна Мтанга. — И още нещо... Няма да мога да ангажирам много хора с тази акция. Не бива да има никакви хайки от познатия тип, защото при това положение много бързо ще ме засекаат. Единствено Флорисиен, който е сигурен човек, ще е запознат с малка част от истината. А двете групи от трима жандармеристи ще знаят само едно — че трябва да спират колите за проверка и ако открият в някоя от тях човека, когото познават от снимката, веднага да го арестуват, колкото и да се гневи господин министърът. Както вече казах, улицата е нещо съвсем различно.

— Е, да — подсмихна се Мазур. — В миналото някои племена у нас са имали доста странен обичай. Канели непознат пътник на гости в дома си, посрещали го много радушно и го слагали да спи... А когато на другия ден гостът напуснал дома им, дотогавашният гостоприемен домакин можел да го подгони и да го обере до шушка. Защото той вече не му бил гост, а просто някакъв минувач...

— И тук се случват подобни неща — кимна Мтанга, без изобщо да се учудва. — Улицата вече не е собственият ти дом...

— Знаете ли, полковник — каза Мазур. — След като открихте Акинфиев на това място, не ви ли е хрумвало...

— Че щерката му може да извърти същия номер ли? — подхвана съобразително Мтанга, без да даде възможност на Мазур да довърши. — Разбира се, че ми е хрумвало! Просто до този момент никога не съм се сблъсквал с толкова рафиниран и дълбоко светски начин да се криеш. Преди нещата стояха далеч по-просто. Естествено някои тъпанари се укриваха при познати или при любовниците си и наивно смятаха, че там няма да ги търсят, но всички тези хора не бяха от такъв сой. Само че това е аристокрация... — процеди злобно той. — А ние с вас сме обикновени хора и първо бихме си помислили за разни

пристанищни свърталища, бардаци и мизерни покрайнини, където и дяволът не може да се оправи. А при тях всичко е много светско — едно „момче със стари колежански връзки“ укрива друго, независимо какво е извършило. — Той се подсмихна. — Май че при вас, марксистите, това се нарича класова солидарност? Чел съм една-две книжки за марксизма по времето, когато вашите марксисти се завъдиха и при нас. Нали трябва да познаваш противника. Добре че балонът се спуска...

— Да — каза Мазур. — Нарича се класова солидарност...

— Та затова издирвам момичето на същия принцип — каза Мтанга. — Не съм успял да вкарам информатори при всички, които принадлежат към тази каста, но все пак те са достатъчно и не се подвизават само в тези кръгове, а и около тях, на по-ниско ниво. И още сутринта изпратих човек в лиця „Света Женвиев“, понеже той не влиза в списъка на обектите, които са ми забранени. Просто трябва да се държим джентълменски с хората там. Не са минали чак толкова много години и ако не се броят буквално двама души, преподавателският състав си е същият, мястото е престижно и добре платено и хората държат на него... Мисля, че ще успеем да понаучим нещо за най-близките ѝ приятелки в лиця. Едва ли всички до една спадат към тази каста. Както е характерно за престижните учебни заведения, бившите възпитанички не прекъсват връзките си, често общуват помежду си и имат цели два ежегодни празника — деня на откриването на лиця и деня на собственото им тържествено завършване... Общо взето, съществуват известни шансове... Ще тръгваме ли вече? Няма смисъл да висим тук, вие трябва да се свържете с началството си, а аз — да подготвя утрешното представление. Само че... — и той стрелна с пронизващ поглед Мазур — ако акцията се провали на улицата и се наложи да се прави посещение... Събитията ще се развият така, че Акинфиев ще се озове само във вашите ръце...

— Да не би да подозирате, че като го спипаме, само ние ще се възползваме от него? — подсмихна се Мазур.

— И няма да ви го предоставим?

Мтанга отвърна уклончиво:

— Такава е скапаната ни работа, трябва да отчитаме всички възможни варианти...

— Не се притеснявайте — каза Мазур. — Сигурен съм, че никой няма да ви го отмъкне изпод носа. Ние изобщо не сме в състояние да организираме открит съдебен процес с цяла сюррия репортери, докато за вас няма такъв проблем. А вие искате това, нали така?

— Разбира се — каза Мтанга. — Обществеността ще бъде много заинтригувана, когато той или тя, или и двамата застанат пред камерите, пред съдебните заседатели и пред пълната зала и започнат чистосърдечно да се кълнат, че са извършили всички възможни грехове, да посочват имена и да разказват подробности... — Той се усмихна хищнически и някак замечтано. — А те ще го направят, уверявам ви... За да разприказваш един човек, изобщо не е задължително да разваляш външния му вид.

Мазур се подсмихна:

— И доколкото ви познавам, ако минем на варианта посещение, вие ще вземете всички мерки моите хора и аз да не изчезнем заедно с плячката, нали така?

Мтанга го стрелна с поглед изпод вежди, сякаш искаше да каже: Ех, тези наши играчки...

... Застанаха на хубаво място, не много близо до къщата, но оттам тя се виждаше прекрасно, по-точно — централния ѝ портал беше като на длан. Имаше черен вход от другата страна на постройката и верни на правилата, те поставиха под наблюдение и него, макар че домакинът и гостът едва ли щяха да хукнат да бягат оттам...

Тъй като имаше само две възможности за изтегляне с кола, Мтанга сложи само два жандармерийски поста. Този път двамата с Мазур седнаха на задната седалка, а зад волана се настани един абсолютно невзрачен и дори жалък тип, който трябваше да го играе шофьор, с извинение. А зад тях се движеше още една кола с агенти. Бяха две незабележими, тук-там очукани и издраскани рена, които, вярно, за разлика от серийните си прототипи, бяха снабдени с мощни форсирани мотори и това също е любим маниер на тайните служби по целия свят.

Мазур усърдно се опитваше да запази пълно спокойствие и седеше като статуя. За разлика от Мтанга, който се въртеше на

седалката и непрекъснато поглеждаше часовника си. Накрая не издържа и прошепна:

— Вече е девет...

— Почти девет — рече Мазур. — Нали си сверихме часовниците. Ако не са разкрили вашия човек, значи е успял да свърши каквото трябва... Аха!!!

Гледката беше завладяваща дори за един връл и кипял човек — само за две секунди в няколко прозореца и на трите етажа лумна ослепително белезникаво-златисто сияние. Мазур много добре познаваше тези неща и на два пъти се бе възползвал от тях — парчетийката беше малка, но запалителната ѝ мощ бе страшно силна и при взривяването на излитащия заряд огнената смес се разхвърчаваше на около три метра. Стълбите, лампериите, мебелите — в къщата на господин министъра имаше доста сухо дърво. Ето че първите пламъци заиграха и се издигнаха над первазите на прозорците. Виждаше се как вътре се защураха хора... Може би в къщата щяха да се намерят пожарогасители, но лакеите едва ли бяха обучени да боравят сръчно с тях...

И тръгна, та се не видя! Две стъкла звънко се строшиха и рижавите езици на буйните пламъци се устремиха навън. Пожарът се разгаряше със страшна сила и всеки момент щеше да достигне степента, в която всеки здравомислещ човек би осъзнал, че е твърде опасно да остане в къщата. А до този момент все още не се чуваше никакъв вой на сирени...

Тъй, тъй, тъй! Появи се един чернокож мъж с бели панталони, снежнобяла риза и черна папийонка, който търчеше презглава към портала. След него препускаше още един, но облечен много поскромно — явно това бе портиерът. Те си поиграха около две секунди с ключалката, отвориха докрай високите ажурни крила на портала към вътрешната страна, хванаха ги, за да ги задържат, и отстъпиха в тревата от пътеката, по която трябваше да преминат колите...

Мтанга тупна шофьора по рамото и той моментално запали мотора. Колите вече се носеха от къщата към портала. Бяха две излъскани черни лимузини със затъмнени стъкла, заради които не можеше да се види кой седи вътре и колко души има купето. На известно разстояние от тях препускаше един крайслер вояджър — американска кола, чиито стъкла също бяха затъмнени. Когато се

озоваха на улицата, автомобилите рязко свърнаха надясно, скърцайки отчаяно със спирачките си, препуснаха напред и се скриха зад завоя. На около триста метра пред тях пътят плавно завиваше надясно, а по-нататък, на разстояние от половин километър, нямаше никакви кръстовища и странични пресечки, тъй че не можеха да избегнат патрула...

Мтанга сръга шофьора в ребрата, а той схвана какво му подсказват и не набра голяма скорост, за да не ги преследва откровено...

Но когато се озоваха зад завоя и видяха какво се случва, Мтанга яростно изпсува. Ами да, първият етап тръгна на терсене. Един от мнимите жандармеристи крещеше толкова силно, че се чуваше чак в колата, търкаляше се сгърчен по тротоара и се държеше за коляното, а другите двама стояха над него с притеснени идиотски физиономии.

— След тях! — заповяда Мтанга, сочейки към широката задница на крайслера, която се виждаше в края на улицата.

И те профучаха покрай жандармеристите, без да спрат. Всичко беше ясно — когато мнимият жандармерист бе изскочил на улицата, размахвайки палката, на кортежа и през ум не му беше минало да спре, а предната кола най-спокойно бе изблъскала блюстителя на реда от пътя и добре че поне не го беше прегазила. Явно се бе отървал с малко. Е, какво пък, господин министърът на подземните богатства сигурно щеше да излезе сух от водата и впоследствие щеше да се окаже, че е бързал за някакво страшно важно заседание, а пък тъпият жандармерист не е обърнал внимание на специалните номера и се е заврял под колелата, селяндурът му неден... „Както и да е — помисли си мрачно развеселеният Мазур, — когато ви се изтърсим на гости, няма да се отървете чак толкова лесно, още повече че началството разреши това посещение с похвална бързина, понеже и то много иска да се докопа до Акинфиев дори след като вече се е озовал в лапите на Мтанга.“ При всички случаи имаше споразумение, че Мазур и Лаврик щяха да присъстват на всички разпити и Мтанга едва ли щеше да ги прецака...

Последната кола изчезна в тясната странична уличка, по която два автомобила нямаше как да се разминат и липсваха тротоари. Шофьорът на Мтанга натисна газта, но тутакси с всичка сила наби спирачките, направи майсторска маневра и спря толкова ловко, че

почти не поднесе. На около двеста метра пред тях, там, където уличката излизаше на широкия булевард, до самото кръстовище, напъряко беше спрял крайслерът, забил предния си счупен ляв фар в стената на малка тухлена къща. Беше препречил улицата като тапа — гърлото на бутилка, и по нея не можеше да премине не само кола, но не би могъл да се промуши и човек, освен ако не пропълзи през предницата или през багажника. Само че нямаше никакъв смисъл да правят това. Защото и двата ситроена бяха изчезнали от очите им...

Покрай колата мрачно обикаляха четирима души, а единият, който знае защо, подритваше гумите. Не бяха извадили оръжие и не обръщаха внимание на нищо, а се размотаваха с вид на най-обикновени хора, ядосани от небрежността на шофьора. Виртуозно се отърваха от преследвачите си, мръсниците...

— Назад! — кресна полковникът.

Шофьорът бързешком излезе на заден ход от улицата, по която завиха в тази посока, без да се натъкне на никого. И спря с такъв вид, сякаш нямаше намерение да ходи никъде повече. А Мтанга почти спокойно го попита:

— Жустен?

Невзрачният шофьор сви рамене и отвърна с безразличието на професионалист:

— Изгубихме ги, полковник. Няма съмнение. Докато заобиколя и изляза на булеварда, вече не се знае къде ще бъдат... Няма да ги открием, ако не организираме хайка в целия град...

Мтанга явно вярваше безпрекословно на шофьора за всичко, свързано с надпреварата и преследването по градските улици, но запази самообладание. Не се разпсува и не се разкрещя, а шумно въздъхна през зъби и нареди:

— Карай към Лунния дворец. — И тихичко каза на Мазур, кривейки уста: — Случват се такива неща. Измъкнаха се. Нищо. Нямам никакво съмнение накъде са тръгнали. Там отдавна стоят наблюдатели, а в къщата има мой човек, тъй че след час, час и половина ще знаем как точно се развиват събитията...

— Случват се такива неща — съгласи се Мазур. — Няма значение, тази нощ няма да се отърват чак толкова лесно от нас...

Край затворения портал на Лунния дворец ги очакваше една вече позната, но все пак изненада, за която на този етап не можеха да кажат дали е приятна, или точно обратното. Из двора от другата страна на портала бавно се разхождаше Роналд с цивилни бели панталони и риза с къси ръкави, а видът му беше напълно спокоен. В това, че човекът от ЮАР се бе озовал тук, нямаше нищо странно, тъй като Мтанга предвидливо му беше издал не обикновен пропуск, а с достъп до всички места, понеже съвсем справедливо смяташе, че деловите им отношения ще продължат. И двамата си стиснаха ръцете, сякаш не се бе случило нищо особено.

— Налага си да поговорим веднага — рече тихо Роналд.

— С мен или с него? — попита Мтанга и кимна към Мазур.

— Желателно е и с двамата. Това засяга всички.

— Добре, да вървим...

Когато влязоха в тукашния кабинет на Мтанга, Роналд спокойно седна и докато полковникът се занимаваше с бутилката джин, високите чаши и леда, попита:

— Сигурен ли сте, че тук няма бръмбари?

— Сутринта проверявах — отвърна уверено Мтанга. — Пък и през цялото време пред вратата висеше едно момче, тъй че няма как да са ги сложили по-късно...

— Прекрасно — кимна веднага Роналд. — Имам известна информация за онази шайка, която се е загнездила близо до границата... Всъщност имам цялата информация. Ето, погледнете.

Той извади от джоба на панталоните си един тънък плик, измъкна три снимки и внимателно ги сложи пред Мазур и Мтанга, сякаш редеше пасианс. Мазур се вгледа. И сви рамене:

— Какво е това, по дяволите?

На едната снимка се виждаше черна униформена войнишка фланелка с нарисован на нея яркочервен профил на Ленин, оброчен отгоре и отдолу с неразбираеми за Мазур надписи на френски. На втората имаше широка червена лента със златни сърп и чук на фона на отпечатан вертикално черен нож панта, който представляваше местния аналог на мачете. На третата бяха заснети два доста модерни калашника (също румънско производство), по чиито приклади бяха изрисувани сърпове и чукове и също бяха изписани някакви абривиатури.

Роналд спокойно обясни:

— Надписът гласи: Марксистки революционен фронт на народа коси. Абревиатурата на прикладите всъщност се състои от първите букви на тези думи. Лентата е за главата. Точно с тези неща ще бъдат издокарани онези трийсет и две мутри, когато тръгнат да прекосяват северната граница. След два дни.

— Ето какво било... — проточи Мазур, примижавайки злобно.

— Точно така — кимна невъзмутимо човекът от ЮАР. — Това е провокация с огромен размах.

— Никога в живота си не съм чувал за такъв фронт — каза Мтанга. — Никога в живота си не съм чувал, че изобщо съществува такъв фронт и ако у комшиите се подвизаваше нещо подобно, със сигурност щях да зная...

— Така е — кимна Роналд. — Такъв фронт не съществува, само че внезапната му поява на сцената няма да изненада никого който знае колко, тъй като из джунглите и саваните на Африка се размотават толкова много фронтове, че дори добрите специалисти невинаги могат да разберат кой стои зад някои от тях, дали стои и какво изобщо искат...

— Точно така... — избоботи Мтанга.

— Случайно да сте се натъквали на това, господин полковник?

— Роналд погледна Мазур, а очите му излъчваха пълно безгрижие.

— Случвало се е — отвърна кратко Мазур.

— Случайно да сте били в Бугамба преди време?

— А вие? — отвърна с въпрос Мазур и също го погледна с кристалночисти детински очи.

Ех, че малък беше този наш свят, много малък. Като нищо можеше да се окаже, че не чак толкова отдавна той и този русоляв катър бяха стреляли един по друг на един и същи сектор от фронта или просто и двамата бяха присъствали там, но от двете страни на барикадата. Ала ето, сега си стояха кротко, пийваха си джин с лед и бяха изключително полезни един на друг. Тайната война чертаеше сложни зигзази, особено в Африка...

В крайна сметка човекът от ЮАР простодушно се усмихна, сякаш искаше да каже: Няма значение, да оставим това. И тутакси скри усмивката си.

— Казано накратко, появата на поредния фронт не би изненадала абсолютно никого дори тук, в столицата. А пък обитателите на затъntenите крайгранични провинции ще се изненадат още по-малко и веднага ще приемат всичко за чиста монета...

— Какво възнамеряват да правят? — попита Мазур, мобилизирайки цялото си хладнокръвие.

— Нищо ново и изключително — отвърна човекът от ЮАР. — Всички до един ще носят такива фланелки и ленти, както и съветско оръжие... Вярно, оръжието е румънско производство, но никой няма да се интересува от такива подробности. В края на краищата Румъния е член на Варшавския договор, а пък какво е това „Калашников“, в Африка знаят дори и малките деца. Задачата им е много бързо да подпалят няколко села, като осакатяват и избиват хората и изобщо, като зверстват по пълна програма. Но в същото време ще се постараят да оставят достатъчно случайно оцелели свидетели на зряла възраст, които да могат подробно да опишат външния вид на нападателите. И да разхвърлят след себе си една камара дребни неща, които да доказват пряката им връзка със Съветския съюз — празни цигарени и консервени кутии съветско производство, руски вестници и какво ли още не. Изобщо — богат комплект от трофеи за военни и журналисти. Моят информатор не изключва, че за по-голяма нагледност биха могли да оставят дори и един труп на някого от своите хора. Селяндурите не могат да четат и едва ли ще разберат какво е написано на фланелките им, но трупа̀т, тъй да се каже, в целия си блясък, ще изглежда убедително. И няма значение дали тялото ще е на бял, или на чернокож. Предполагам, че най-вероятно ще бъде на чернокож и не е изключено да е на някой истински коси. Сензацията ще бъде гръмка, особено като се има предвид колко много репортери са пощурели от безделие в столицата, включително и доста ярките им представители...

— Коси... — почти прошепна Мазур. — И този проклет фронт не е просто марксистки, а на коси...

— Ами да, механизмът е ясен — каза Роналд. — По силата на положението си, господа, вие не може да не знаете какви слухове се разпространяват напоследък и каква е пропагандата, която тихомълком се провежда. Всъщност в последните си предавания доктор Мукузели говореше за това направо. Сред фулу се шушука, че косите са твърдо

решени да ги изтрепят, ако не до крак, то поне по един на всеки двама души, за да завземат селскостопанските им земи и полезните им изкопаеми. За разлика от тях косите твърдят, че диваците фулу всеки момент ще им спретнат клане, тъй като са негодници, заграбили твърде много власт, хора, които се гнусят от черната работа, навирили са си носа и са завладели скритите в земята богатства на фулу. Тази пропаганда все още не се е разгърнала чак толкова широко, но както знаете, тя се води. И няма никакво съмнение, че вече оказва влияние, особено на неинформираните и неграмотни хора... — Той остави чашата и въздъхна. — Не твърдя, че след този щурм на марксистите всичко ще се взриви на мига. За щастие нещата не са стигнали чак дотам. Но това е масло в огъня, бензин в огнището, наръч слама в пожара... Нали ще се съгласите, че не преувеличавам и не изпадам в излишна паника?

Те кимнаха. Мазур бе запознат с обстановката, Мтанга — още повече...

— Нашето положение лесно може да се обобщи — продължи Роналд. — И тримата сме от различни държави и принадлежим към различни обществени системи, но и тримата сме здраво свързани в едно отношение — никой от нас няма желание тук да бъде предизвикана сериозна нестабилност. И тримата категорично се нуждаем от тишина и спокойствие и сме абсолютно наясно с това... Абсолютно сме наясно, виждам го по лицата ви...

— Трийсет и двама души... — процеди през зъби Мазур. — По принцип, това не е армия и дори не е батальон...

— Точно така — кимна с многозначителна усмивка мъжът от ЮАР. — Разбира се, те са втели и кипели хора с опит, но в Африка има и други такива. Намират се и по-добри. С две думи, господо, моето началство ми разреши да използвам всички възможни средства. Вие едва ли ще се ужасите от това, не сте такива хора. Сигурно вие също сте били принудени да използвате всички възможни средства. Само че аз — нека бъда откровен — имам страшно малко възможности тук. Ще ни се наложи да действаме заедно. — И той погледна към Мазур. — Зная, че ще трябва да поискате разрешение от началниците си, но въпреки това дали да не обсъдим някои неща още сега? Понеже виждам, че нямате нищо против...

— Можем да ги обсъдим, но само чисто теоретично... —
подсмихна се Мазур.

Всъщност той не се съмняваше, че ще получи разрешение от началството си за атаката, както го получи и предишния път. Такава провокация трябваше да се потуши по най-категоричен начин, защото тя неволно щеше да засили напрежението в страната, а Съветският съюз също нямаше никаква нужда от това. И тъй като границата със северната съседка беше чисто символична, пък и въпросната държавица беше доста кекава и изключително зависима от транзита на кафето си през тукашната територия... акцията можеше да се реализира.

— Един момент, господа! — призова полковник Мтанга. — Преди да започнете да правите планове, бихте ли взели предвид и моите скромни желания? За мен на живот и смърт е важно да доведете един пленник от онова място. И е много желателно той да е бял, а не чернокож. Вие сте хора с богат опит в това отношение и няма да ви е трудно да ми намерите такъв пленник. Ако го направите, бих могъл да организирам открит съдебен процес, който да се показва по телевизията и да се предава по радиото. Това ще е много добър удар. Времената на Че Гевара отдавна отминаха. Днес белите, които участват в африканските дандании, до един са наемници и сред тях отдавна вече не се срещат хора с идейни убеждения. — Той замечтано се усмихна. — Представяте ли си колко нелепо и недвусмислено би изглеждал по телевизията един бял мъж с униформата на коси? И това ще се излъчва в цялата държава. Нали знаете как стоят нещата при нас в това отношение и колко мощно е въпросното средство за пропаганда...

Мазур знаеше, както вероятно знаеше и човекът от ЮАР. Въпреки че имаше Министерство на просветата, около седемдесет процента от населението, най-вече в селата, си оставаше неграмотно и не бе в състояние да прочете дори вестник или листовка. За него единствената светлина в тунела бяха телевизията и радиото. И точно по тази причина още предшествениците на Бащицата не жалеха пари за тях, създавайки мрежа от ретранслатори, които покриваха цялата страна. Дори в най-затъntenите села имаше доста телевизори, макар да бяха от най-евтините, които работеха с батерии, а пък радиоапарати, от престарелите ветерани до най-модерните марки, се подвизаваха във всяка къща и във всяка наколна колиба. И един такъв пленник

наистина би свършил много добра работа. Биха могли да обявят, че са го заловили на тукашна територия, докато е преминавал нелегално през границата, и след приятелския разговор във ведомството на Мтанга той с писък щеше да потвърди това...

Когато след четирийсетина минути човекът от ЮАР напусна кабинета, там се възцари напрегнато мълчание. На бюрото на Мтанга имаше три телефона — черен, бял и син. Полковникът просто не сваляше очи от синия, тъй като явно точно от него трябваше да пристигнат докладите, които интересуваха Мазур не по-малко, отколкото собственика на кабинета. Те прекараха почти четвърт час в мълчание, а през това време Мтанга само доливаше джин на себе си и на госта. Когато синият телефон най-сетне мелодично измърка, полковникът толкова напористо грабна слушалката, все едно беше заобиколен от врагове войник, който издърпва предпазителя на гранатата, за да не се предаде.

Мтанга слушаше. Мазур го гледаше, опитвайки се да разбере по физиономията на полковника какво се случва там. А неговото изражение ставаше все по-разочаровано, ядосано и дори унило и това никак не се хареса на Мазур.

— Значи сте абсолютно сигурни, така ли? — каза в слушалката Мтанга. — Да, разбрах... Тъй... Преди колко време стана това? Наистина е подозрително... Добре, можете да се махате оттам...

Лицето му придоби такъв вид, сякаш се канеше да затръшне невинната слушалка върху вилката с такава сила, че да направи апарата на пух и прах. Но се съдържа и я затвори внимателно и грижовно. А сетне мрачно каза:

— Изгубихме. И моите наблюдатели, и агентът в къщата се кълнат във всичко на света, че Акинфиев не е сред хората, които са пристигнали в извънградската вила на министъра. А аз винаги съм готов да повярвам, когато двама независими един от друг източници казват едно и също. Освен това... Кортежът на министъра е пристигнал в къщата с петнайсет минути по-късно, отколкото би трябвало според изчисленията. В града не е имало нито задръствания, нито затворени улици, а техните шофьори са доста бързи... Сещате ли се какво следва от това?

— Ами не е трудно да се сетя — каза Мазур. — Оставили са го някъде по пътя. И със сигурност не са го свалили на тротоара, а са го

отвели в къщата на поредното „момче със стари колежански връзки“, до което нямате достъп...

— Най-вероятно е станало точно така — кимна Мтанга. — Друго обяснение просто няма. Лисугерът смени дупката си. Би било добре, ако се е пренасочил към място, където в къщата има мой човек, но както вече ви казах, аз нямам хора във всеки един от покоите на елита. Може би, когато в къщата са се задействали вашите взривни устройства, някой веднага се е досетил, че това не е моят почерк и изобщо не е ничий местен почерк, тъй като ние не разполагаме с толкова съвършена техника. Бихме могли да се снабдим, но никой не е допускарал, че ни в клин, ни в ръкав ще ни се наложи да измъкваме някакъв лисугер от дупката му по такъв начин...

— Дълбоко подозирам, че този някой не е бил министърът, а самият Акинфиев... — заразсъждава Мазур.

— Имате основания. Министърът е свикнал със съвсем други интриги и акции и не би се ориентирал чак толкова бързо...

— И какво, отново ли сме в задънена улица?

— Случват се такива неща, какво да се прави? — въздъхна Мтанга. — Е, ще се наложи да понапрегнем агентурата и да посвършим малко работа в лицеза „Света Женвиев“. В никакъв случай не може да се твърди, че шансовете ни са нулеви, все пак има някакъв шанс, пък макар и нищожен... Но в момента повече ме интересуват дори не онези гнусни двама души, които се укриват, а предстоящото пътуване на Принцесата в Турдиевил. Чухте с ушите си как Роналд каза, че няма информация там да се подготвя покушение. Но това не означава, че няма да има никакво покушение, нали така?

— Така е — призна с въздишка Мазур. — Може би агентът на Роналд не се намира на най-възловата точка и някакви важни неща го подминават. Е, какво пък, ще си отваряме очите на четири. — Той стана. — Ще отида да попитам какво е мнението на ръководството...

— И да ми доведете пленник — проточи замечтано Мтанга.

— Ако имам възможност, ще се постарая — отвърна сериозно Мазур.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

А В ТОВА ВРЕМЕ БОНАПАРТ ПРЕКОСЯВАШЕ ГРАНИЦАТА...

Всичко се повтаряше като насън. Понякога сънищата имат свойството да се повтарят. Двата алуета отново се понесоха посред нощ с характерната за тези места непосредственост, пресякоха границата с истинско селско простодушие и с бърснещ полет се устремиха напред, прелитайки ту над джунглата, ту над саваните. Само че кацнаха на друго място. Не на километър от градчето, както миналия път, а на два. Но всичко останало си беше същото, като например колоната от въоръжени хора, които знаеха как да се движат безшумно...

Бяха дванайсетима. Роналд пусна двама да вървят на двеста метра като челен патрул, а третият крачеше отдясно, съсредоточил цялото си внимание върху тъмната стена на джунглата. Останалите деветима вървяха един след друг. Мазур окончателно се убеди, че Роналд е боец от частите със специално предназначение с доста добър опит.

... Юнаците му пристигнаха посред бял ден с малък, но невероятно бърз реактивен самолет без разпознавателни знаци. Машината вероятно бе прекосила шест-седем граници, но на земята със сигурност тъй и не бяха разбрали, че преминава над тях. Най-вероятно беше летял на голяма височина, а в Африка развитата система за противовъздушна отбрана беше голяма рядкост.

Самолетът бе посрещнат в едно отдалечено кътче на летището единствено от Мазур, Мтанга и Роналд, както и от двама снайперисти на полковника, които за всеки случай се бяха сврели на най-близката кула, тъй като Мтанга не страдаше от излишна доверчивост и Мазур беше напълно съгласен с него.

По стълбичката слязоха осем яки цивилни негри, всеки от които без усилия носеше с една ръка обемиста и вероятно страшно тежка чанта. С набитото си око Мазур определи и дори можеше да се закълне, че това са Черните мамби, елитните чернокожи командоси от армията на ЮАР. Личеше си по облика им, по движенията им и по пластичността им. Естествено първо се сети за факта, че в личното гробище на Мазур (за което не биваше да си спомня без нужда) лежаха двама-трима техни колеги. Разбира се, помисли си и за обратното — като нищо можеше да се окаже, че ако се поразтърсеха в личните гробища на някои от тези момчета (че дори и на самия Роналд), щяха да открият в тях съветски десантчици или кубинци.

Само че той не изпитваше никаква враждебност, изобщо не усещаше никакви емоции, както и Роналд. И ако задълбаеха в смисъла на нещата, истината изглеждаше много просто — всички си вършеха работата, изпълнявайки заповеди. Погледнато като цяло, нещата се свеждаха само до това, независимо какво мрънкаха заместник-командирите по политическата част от двете страни на фронта. Между двете държави никога не беше имало войни и причините вероятно бяха най-вече географски. Прерязваха си гърлата на чужди територии, но това беше малко по-различно. И щом един ден животът бе направил толкова странен завой, че някакви цели се бяха оказали общи и за двете страни, трябваше да приемат нещата спокойно. И да не забравят, че по време на атаката един до друг не стоят врагове, а бойни другари...

Откараха цялата компания от летището с автобус без прозорци. Като се имаше предвид, че до ден-дневен тъй и не бяха разбрали кой все пак извърши последната атака, Мтанга взе максимални мерки за сигурност — не ангажираха никакви местни военни и стигнаха до съгласието, че тук, в страната, трябва да пристигне група от частите със специално предназначение на ЮАР. А за щурма през границата отново знаеха само Мтанга, Мазур и Роналд. И не обясниха нищо на пилотите на хеликоптерите, които измъкнаха от родните им казарми и закараха на летището едва когато десантчиците вече се бяха настанили в машините, като на всичкото отгоре им забраниха да използват радиовръзка. Тъй че шансовете им не бяха чак толкова лоши...

Е, разбира се, за акцията знаеха още Лаврик и Михаил Петрович, който се подвизаваше в Конакри, но тях просто нямаше за какво да ги

подозират. Само че налице бе нещо друго. До този момент, до най-последната минута, Мазур не можеше да се отърве от усещането, което дори не бе в състояние да определи. Понеже винаги предпочиташе да обмисли всички варианти, не можеше да изключи и следния — че хората от ЮАР са подхванали изкусна игра, за да подмамят извън страната един съветски полковник и да го спипат жив. Те едва ли знаеха за морската битност на Мазур, макар да имаха добро разузнаване, но то беше по-слабо, отколкото на свръх държавите. Тъй или иначе, един съветски полковник, който изобщо не изпълняваше функциите на интендант на това място, си беше апетитна хапка.

Вярно, Лаврик твърдеше, че компетентни хора са проверили някои неща и са убедени, че заинтересованите лица от ЮАР имат само една, но за сметка на това пламенна страст — ако трябва, чудеса да направят, но да не допуснат конкурентите от „Дьо Брис“ тук. Но въпреки това Мазур изпитваше известен дискомфорт.

Тъй че неговата задача, както и задачата на Горския дух и Фантомас беше двойна — не само да се бият рамо до рамо с мъжете от ЮАР и да се убедят, че те са тръгнали единствено и само да провалят провокацията, но и да се съобразяват с евентуалната възможност, че все пак хората на Мазур могат да бъдат пленени. Това беше много лесно за реализиране — от някакъв съвсем невинен предмет можеше да се пръсне приспивателен газ, пилотите на хеликоптерите можеха да бъдат неутрализирани с нож в гърлото и изоставени на място, а самолетът на хората от ЮАР (на който никой не биваше да пречи да лети накъдето си иска, както се разпореди Мтанга) можеше да се приземи право в саваните, през които вървяха в момента...

Един от мъжете в челния патрул, онзи, който вървеше отдясно, вдигна ръка с жест, който Мазур не разбра. Аха, ако се съдеше по времето, бяха стигнали до покрайнините на градчето...

Както и миналия път, те се скриха зад последните дървета, а Мазур, Роналд и още двама започнаха да разглеждат с биноклите за нощно виждане градчето, което се простираше като на длан в низината пред тях. Тук-там светеха прозорци. Онази ниска продълговата сграда на другия край на града сигурно беше казармата, където след събитията властите бяха настанили рота войници. Според информацията на Роналд те дори не бяха гвардейци, а обикновени

пехотинци, което означаваше, че въпросното войнство не представлява кой знае каква опасност за сръчни момчета като тях...

Ето я и бившата къщичка на Мукузели с овехтял покрив и тухлени стени, от които мазилката се бе олющила много отдавна. До нея продължаваше да се издига кула. Вярно, антената вече беше изчезнала, а от самата кула бе останала само долната част, тъй като местните прибрани хорица бяха успели да отмъкнат всичко, понеже и яките дървени подпори, и железните пръти не се търкаляха по пътя току-така. А кулата не беше опоскана до основи най-вероятно само защото там се бяха настанили мнимите марксистки партизани и след като ги бяха поогледали отдалече, натрупалите житейски опит аборигени бяха решили да не се размотават наоколо...

Тъй. От четирите прозореца на втория етаж светеха само два, пред които бяха дръпнати пердета, а на първия етаж — само един от общо трите. Страничните прозорци бяха съвсем тъмни и само в два от тях, на първия и на втория етаж, се виждаше мъждивият отблясък на крушката, която осветяваше стълбището.

Отсрещната къщичка, където миналия път се подвизаваше камионът, в чието ремарке се криеше засада (в момента возилото не беше там), и колибата отдясно, където тогава на слънцето се сушеше измамната люлка, изглеждаха необитаеми, сякаш там нямаше жива душа. Двамата с Роналд бяха обсъдили какво да направят с тези постройки — трябваше да държат на мушка къщичката, а пък в колибата да изпратят на разузнаване две мамби, тъй като мястото беше много удобно за нечие скривалище, в което някой да изчака, докато групата стигне до къщичката, и сетне да ѝ метне нещо мощно в гръб...

Изад ъгъла се появи часовой с автомат на рамо, обикаляше бавно къщата. Партизаните бяха опитни хора и вътре като нищо можеше да бди още един часовой...

Роналд свали бинокъла, даде знак на Мазур, посочвайки с глава към часовой, и вдигна палец. Мазур кимна в знак, че е разбрал — макар че мутрата на часовой беше нашарена с черни зигзази, много добре се виждаше, че е бял, тоест това беше онази плячка, за която Мтанга толкова си мечтаеше. И, разбира се, не се разхождаше с марксистка униформа, а с най-обикновени камуфлажни дрехи. Че защо трябваше да се разкрива без време? Но това нямаше значение, тъй като

в къщата щеше да се намери достатъчно реквизит. Вече би трябвало да са го доставили, нямаше да чакат до последния момент...

След пестеливия жест на Роналд двама от хората му тръгнаха безшумно покрай последните дървета, изчезнаха във високата трева и запълзяха напред, макар тя почти да не помръдна... Да, часовоят беше добре обучен (ако се съди по това как зорко бдеше, а не се размотаваше лениво). Той се скри зад къщата и изчезна от очите им.

След около пет секунди в равнината се появиха двама души. Те вече не пълзяха, а енергично тичаха приведени, спазвайки помежду си неизменна дистанция с дължината на човешки бой, сякаш бяха неутрализирали някого и го мъкнеха на сантиметри от земята...

Ами да, това бяха хората, проникнали на територията на диверсантите, които в момента пренасяха безчувственото тяло. Бяха предвидили всичко, точно така — единият от командосите бе извадил дебелата метална тръба с дължина един лакът, светкавично я бе разпънал като телевизионна антена и така се бе получил здрав на вид прът, който тутакси бяха мушнале под завързаните ръце и крака на пленника, чиито плювалник преди това здраво бяха запушили с парцал.

В къщата не светна друг прозорец, в отряда не настъпи никаква паника и никой не забеляза загубата на боеца...

Край! В момента, в който сигналът бе даден, атаката започна и вече нищо не можеше да се върне назад и да се промени...

Всички до един се въоръжиха със стъклопластмасовите тръби, втъкнати в коланите им на гърба. Бяха гранатомети за еднократна употреба, но това не ги правеше по-малко опасни. Последва сигнал и дванайсетте мъже с черни гащеризони и маскировъчни шапки се раздвижиха, спазвайки стриктно набеязаната диспозиция. Двама нахлуха в колибата, но много скоро излязоха оттам, обяснявайки със знаци, че вътре няма никого. Мазур се постара да не мисли какво би се случило, ако тези дяволи се бяха натъкнали дори на мирни жители в помещенията. И без това беше ясно...

Двама препуснаха по тъмната уличка към центъра на града, а след като изминаха двеста метра, я минираха по цялата ширина. В случай че редовната войска успееше да се ориентира бързо и решише да влезе в бой, краката и колелата ѝ щяха да се натъкнат на мините. Те пък бяха на два реда...

Четирима минаха от другата страна на къщата. Те вече не виждаха хората си, а не разполагаха и с радиовръзка, пък и нямаше нужда от нея, тъй като веднага щом изтрещеше първият взрив, това щеше да е сигнал за цялата група, че играта е започнала...

Мазур, както и всички останали клекнаха на едно коляно, подпряха тръбите на гранатометите на раменете си и ги приведоха в пълна бойна готовност. Бяха си разпределили прозорците предварително, тъй че нямаше как двама души да стрелят по един и същи прозорец и нито един от тях нямаше да бъде пропуснат. Повечето осколочни снаряди за един миг можеха да напълнят стаите с облак от много остри парчетийки с големината на бръснарско ножче. Двамата мъже от другата страна имаха запалителни снаряди. А за масивната врата, която най-вероятно беше заключена отвътре, бяха приготвили един доста мощен фугас, за да влязат максимално комфортно, а не да я избиват със собствените си тела. Просто с течение на годините бяха свикнали да си осигуряват максималния възможен комфорт, разбираш ли...

Аха! Роналд пръв натисна спусъка и от мястото, на което се намираще, към къщата с шумолящо свистене се устреми огнена лента, която моментално бе последвана и от други. Стъклата на прозорците тутакси изхвърчаха, но никой не чу звъна им заради взривовете, които изтрещяха във вътрешността на сградата, и по същата причина абсолютно безшумно, като в ням филм, се разхвърчаха и треските от масивната врата...

А в следващия миг те се втурнаха към къщата с такава скорост, сякаш онзи, който останеше последен, щеше да бъде разстрелян пред строя. Но отново се движеше в строг, предварително определен ред, тъй като всичко беше пресметнато — кой ще нахлуе пръв, кой — втори, кой — трети, кой накъде ще тръгне и към кой етаж ще поеме...

Половината от мъжете, които нахлуха, се устремиха към втория етаж. Както бяха предвидили, Мазур заедно с две от момчетата си влезе пръв. Тутакси изстреля кратък откос по фигурата, която прекрасно се виждаше на фона на разгорения се пламък и се канеше да го поздрави с изстрел от едно дълго пушкало. Тялото на посрещала безпрекословно се тръшна...

Те връхлетяха във втората стая... Е, тук явно всичко бе свършило отведнъж и трите неподвижни фигури вече не бяха в състояние да се

бият... Но въпреки това трябваше да ги нагостят с контролни изстрели, защото историята помнеше всякакви случаи и от време на време някои уж необратимо мъртви тела оживяваха, опитваха се да стрелят в гърба ти и понякога дори успяваха... Горкичкият Маркиз не извади късмет, или по-точно пренебрегна контролния изстрел, и го убиха на място...

Момчетата му продължиха нататък, а Мазур остана в стаята. Метна се към високия старинен шкаф и дръпна към себе си горното чекмедже. На това място трябваше да претърсят абсолютно всичко и дори бързешком да преровят тавана, но това вече беше работа на момчетата на Роналд...

Пу, да му се не знае! В чекмеджето звънко се търкулнаха към двайсетина празни бутилки и нямаше нищо друго. Второто чекмедже беше съвсем празно. А пък в третото, най-долното и последно...

Ето, това вече вършеше работа! Вътре имаше грижливо подредени една върху друга черни фланелки, а на фона на светлината от силния фенер върху най-горната ясно се виждаше ликът на вожда на световния пролетариат с мустаци и брадичка, или по-точно едната му половина. На друга купчинка по същия грижлив начин бяха сгънати черни превръзки... Това пък какво е? Мамка му мръсна, добре са се подготвили — парчето плат беше доста голямо по размер червено знаме със същия лик, само че черен, с абривиатури, със златни сърпове и чукове... Задължително трябваше да вземе и него, щеше да изглежда много ефектно по телевизията...

Мазур разкопча на гърди плътно пристегнатия с колан и натъпкан с всевъзможни джунджурии гащеризон и бързешком напъха в пазвата си колкото можа от трофеите във вид на фланелки и препаски, както и знамето... А след това смачка и мушна вътре малката купчинка хартии, които откри под знамето. В случаи като този, когато човек тръгва в атака, ако има възможност, трябва да вземе всички листове, до един. Просто по време на акция никой не носи излишна хартия със себе си, а само онова, което е най-необходимо за работата. А тези листове очевидно не бяха предназначени да се използват в клозета, тъй като върху тях беше отпечатан някакъв текст, но щяха да го разчитат, когато се приберат у дома...

В съседната стая пламъкът бушуваше с пълна сила и трополяха обувки, а на втория етаж изтрещяха два изстрела и ако се съдеше по

звуча, бяха произведени от две различни оръжия. Изобщо, нищо ново, така изглеждаха обикновените делници...

Последва пронизващо рязко свистене и веднага след него — още едно, но много по-кратко. Аха, Роналд даваше заповед за изтегляне, което означаваше, че бяха прочистили и претърсили втория етаж. Е, на практика хората на Мазур също бяха приключили...

Когато излезе навън, където неканените гости се строиха, спазвайки отново диспозицията, къщата вече бе обгърната от пламъци, а след дима от прозорците започнаха да излизат и огнени езици. Наблизо десетина кучета се давеха в тревожен лай, а ако се съдеше по джавкането им, бяха от дребните. Тук просто не развъждаха едри псета, защото щяха да изпукат от глад, понеже самите им господари масово нямаха какво да ядат... Доста местните обитатели в цялата околност явно вече се бяха събудили, но какво да се прави, като никой все още не беше измислил безшумни гранатомети! Всички бяха чули шума, но любопитството им не стигаше чак дотам, че да хукнат на тълпи да позяпат мястото, на което току-що трещяха взривове и се чуваше стрелба. Как ли пък не! Седяха си по къщите и тракаха със зъби. Но най-важното бе, че в небето не бръмчаха хеликоптери, по земята не боботеха двигатели и това беше много радостно...

След като плъзна бърз поглед по строя и демонстративно преброи хората, за да е сигурен, че всички са налице, Роналд изкомандва:

— Изтегляме се!

Те се втурнаха по обратния път в същия боен ред — двама отпред като челен патрул и един отстрани, но този път, за да наблюдава джунглата, той се движеше от лявата страна. Само че сега най-отзад също тичаха двама, но не един зад друг, а рамо до рамо и бдително се озъртаха. Докато преминаваха покрай мястото, на което под един екзотичен клонест храст се мъдреше пленникът, двама от бойците, явно получили предварителна заповед, се отделиха от строя, чевръсто метнаха на раменете си краищата на здравия, съвсем леко поизвит сгъваем прът и го понесоха на бегом, точно както далечните им предци векове наред бяха мъкнали плячката си. Пленникът кротко висеше и лекичко се поклащаше в такт със стъпките на носачите. Или още не беше дошъл в съзнание, или като опитен човек бързичко бе осмислил ситуацията и бе осъзнал, че няма смисъл да рипа.

Мазур хвърли бегъл поглед към светещите бледозелени стрелки на часовника си — от момента, в който изтреця първият взрив, бяха изминали едва четири минути. Е, какво пък, точно така изглеждаше един истински удар на частите със специално предназначение — внезапен, мълниеносен и ужасяващ. Без никакви красиви престрелки и ефектни размахвания на ръце и крака в ръкопашен бой. Това го има само по филмите... Четенето на изключително подробните отчети за провеждането на една такава акция отнемаше десет пъти повече време, отколкото самата акция. Неслучайно Дюма описва толкова пестеливо дуелите с шпаги, защото и в тях се бяха старали да минат без глуповати ефекти от сорта на продължително кръстосване на рапирите, което изглежда вълнуващо единствено по филмите, но в живота се е възприемало като признак за непрофесионализъм и лошо владееене на оръжието. Тъй че самите дуелите са протичали много бързо...

Дявол да го вземе, колко е хубаво да се изтегляш така — хем си свършил работата си, хем трофеите са налице, хем пленникът е заловен, но никой не стреля по теб, не те преследва, не насъсква кучета и не вдига хеликоптери...

Такова удоволствие можеше да оцени по достойнство само компетентен човек.

Вярно, предстоеше още един напрегнат момент, когато излязат на поляната, където ги очакваха хеликоптерите. Теоретично не биваше да се изключва, че противникът е отчел предишната си издънка, безшумно е докопал пилотите и ги е изклал и скрит в джунглата, вече е готов да сгази групата в огнен обръч. Роналд от разстояние примигна със синята светлина на фенерчето си: точка–точка–точка. От кабината на първия хеликоптер се подаде ръка и блесна още една синя светлина на фенерче, която примигна в правилна последователност: точка–тире–точка.

Но всъщност не биваше да се отпускат, тъй като отсъстваха около четирийсет минути, използвайки това време предимно за да стигнат дотам и да се върнат обратно. За такъв период един добър професионалист би могъл да измъкне от пилотите всичко, което знаят, включително и условните сигнали, още повече че те не бяха бойци от частите със специално предназначение и изобщо не бяха военни, а просто от време на време изпълняваха деликатни задачи. Бяха доверени превозвачи и нищо повече...

Макар че... Нито един истински професионалист не би се ограничил само да завземе хеликоптерите и за нищо на света не би позволил на групата нападатели да стигне до обекта, да го направи на пух и прах и да избие всички с изключение на един-единствен пленник. Освен ако не бяха решили предварително да използват хората в къщата като дребна разменна монета, за да заловят за собствените си цели или съветските бойци, или бойците от ЮАР, или всички заедно. Какво пък, понякога се случваха и такива неща. Вярно, обикновено разменните монети, които се пускаха в обращение, бяха значително по-малобройни. Но покритото мляко котки не го лочат...

Затова Мазур изобщо не се изненада, когато, приближавайки се максимално, Роналд най-безцеремонно освети пилотската кабина с мощния си фенер. И преди пилотите да успеят да реагират и да прикрият очите си с ръце от ослепителната светлина, успя да види, че те не са някакви други хора, а персоналните им превозвачи, че мутрите им са цели-целенички, че всичките им пръсти са на мястото си и че дрехите им също са наред, тъй че нямаше нужда да изпаднат в паника...

— Качвайте се в машините! — изкомандва Роналд. — Палете моторите и светкавично изчезвайте оттук!

Едва в този момент до ушите им достигна тътнежа на далечен взрив и веднага след него се чу още един. Част от заложените мини се бяха задействали. Може би ги бяха настъпили градските помияри, а може би местните военни най-сетне се бяха преизпълнили с боен дух и бяха тръгнали да видят каква е тая дандания... Здравейте, здравейте, бял ден да не видите...

Когато хеликоптерите се издигнаха над джунглата и се понесоха към границата на отечеството, те най-сетне окончателно се отпуснаха. Но Мазур и момчетата му го направиха малко по-късно от бойците от ЮАР, тъй като едва сега вече можеха да са абсолютно уверени, че Роналд е бил напълно искрен и че не е таял никакъв замисъл срещу тях. Всички удобни моменти за подобен развой бяха безвъзвратно изпуснати, но това не означаваше, че тяхната тревога е била напразна, защото никога не е излишно да предвидиш всички варианти...

Мъжете седяха на голите железни пейки, блажено отпуснати и облегли глави на обшивката на борда. Пленникът кротичко лежеше на пода между тях, все така с прът, мушнат между завързаните му ръце и крака, само че дори на мъждивата светлина от крушката на тавана

можеше да се види, че клепачите му едва забележимо потрепват. Беше се свестил, мръсникът, но се правеше на умряла лисица. Беше около четирийсетгодишен, а под черните зигзази по мутрата му прозираше доста характерна физиономия — почерняла, обветрена, без капчица излишна тлъстина и белязана с дълго пребиваване в Африка.

Роналд с пукот разпечата и развинти капачката на високата правоъгълна бутилка хубаво уиски и както подобава на един бащица командир, не отпи пръв от нея, а я подаде на чернокожия си съсед, който с маниерите на заклет съветски пияница преброи наум присъстващите, изчислявайки точно дозата, която му се полага, и впи устни в гърлото ѝ. След това бутилката започна да обикаля от ръка в ръка. „Колко простичко стоят нещата при тях — помисли си с известна завист Мазур — и съвсем открито, веднага след успешното изтегляне. При нас рядко се случва такова нещо и жалко, защото, обективно погледнато, една голяма глътка веднага сваля стреса...“.

Естествено, когато бутилката стигна до него, той не се впусна в превземки и в размисли за възвишения морален облик, който съветският човек е длъжен да запазва в чужбина, понеже никой от присъстващите нямаше да го наклепа на Панкратов. Пък и местата, над които летяха в този момент, за щастие не бяха подложени на антиалкохолната кампания, вихреща като мощен горски пожар на територията на отечеството му. И той, също като онзи негър, просто пресметна дозата, която му се полагаше, и се справи с количеството на четири едри глътки, още повече че уискито беше хубаво и изобщо не можеше да се сравнява със скапаната бангалска шльокавица. Странно, но му се стори, че в очите на седящия срещу него Роналд се мярна същата, ама абсолютно същата мисъл... Че защо не?

— Виждам, че нашият гост е благоволил да се съживи — подсмихна се Роналд, наведе се, извади парцала от устата на пленника и продължи отново на английски: — Как сте, драги? Защо мълчите? По очите ви личи, че ме разбирате. Тук английският е общоприетият език за общуване сред хората като вас... Е?

— Добре — отвърна пленникът, тъй като видя, че войнишката обувка на мъжа от ЮАР недвусмислено се цели във физиономията му.

Роналд продължи с нескрита подигравка:

— Значи вие сте марксист, така ли, друже? Твърд привърженик на Ленин... Ще издигате ли лозунги? А ще умрете ли с гордо вдигната

глава, бълвайки проклетия срещу империализма?

— Я си го заврете тоя ваш марксизъм — избоботи пленникът. — И империализма също...

И добави къде по-точно да си го заврат. Без изобщо да се обижда от това оскърбление по адрес на марксизма, Мазур развеселено си помисли: „Разбира се, че клиентът няма никакви идейни уклони, а това означава, че с него нещата ще минат съвсем гладко“. Полковник Мтанга щеше да е доволен, както и началството на Мазур... Пътешествието им премина успешно.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

КАКТО ИЗИСКВА ГОСТОПРИЕМСТВОТО

Мазур стоеше до жандармериста с оранжева барета край прозореца на втория етаж, оглеждаше с набития си професионален поглед площада и околностите му и на този етап не виждаше основания за тревога. Май че всичко беше под контрол...

След две минути при него дойде управителят на рудника — едър французин с красиво прошарени коси и лента на Почетния легион върху ревера на снежнобялото сако (жабарите винаги носеха лентите си върху реверите дори на палтата). С безупречна любезност, но и без капчица сервилност той наведе лекичко глава. И каза:

— Мисля, че можем да започваме, господин полковник. Вече всички са тук...

Мазур се обърна и разпореди:

— Тръгваме!

Малобройната процесия излезе под открито небе — отпред вървеше Принцесата, от лявата ѝ страна, спазвайки любезността, на крачка след нея пристъпяше управителят, от дясната ѝ страна плътно до Натали крачеше Мазур, а от двете им страни вървяха трима от неговите момчета и Леон с двама от своите хора. Всички бяха цивилни и не виреха автомати.

Май че всичко беше наред. Зад тях и около тях се издигаха стабилни ведомствени сгради, строени преди войната, в средата на площада се извисяваше голям и здраво скован подиум от светло дърво, а зад него стоеше малка групичка хора.

Принцесата първа се изкачи по стъпалата и с танцуваща походка на манекенка се отправи към кръглия микрофон на висока никелирана поставка. Взрян в тълпата, без да изостава нито на крачка от нея, Мазур позволи една бунтарска мисъл да се завърти в главата му, както ставаше понякога: „В такива случаи у нас дори и в делничен ден ще измъкнат всички от работа, а тук изчакаха почивния ден“. Това е то капитализмът, дори един работен ден даваше добра печалба,

включително и на Принцесата, тъй като по наследство всички дялове, проценти и акции на Бащицата автоматично преминаха към нея, макар да нямаше писмено завещание, пък и нямаше как да има. Но тук всички бяха зрели хора и знаеха за какво става дума...

Принцесата застана пред микрофона, облечена със смела парижка рокличка — червена, ефирна, късна, разгонваща почернелите ѝ крака и с дълбоко деколте. Както трябваше да се очаква, тълпата нададе възторжен вик. Всъщност в този случай френските консултанти, които предложиха въпросния тоалет, не бяха открили Америка. Местната специфика отдавна беше известна на всички. Турдиевил не беше град, а чисто работническо селище, тук жилищата бяха дефицит и щастливците, които притежаваха апартаменти, бяха едва една трета от семействата. Разбира се, имаше четири бардака, може ли без тях, но един беше предназначен само за хората, които се разхождаха с костюми и вратовръзки, а другите три, макар да не бяха малки, не успяваха да задоволят нуждите. Я ги виж как се разкрещяха... Още навремето Бащицата не пренебрегваше местната специфика и на два пъти докара в града столични вокално-инструментални ансамбли. Естествено, нямаше никакви протяжни народни песни, а симпатичните, облечени крайно оскъдно момичета дрънкаха на електрическите китари и пееха разни лекомислени шлагери. И едва след това Бащицата държеше речи пред подгрятата тълпа. Между другото, по време на гастролата си в страната тук се отби и съставът „Рябинушка“, и беше посрещнат с огромен ентузиазъм от трудещите се.

Принцесата бавно се завъртя на място, показва разголението си почернял гръб и изстреля някаква кратка фраза в микрофона. Това го нямаше в сценария и си беше чисто своеволие, сиреч експромпт, но сполучлив. Защото дори Мазур, който не владееше местния език, се досети, че тя каза нещо от сорта на: „Ето как изглеждам. Харесвам ли ви?“. Ако се съдеше по възхитения рев на тълпата, беше уцелила десетката...

Тя властно вдигна дясната си ръка нагоре като същински Наполеон, изчака да се възцари пълна тишина и заговори. През цялото време Мазур не извърещаше глава и държеше своя сектор под око.

Да, на този етап нямаше за какво да се тревожи — между подиума и тълпата стърчеше плътна редица от жандармеристи, сред

които имаше цивилни момчета на Мазур и хора на Мтанга (естествено, че Мтанга беше пуснал копоите си и в тълпата). До всеки прозорец, който гледаше към площада, включително и по таваните, стояха жандармеристи и агенти от тайната полиция. Част от тях бяха разположени и между сградите, а освен това бяха организирали и външен обръч от охрана. При това положение снайперист просто нямаше къде да се скрие. Единственият възможен вариант за нападение бе, ако някой от първите редици на тълпата стреляше с пистолет, защото нямаше как незабелязано да вкара по-сериозно оръжие на това място, но такъв враг много бързо щеше да бъде покосен и дори възмутените трудещи се щяха да го накъсат на парчета, тъй като съвсем справедливо щяха да решат, че да стреляш по такова момиче, е истинско извращение.

Е, всичко беше изчислено правилно — ако се съдеше по физиономиите на хората, те моментално бяха успели да разсъблекат Принцесата със завистливи погледи и да извършат мислено сума интересни неща с нея. На десния фланг стояха около четирийсет души с костюми и вратовръзки, сред които белите и чернокожите бяха почти поравно, включително и няколко жени в същата пропорция. Това беше местната върхушка от инженери, техници и канцеларски плъхове. Разбира се, те се държаха с подобаващо достойнство и не правеха чак толкова похотливи физиономии като прогресивния пролетариат, но вероятно мислите на много от тях бяха същите. Я как им блестяха очичките! Може и да прозвучи смешно, но Мазур за миг изпита прилив на истинска мъжка гордост: блещете се, колкото си щете, малоумници, тя дели леглото с друг...

Репортерите щракаха с фотоапарати покрай редицата охранители. Мръсници, най-откровено се стараеха на преден план в кадрите им да влязат прекрасните разгопени крака. Че какво друго можеш да очакваш от тая буржоазна преса. Разбира се, имаше и две телевизионни камери.

Всички слушаха Принцесата внимателно, в пълна тишина. Французите ѝ бяха написали хубава реч, Мазур я прочете. През тълпата премина силен жабарски смях. Ако се съдеше по времето, Принцесата беше стигнала до фразата: „Тук задължително трябва да бъдат построени повече жилища. — И добави, присвивайки лукаво

очи: — И не само...“. Това вече не беше експромпт, това беше част от речта ѝ и тълпата много добре разбра и оцени допълнението.

Всичко изглеждаше толкова спокойно, че Мазур се поотпусна съвсем малко, само с две деления. Освен да се занимава с преките си служебни задължения, преди да отпътува, му се наложи да гаси и собствените си пожари. Щом чу за челния отряд на работническата класа, другарят Панкратов със страшна сила започна да напират насам, като директно заявяваше желанието си и той да произнесе реч, още повече че имаше преводачка (въпросната Ирина, която засега живееше в посолството, тъй като наистина можеше да потрябва на Мазур). И дори нещо повече — искаше да раздаде на прогресивния пролетариат съответната литература (оказа се, че има още два грамадански кашона с книги на френски). Мазур положи доста усилия да го възпре, като в крайна сметка с безапелационен тон заяви, че списъкът на придружаващите лица и лицата, които ще държат речи, е предварително съгласуван с толкова високопоставени местни инстанции, че чак да те е страх да ги назовеш. Магическите думи „високопоставени инстанции“ все пак подействаха на Панкратов...

Той погледна часовника си. Да, Принцесата бе отметнала повече от половината реч. Засега всичко беше спокойно. Нито първите редици бачкатори, нито белите якички (които за всеки случай също бяха обект на бдително наблюдение) засега не предизвикваха никакви подозрения, а тилът беше добре прикрит. Едва ли можеше да се очаква, че благообразният управител на рудника внезапно ще измъкне пушкало, тъй като имаше тлъста заплата, собствен пакет акции, положение в обществото и не можеше да бъде купен чак толкова лесно, особено за ролята на наемен убиец. Та затова, макар да го наблюдаваха с периферното си зрение, недоверието им не биваше да стига до абсурд. Но все пак трябваше неотклонно да го държат под око, че току-виж гръмнал не по нечия поръчка, а просто защото внезапно е превъртял. На различни географски ширини се случваха и такива неща тип Джон Хинкли и други като него, за които дори и най-мощната специална служба не би могла да се досети предварително... И сега, правейки се на невъзмутим, той негодник също оглеждаше с удоволствие разголените гръб и крака на Принцесата. Французин, какво да го правиш? Пък и Принцесата много си я биваше... Само че едно трънче болезнено пробуждаше подсъзнанието му — ами ако го

принудят да стане неин законен съпруг, още повече че самата тя явно се опитваше да завърти подобна комбинация? Както вече споменахме, единственото спасение бяха интригите на френското разузнаване, които в този случай трябваше да бъдат посрещнати с възторг...

Край, речта привършваше. Проверени хора вече мъкнеха апаратура, усилватели, ударни инструменти и макари с кабели от сградата, от която преди малко излязоха и самите те. Отново по примера на Бащицата, а не само заради съветите на французите, в течение на два часа с всичка сила щеше да дъни един женски ансамбъл от пет красавици — три чернокожи и две бели, облечени по-оскъдно дори от Принцесата. През това време тя щеше да даде малък банкет на местната аристокрация, да пренощува в хотела (Мазур имаше твърдите подозрения, че и този път нямаше да се измъкне), а на сутринта всички щяха да се качат на трите самолета и да се върнат в столицата. През цялото това време самолетите щяха да стоят, обкръжени от троен обръч охрана, тъй че нямаше начин да сложат в тях бомба. И какво, нима този път щеше да им се размине? Май че нещата отиваха натам...

Аха, ето го и края. Разнесе се ревът на тълпата и гръм от аплодисменти. Принцесата размаха двете си ръце толкова високо над главата, че късата ѝ супер скъпа рокличка рисковано се вдигна и показа на тълпата ръба на розовите ѝ дантелени гащички. Е, какво пък, повечко масло не разваля кашата. Я, как се разкресяха, заподскачаха и размахаха ръце... Май че в този град всички абсолютно доброволно щяха да гласуват по правилния начин на референдума. Според достоверната информация на Мтанга в скоро време Мукузели също се канеше да произнесе реч пред тези хора. Никой нямаше намерение да му пречи, тъй като след Принцесата дъртият очилат чвор щеше да изглежда невзрачно, със сигурност щеше да каканиже разни интелегентски глупости и нямаше да доведе със себе си нито една музикална красавица, тъй че гастролът му предварително бе обречен на провал...

Край. Под нестихващия рев на тълпата Принцесата слезе от подиума, към който вече вървяха хубавиците от групата, и Мазур неволно се подсмихна, тъй като бе чувал някои неща за техния морален облик. Както често се случваше на други места, тази нощ неминуемо щяха да ги замъкнат в леглата на местните бонзи, но

момичетата бяха разкрепостени и не се гнусяха да припечелят допълнително с изпълнения, които нямат нищо общо с музиката.

Същата компания в състав Принцесата, Мазур, управителят и охраната мина покрай най-важното ведомство в селището, от което тръгнаха към подиума. Хотелът се намираше близо до него, та затова нямаше нужда да използват колите. И беше хубав, почтен, донякъде луксозен и също построен преди войната. В него често се отбиваха дошли по работа бизнесмени, включително и чужденци, и собствениците му отдавна се бяха погрижили за техния комфорт. Както в абсолютно всички заведения от тази категория, тук също имаше президентски апартамент, който заемаше над половината трети етаж. Понякога там отсядаха най-големите акули на капитализма. Но когато Бащицата идваше в Турдиевил, загърбваше луксозния апартамент, омайваше на бърза ръка, както само той можеше да го направи, една синеока блондинка от канцелариите (може би онази, която Мазур зърна сред аристократите, беше доста хубавко момиче) и се усамотяваше с нея в по-обикновена стая. Сега дадоха луксозния президентски апартамент на Принцесата, без кой знае какво желание от нейна страна, а чисто и просто заради престижа, тъй като тя все пак беше наследница на Бащицата и бъдеща кралица. Виж, Мукузели (това вече беше уговорено, с когото трябва) нямаше да получи президентския апартамент и вместо пищен банкет щеше да даде скромно коктейлче... И това му беше достатъчно, тъй като медните барони, както и техните събрата от другите сектори на големия бизнес някак си не се отнасяха сериозно към доктора и изобщо не бяха склонни да го хрантутят с пасти, а нощем да му пробутва симпатични камериерки. „Не е зле — помисли си Мазур, — хем очевидно спечелихме референдума в този град, хем засега всичко е спокойно...“

Но не се отпусна напълно, вървеше, хвърляйки зорки погледи настрани, и държеше ръката си близо до левия пеш на разкопчаното си сако, под което висеше беретата с удължен пълнител. Влязоха в луксозно фоайе с гипсови тавани, с варак, с черно дърво и тежък червен плюш... Дежурните по коридора и въпросните симпатични камериерки стояха изпънати, а навсякъде имаше млади цивилни мъже. Саката на всички, както и на Мазур, предвидливо бяха разкопчани. Широкото стълбище със строги изящни мраморни перила беше застлано с тъмночервена пътека по цялата ширина... Те се изкачиха на

втория етаж, сетне — на третия, и тръгнаха към президентския апартамент... Тук също имаше техни агенти, а в очакване на Принцесата в апартамента се подвизаваха петима-шестима от тях...

В края на широкия коридор се появи едър възрастен негър с безупречен смокинг, който буташе пред себе си никелирана количка с безброй покрити със сребърни капаци блюда, а на долната ѝ полица стърчаха безчет бутилки с качественни етикети. Е, какво пък, ще се държим демократично и няма да го караме да се притиска до стената, а само малко да се отдръпне, помисли си Мазур... Изпод капациите се разнасяха дим и вкусни аромати, всичко беше приготвено перфектно, изискано и по правила от най-висока класа. Чак стомахът му закъркори, май че вече беше време хубавичко да си похапне. Изцяло погълнат от работата си, Мазур тъй и не успя да закуси добре, а само натъпка в устата си един-два залъка, пък и това беше преди няколко часа...

Пу, да му се не знае! Дясното задно колело на лъскавата количка най-неочаквано падна и тя толкова силно се наклони надясно, че сребърните капаци се разхвърчаха. Върху охранителите се изля водопад от горещи скъпарски супи, изсипаха се втели ястия, изтърколиха се бутилки и те инстинктивно отскочиха, а някой от опарените нададе вой. Настана кратка суматоха...

Само че Мазур видя какво се случи — колелцето не падна просто ей така, а след като лустросаният сервитьор натисна с десния си крак оста до него.

Той се задейства на мига — направи крачка надясно и прикри Принцесата с тяло, изваждайки пистолета си. И в същата секунда свали предпазителя с показалец, понеже удобното на беретата бе това, че много от моделите ѝ имаха предпазител от двете страни... Черният малък револвер в ръцете на сервитьора стреля, Мазур усети тъп удар от дясната страна на ребрата си, но вече бе успял да натисне спусъка три пъти. Негърът падна с алени петна по снежнобелия смокинг, след което от две страни стреляха по него още няколко пъти...

Мазур не видя как се развиха събитията нататък. Стиснал насочения си пистолет, той продължи да прикрива Принцесата с тялото си, влачейки я към високата двукрила врата на президентския апартамент, със свободната си ръка натисна засуканата лъскава дръжка, блъсна момичето вътре и затръшна вратата след себе си.

Двама агенти, които вече държаха вратата на мушка, бързо свалиха pistolетите.

— Всички да излязат в коридора! — кресна Мазур на мъжа, който стоеше от лявата му страна, тъй като знаеше, че той говори английски и е шеф на групата.

Агентът изкрещя с всичка сила нещо на френски, останалите се появиха също с насочени pistolети и цялата група бързешком излезе от апартамента. По всичко личеше, че Принцесата чак сега разбира какво се е случило. Дотътри се с небрежна походка до ниската масичка, отрупана с безброй бутилки, купички с лед и сифони, и се тръшна в пищния кожен фотьойл. Взе първата бутилка, която ѝ попадна, напълни чашата си с коняк догоре и бавно го изсмука през зъби. Ръцете ѝ почти не трепереха, а зъбите ѝ не тракаха по ръба на кристалния съд. Не се държеше зле, bravo...

Чуваше се как хората в коридора шумно си подвикват и трополят. Мазур мушна pistolета си в кобура и на няколко пъти дълбоко си пое въздух и го изпусна, като всеки път се мръщеше от болка и се опитваше да се ориентира в усещанията си. Май че нито едно от ребрата му не беше счупено, но въпреки това в столицата трябваше да си направи рентгенова снимка, за да види дали няма нещо спукано. Само че изпитваше адска болка и щеше да го боли още дълго, а синината щеше да стане огромна. Той разкопча ризата си, разкрасена със спретната дупчица с обгорели краища, кривейки устни, разгледа заседналия в бронезилетката сплескан куршум и моментално пресметна, че просто беше по-висок от Принцесата и затова го бяха улучили в долната част на ребрата. Но като се имаше предвид нейният ръст, куршумът щеше да я пронизе право в сърцето, тъй като по всичко личеше, че калибърът му не беше дори класическа американска деветка, а 11.43... Ама че мръсник...

— Добре ли си? — попита Принцесата с почти нормален глас.

— Цял и невредим — промърмори Мазур, седна във фотьойла до нея и без изобщо да се поколебае, си сипа от същата бутилка. Както често ставаше в такива случаи, пренапрежението го надви, нервите му бяха опънати и усещаше известна слабост в цялото си тяло. — Какво толкова, всичко е добре, когато свършва добре...

Принцесата си наля още една пълна чаша и малко свадливо каза:

— Много е смешно, след всички тези изненади, вече дори престанах да се страхувам, честна дума...

— Случва се — кимна Мазур, отпуснат на пружиниращата мека облегалка на фотьойла, и отпи голяма глътка (ех, колко приятно се плъзна в жилите му!). — Когато често гърмят по теб, започваш някак да свикваш...

Принцесата изстреля една дълга тирада на френски, която несъмнено съдържаше само псувни, и обърна прекрасното си ядосано личице към него:

— Почти не изпитвам страх, но започвам страшно да се ядосвам... Някой ще ми каже ли кога ще свърши всичко това?

— Такъв въпрос не съществува — отвърна сериозно Мазур. — Дори на мен, на тъпия службаш, ми е ясно кога. Всичко ще свърши в мига, в който ти, вече коронована, подпишеш с французите договор за техния дял в онези диамантени находища. След това просто ще бъде безсмислено да стрелят по теб или да те тровят, защото основният акционер ще бъдат французите, а с Ла бел Франс зад гърба си могат да наричат и „Гемблър даймънд“...

— Да речем, че и без теб се досещам за това — отвърна все така свадливо Принцесата. — По дяволите, но това ще стане най-рано след десет дни... А те сигурно ще опитат отново... Между другото, благодаря ти, спасяваш ме за трети път, ако броим и случая в резиденцията. Но на този етап не мога да ти се отблагодаря както трябва...

— Я стига — промърмори Мазур. — Вече ми стана навик да те спасявам. Ще ми се да вярвам, че така ще бъде до края... Най-важното е своевременно да подпишеш договора с французите...

От пръв поглед си личеше, че Принцесата вече се е овладяла напълно. Присви очи като котка:

— Като те слушам какво говориш, имам чувството, че французите са ти платили доста пари...

— За такива думи можеш да получиш и един по врата — каза мрачно Мазур. — Нищо че е в разрез с традициите...

Тя звънко се разсмя:

— Стига де, шегувам се. Абсолютно наясно съм по този въпрос...

Някой деликатно почука на вратата.

— Влезте! — извика Мазур. От педантичност беше сложил пистолета на коляното си с дулото към вратата и държеше пръста си на спусъка.

Влязоха Мтанга и Лаврик и още от вратата съсредоточено ги огледаха. Естествено, че вече бяха видели и разкопчаната риза на Мазур, и заседналия в бронезилетката куршум. Лаврик запази хладнокръвие, но Мтанга въздъхна с искрено облекчение:

— Е, виждам, че ти се е разминало...

— Какво става там? — попита Мазур.

— Нищо особено — сви рамене Лаврик. — Няма съучастници, всички са на поста си, управителят поизгуби претенциозността си и изпадна в паника, а собственикът на хотела не прилича на себе си, твърди, че сервитьорът работел тук от сто години и не будел никакви подозрения...

— Има една интересна подробност — каза Мтанга. — На това място — и той лекичко докосна с върха на пръстите си дясното си слепоочие — сервитьорът има традиционната татуировка на косите: тъмносиня точка в тъмносин кръг. Под косата му не се виждаше добре, но аз си направих труда да погледна. Имам чувството, скъпи господа, че тук става дума за нещо по-сложно от обикновено покушение.

„В това вече няма съмнение — помисли си Мазур. — Принцесата фулу щеше да бъде злодейски застреляна от един злодей коси... Можеше да настане страхотна бъркотия още тук, в Турдиевил. Веднага щом чуят това, бачкаторите фулу щяха да започнат да млатят косите, които в този град са предостатъчно, пък, току-виж, разправата обхванала цялата страна“. До този момент нямаше сериозен повод за истинско междуплеменно клане, но сега със сигурност щеше да се появи...

— Татуировката стара ли е? — попита Мазур.

— Стара е, няма съмнение — кимна Мтанга. — Изобщо не е направена сега.

— Никой ли не го е обискирал?

— Обискирали са го, разбира се — смръщи се Мтанга. — Както и всички останали. Но просто не са имали физическата възможност да преровят хотела толкова прецизно, че да намерят тайника с револвера. А ни предстои и банкет... Е, там вече ще взема всички мерки. Разбира се, най-добре би било да го отменим...

— Нищо подобно — вирна инатливо брадичка Принцесата. —
Аз просто съм длъжна да блестя на този банкет, все едно че нищо не се
е случило. Разбрахте ли?

— Добре, ще блестиш... — промърмори Мазур.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.